

คู่มือการจัดกิจกรรมวิ่งประเภทถนน ของ **IAAF**

ฉบับภาษาไทยโดย
คณะกรรมการมาตรฐานการจัดงานวิ่งไทย
สนับสนุนการจัดทำโดย

คำนำ

“คณะทำงานพัฒนาแนวทางและมาตรฐานการจัดงานวิ่ง” เกิดจากการสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และสมาพันธ์ชมรมเดิน-วิ่งเพื่อสุขภาพไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการพัฒนาแนวทางและมาตรฐานการจัดงานวิ่งของต่างประเทศและให้คำแนะนำเพื่อการวางมาตรฐานสำหรับประเทศไทย

คณะทำงานฯ ชุดนี้ได้ศึกษาคู่มือการจัดกิจกรรมวิ่งประเภทถนนของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (International Association of Athletics Federations: IAAF) ซึ่งเป็นองค์กรระดับโลกที่ดูแลกฎ กติกาการแข่งขันกรีฑา (รวมถึงการวิ่งประเภทถนน) และยังเป็นผู้จัดระดับคุณภาพของการจัดการแข่งขันวิ่งถนนในระดับโลก (ออกป้ายรับรองการจัดการแข่งขันวิ่งถนน: Road Race Label) และแปลเป็นภาษาไทย โดยได้รับความอนุเคราะห์จากสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (AAT) ในการสอบทานคำแปล จนได้จัดพิมพ์เป็น “คู่มือการจัดการแข่งขันวิ่งถนน IAAF” ฉบับนี้

อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาข้อมูลในคู่มือฉบับนี้พึงตระหนักว่า ข้อมูลส่วนหนึ่งของคู่มือเป็น “คำแนะนำ” เพื่อให้การจัดการแข่งขันวิ่งประเภทถนนมีมาตรฐานสูงในระดับที่สามารถจัดเกรด (Grading) หรือติดป้ายรับรอง (Label) ของ IAAF ในอีกส่วนหนึ่ง คู่มือได้อ้างอิงไปถึงกติกาการแข่งขันกรีฑา (IAAF Competition Rules) ซึ่งถือเป็น “ข้อบังคับ” สำหรับการแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่ใช้กติกากรีฑาฉบับของ IAAF กติกาและคำแนะนำเหล่านี้เป็นข้อที่สากลยอมรับว่าพึงปฏิบัติ เพื่อให้การจัดการแข่งขันเกิดความปลอดภัยและเท่าเทียม (Safe and Fair) ซึ่งเป็นปรัชญาหลัก

คู่มือการจัดกิจกรรมวิ่งประเภทถนนต้นฉบับของการแปล มาจากฉบับปรับปรุงในปี 2014 ซึ่งได้อ้างอิงกติกาการแข่งขันกรีฑาในฉบับตีพิมพ์ในปีใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันกติกาการแข่งขันกรีฑาได้พัฒนามาถึงฉบับปี 2018-2019 แล้ว ซึ่งมีบางข้อความปรับเปลี่ยนไปบ้าง คณะทำงานฯ จึงได้แนะนำแหล่งข้อมูลสำหรับการสืบค้นในเรื่องที่เกี่ยวข้องไว้แล้วในภาคผนวก

คณะทำงานพัฒนาแนวทางและมาตรฐานการจัดงานวิ่ง

สารบัญ

1. บทนำ

P.4

คำถามในการจัดการแข่งขัน

- คำถามที่ 1 ทำไมจึงอยากจัดงานวิ่งแข่งขันประเภทถนน
- คำถามที่ 2 ผู้จัดอยากให้นักวิ่งประเภทใดเข้าร่วม
- คำถามที่ 3 ผู้จัดต้องการจัดงานวิ่งเพื่อการแข่งขันหรือเพื่อความสนุกสนาน
- คำถามที่ 4 ควรจัดการแข่งขันเมื่อใด
- คำถามที่ 5 ควรจัดการแข่งขันที่ไหน

2. การจัด การแข่งขัน

P.10

- อาสาสมัคร
- กติกาการแข่งขัน
- กำหนดการ
- การติดตั้งและสาธารณูปโภค
- การลงทะเบียนผู้เข้าแข่งขัน

3. การวางแผน เส้นทาง การแข่งขัน

P.14

- การออกแบบเส้นทางการแข่งขัน
- รูปแบบของเส้นทางการแข่งขัน
- สิ่งที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับสภาพทางภูมิศาสตร์
- การยื่นขออนุญาตใช้เส้นทางแข่งขัน
- การวัดระยะทางของการแข่งขัน
- จุดปล่อยตัว
- การจัดเส้นทางวิ่ง

4. การบริหาร จัดการ การแข่งขัน

P.42

- รถนำ
- การแข่งขันที่มีการแยกชายหญิง
- รถชนิดอื่นๆ ที่ใช้ในเส้นทางแข่งขัน
- เจ้าหน้าที่ดำเนินการแข่งขัน
- เล่นชัย
- บริเวณสำหรับช่างภาพ
- พื้นที่เอนกประสงค์
- พื้นที่ให้บริการนักวิ่งหลังแข่งขัน
- หน่วยแพทย์บริเวณแข่งขัน
- พื้นที่สำหรับตรวจสอบสารกระตุ้น
- รางวัลและพิธีประกาศรางวัล
- การจับเวลาการแข่งขันและผลการแข่งขัน

5. นักวิ่งชั้นนำ

P.57

- จุดประสงค์หลัก
- การว่าจ้างนักวิ่งชั้นนำ
- การเลือกนักวิ่ง
- มาตรการป้องกันการทุจริต
- สิ่งที่ต้องมีหากต้องการให้นักวิ่งชั้นนำมาแข่งขัน
- สิ่งที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับการจัดการและการจัดงบประมาณ

6. กติกา การแข่งขัน

P.65

- การวิ่งกำกับความเร็ว
- การทุจริต
- การตัดสิทธิ์นักกีฬาให้ออกจากการแข่งขัน
- การประท้วงและการอุทธรณ์
- สถิติ-การทำให้เป็นทางการ

7. ป้ายรับรอง จาก IAAF

P.71

งานแข่งขันวิ่งประเภทถนน
ที่ได้รับป้ายรับรองจากสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ

- หลักการทั่วไป
- การสมัคร/ป้ายรับรองการจัดการแข่งขัน
- ข้อบังคับ/สิ่งที่ต้องการจากผู้จัดงานแข่งขันวิ่งประเภทถนน

ภาคผนวก

P.73

- ภาคผนวก 1 สืบค้น
- ภาคผนวก 2 องค์กรที่เกี่ยวข้อง
- ภาคผนวก 3 คณะทำงานพัฒนาแนวทาง
และมาตรฐานการจัดงานวิ่ง

1. บทนำ

ในแต่ละสัปดาห์ทั่วโลกจะมีการแข่งขันวิ่งประเภทถนนจัดขึ้นทั่วโลกหลายร้อยรายการ ตั้งแต่การจัดวิ่งในเมืองเล็กๆ ที่มีผู้เข้าร่วมแข่งขันไม่กี่ร้อยคน ไปจนถึงการจัดวิ่งมาราธอนใน “เมืองใหญ่” ที่มีผู้เข้าร่วมการแข่งขันหลายหมื่นคน

คู่มือการจัดการแข่งขันฉบับนี้ออกแบบมาเพื่อช่วยผู้จัดการแข่งขันวิ่งประเภทถนนในการตั้งต้นเริ่มจัดงานตลอดจนเพื่อช่วยสร้างงานวิ่งคุณภาพที่มีมาตรฐานในการแข่งขันระดับนานาชาติ นอกจากคำแนะนำในการปฏิบัติขั้นพื้นฐานแล้ว คู่มือฉบับนี้ยังให้บทสรุปที่คัดย่อจากการนำติดิกของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติไปใช้ และเชื่อมโยงไปยังแหล่งข้อมูลที่มีประโยชน์และเกี่ยวข้องอื่นๆ อีกด้วย

การแข่งขันวิ่งประเภทถนนไม่ว่าจะเป็นระยะใดก็ตามเป็นงานที่มีความซับซ้อนต่อการดำเนินการ จำเป็นต้องมีการวางแผนเป็นอย่างดี ต้องจัดให้มีการประสานงานและพิจารณาวางแผนแต่ละองค์ประกอบอย่างถี่ถ้วน เพราะมีผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก สิ่งที่สำคัญมากคือการแข่งขันที่ “ปลอดภัยและเท่าเทียม” สำหรับผู้เข้าร่วมแข่งขัน นอกจากนี้ผู้จัดการแข่งขันยังต้องตระหนักและรับผิดชอบต่อการตอบสนองและข้อเรียกร้องของชุมชนท้องถิ่นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่งานด้านความปลอดภัยสาธารณะ สื่อมวลชน ผู้สนับสนุน และอื่นๆ อีกมากมาย ด้วยเช่นกัน

ในเบื้องต้น มีคำถามที่ผู้จัดการแข่งขันต้องพิจารณาดังรายละเอียดต่อไปนี้

ทำไมจึงอยาก จัดงานวิ่งแข่งขัน ประเภทถนน

1. เพราะต้องการจัดการแข่งขันในนามของสโมสร โรงเรียน หรือบริษัท
2. เพราะต้องการจัดการแข่งขันเพื่อระดมทุนสำหรับการกุศล หรือเพื่อสร้างประเด็นรณรงค์แก่สาธารณะ
3. เพราะเป็นผู้จัดการแข่งขันแบบเป็นอาชีพ
4. เพราะต้องการจัดการแข่งขันเพื่อความพึงพอใจส่วนตัวล้วนๆ
5. เพราะต้องการจัดการแข่งขันในฐานะเจ้าภาพของการแข่งขันชิงแชมป์ระดับชาติ

เหตุผลข้างบนดังกล่าวอาจไม่มีสาระสำคัญในตัวของมันเอง แต่อาจส่งผลต่อประเภทของการแข่งขัน ผู้จัดการแข่งขันจึงควรพิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบคอบ เนื่องจากจะมีผลกระทบมากมายเกิดขึ้นตามมาจากการตัดสินใจเบื้องต้นดังกล่าว

ผู้จัดอยากให้นักวิ่ง ประเภทใดเข้าร่วม

1. นักวิ่งมวลชน (นักวิ่งทุกประเภท)
2. นักเดิน (ผู้เข้าร่วมงานแข่งขันในการ “วิ่ง” แต่ที่จริงแล้ว จะเดินแทนการวิ่ง)
3. นักวิ่งเพื่อการกุศล (นักวิ่งที่วิ่งเพื่อระดมทุนเพื่อการกุศล)
4. นักวิ่งของชมรมต่างๆ (ซึ่งมีผีเท้าดีตามมาตรฐานระดับท้องถิ่น)
5. นักวิ่งที่มีผีเท้าในระดับแข่งขันของกลุ่มอายุต่างๆ
6. นักวิ่งระดับชาติ (หนึ่งในบรรดานักวิ่งที่เก่งที่สุดในประเทศนั้นๆ)
7. นักวิ่งชั้นนำ (หนึ่งในบรรดานักวิ่งที่เก่งที่สุดในโลก)
8. นักวิ่งที่เป็นนักท่องเที่ยวนักวิ่ง (ผู้ที่เดินทางจากประเทศต่างๆ มาร่วมงาน)

หมายเหตุ : “นักวิ่งชั้นนำ” (Elite Runner) คือ คำเทียบเคียงที่สามารถใช้กับการวิ่งบนถนนทุกประเภท โดยทั่วไป คนเหล่านี้คือนักวิ่งที่ต้องการแข่งขันเพื่อรางวัลชนะเลิศและมักได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ซึ่งอาจรวมถึงการอำนวยความสะดวกในการเดินทางและที่พัก รวมถึงตำแหน่งที่จุดปล่อยตัว และการวางเครื่องดื่มส่วนตัวตลอดเส้นทางของการแข่งขัน

ดังนั้น นักกีฬาทุกคนที่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเข้าแข่งขันในงาน “ชิงชนะเลิศระดับชาติ” (National Championship) ควรได้รับพิจารณาว่าเป็น “นักวิ่งชั้นนำ”

เมื่อพิจารณาจุดมุ่งหมายเริ่มแรกข้างต้นแล้ว ผู้จัดการแข่งขันจะต้องตัดสินใจเรื่องพื้นฐานบางอย่างให้ชัดเจนดังต่อไปนี้

ผู้จัดต้องการ
จัดงานวิ่ง
เพื่อการแข่งขัน
หรือเพื่อความ
สนุกสนาน

1. ในการแข่งขันวิ่งบนถนนส่วนใหญ่ ผู้จัดจะจัดการแข่งขันหลายประเภทในการจัดงานครั้งเดียว จึงมีนักวิ่งประเภทต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นอยู่ปะปนกัน
2. มีเพียงนักวิ่ง 3 ประเภทแรกที่ระบุในรายการข้างต้นเท่านั้นที่อาจเหมาะกับการวิ่งเพื่อความสุขสนาน (Fun Run) ซึ่งไม่เน้นเรื่องการได้รับรางวัล และอาจไม่จำเป็นต้องมีสถิติอย่างเป็นทางการก็ได้
3. นักวิ่งประเภทอื่นๆ ที่เหลือเน้นการเข้าร่วมงานวิ่งที่มีการแข่งขันอย่างแท้จริง มีการวัดระยะทางอย่างถูกต้อง มีการจับเวลาอย่างเป็นทางการ และมีรางวัลมอบให้
4. รางวัลที่มอบให้ผู้ชนะการแข่งขันไม่จำเป็นต้องมีมูลค่าสูง ผู้จัดการแข่งขันทุกคนต้องระลึกไว้ว่า มูลค่าของรางวัลเป็นเพียงปัจจัยที่ใช้ดึงดูดนักวิ่งที่เร็วที่สุด และนักวิ่งในกลุ่มอายุเท่านั้น ยิ่งรางวัลมีมูลค่าสูงเท่าใด ยิ่งมีโอกาสดึงดูดนักวิ่งที่ดีที่สุดของโลกได้มากขึ้นเท่านั้น แต่การได้รับความสนใจจากนักวิ่งชั้นนำระดับโลกอาจเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ หรือกระทั่งไม่ใช่เรื่องที่สำคัญเลยก็ได้

การรับรอง
การอนุญาต
และการออก
ใบรับรอง

คำเหล่านี้คือคำที่ถูกเข้าใจผิดมากที่สุดในการแข่งขันวิ่งประเภทถนน คำว่า “การรับรอง” (Sanction) หรือ “การอนุญาต” (Permit) หมายถึง การรับรองการแข่งขันโดยสหพันธ์สมาคมกรีฑา ส่วนคำว่า “การออกใบรับรอง” (Certification) หมายถึง การให้ใบรับรองเพื่อยืนยันว่าเส้นทางการแข่งขันวิ่งประเภทถนนได้รับการวัดอย่างถูกต้อง

การรับรอง
การแข่งขันโดย
สหพันธ์กรีฑา

การรับรอง (Sanction) หรือเรียกอีกอย่างว่าการอนุญาต คือการประกาศอย่างเป็นทางการว่าสหพันธ์กรีฑาระดับชาติ สมาคมในพื้นที่ที่จัดงานวิ่ง หรือสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (IAAF) เป็นผู้จัด และให้การรับรองการจัดการแข่งขันวิ่งประเภทถนนหรือการแข่งขันกรีฑาประเภทอื่น การรับรองยังถือเป็นข้อตกลงด้วยว่า คณะกรรมการจัดการแข่งขันของท้องถิ่น (Local Organizing Committee : LOC) จำเป็นต้องปฏิบัติตามกติกาและข้อบังคับการแข่งขันกีฬาระดับชาติหรือนานาชาติ รวมถึงต้องจัดเตรียมสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยให้กับผู้เข้าร่วมการแข่งขันและผู้ชม

**ประโยชน์ของ
การแข่งขันวิ่ง
ที่ได้รับการรับรอง
/ อนุญาต**

1. **ทำให้มีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นและมีการควบคุมมาตรฐาน** การรับรองจากสหพันธ์กรีฑาแห่งชาติจะช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้กับสาธารณชนว่า การแข่งขันจะดำเนินไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ การรับรองเป็นสิ่งที่บอกให้นักกีฬาทราบว่าการแข่งขันจะดำเนินไปตามกติกาการแข่งขันที่เหมาะสม
2. **ได้รับความคุ้มครองในการประกันความรับผิด (Liability Insurance)** หน่วยงานของรัฐส่วนใหญ่ เช่น เทศบาล ท้องถิ่น กรมทางหลวง ศูนย์อำนวยความสะดวกของสวนและชุมชน กำหนดว่าการแข่งขันทุกครั้งต้องมีการประกันความรับผิด ตอนที่มีสมัครเพื่อขอการอนุญาต ผู้จัดการแข่งขันควรสอบถามสหพันธ์แห่งชาติว่า สหพันธ์สามารถมอบความคุ้มครองในการประกันภัยหรือไม่ ค่าใช้จ่ายในการขอการรับรองไม่มากนักเมื่อเทียบกับราคาของกรมธรรม์ประกันภัยในงานวิ่งส่วนใหญ่ การแข่งขันที่มีประกันอยู่แล้วอาจเลือกยกเว้นความคุ้มครองประกันภัยและจ่ายค่าธรรมเนียมในการขอการรับรองขั้นต่ำแทน
3. **ได้รับความคุ้มครองในการประกันอุบัติเหตุสำหรับนักกีฬา** สหพันธ์หลายแห่งอาจมอบความคุ้มครองประกันภัยให้กับการแข่งขัน แลกกับการที่ต้องสมัครเป็นการแข่งขันที่ได้รับการรับรอง ซึ่งจัดขึ้นภายใต้การดูแลของสหพันธ์
4. **ได้รับการประชาสัมพันธ์ในปฏิทินการแข่งขันประจำปี** โดยปกติแล้ว งานวิ่งที่ได้รับการรับรองจะถูกนำไปประกาศในปฏิทินการแข่งขันของเว็บไซต์ของสหพันธ์ที่รับรอง รวมทั้งประกาศในสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
5. **ได้รับการรับรองสถิติ** สถิติที่เกิดขึ้นในการแข่งขันใดๆ จะได้รับการยอมรับให้เป็นสถิติระดับประเทศหรือระดับโลกก็ต่อเมื่อการแข่งขันนั้นได้รับการรับรอง รวมถึงการยอมรับให้ใช้สำหรับคัดเลือกเข้าแข่งขันกรีฑาชิงแชมป์โลกและกีฬาโอลิมปิกด้วย
6. **ได้รับความเชื่อมั่นต่อกติกาการแข่งขัน** การรับรองการแข่งขันจะทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนแน่ใจได้ว่า การแข่งขันงานนี้ ใช้กติกาการแข่งขันซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป

ในเว็บไซต์ของ IAAF จะมีรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ของสหพันธ์หรือสมาคมกรีฑาของแต่ละชาติ

ควรจัดการแข่งขันเมื่อใด

ในพื้นที่หลายแห่งของโลก สภาพอากาศเป็นตัวกำหนดช่วงเวลาที่ดีที่สุดของปีที่จะจัดการแข่งขัน สำหรับการวิ่งจึงต้องคำนึงถึงเงื่อนไขนี้มากที่สุด สภาพอากาศในอุดมคติสำหรับการวิ่งเร็วอาจอยู่ระหว่าง 5-15 องศาเซลเซียส หากอุณหภูมิสูงกว่า 15 องศาเซลเซียส ผู้จัดการแข่งขันควรพยายามจัดการแข่งขันในช่วงเวลาที่อุณหภูมิต่ำที่สุดในฤดูกาล และในช่วงเวลาของวันที่ทำให้นักวิ่งได้รับอันตรายจากความร้อนน้อยที่สุด โดยปกติแล้ว คือตอนเช้าตรู่ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เหมาะกับสภาพการจราจรมากที่สุดอีกด้วย

อาจมีปัจจัยอื่นๆ อีกที่ส่งผลต่อช่วงเวลาที่ดีที่สุดในรอบปีที่จะจัดการแข่งขัน ได้แก่:

1. ความเป็นไปได้ที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาร่วมงานในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยว และโรงแรมสามารถรองรับได้
2. ความต้องการจัดการแข่งขันเพื่อร่วมกับกิจกรรมอื่นๆ ของชาติ เช่น ในโอกาสที่เป็นวันหยุดของชาติ หรือมีเทศกาลในท้องถิ่น
3. ความจำเป็นของผู้จัดที่ต้องการหลีกเลี่ยงที่จะจัดการแข่งขันพร้อมกับงานวิ่งอื่นๆ ในปฏิทินการแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่ได้ประกาศไปแล้ว
4. ความจำเป็นของผู้จัดที่ต้องกำหนดเวลาการแข่งขันให้ตรงกับช่วงเวลาที่สามารถถ่ายทอดการแข่งขันทางโทรทัศน์ หรือเป็นข่าวในโทรทัศน์ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากผู้จัดการแข่งขันมีเป้าหมายที่จะดึงดูดนักกีฬาชั้นนำให้มาแข่งในงาน ควรหลีกเลี่ยงการจัดงานวันเดียวกับการแข่งขันชิงแชมป์นานาชาติรายการสำคัญ หรือการแข่งขันของเมืองใหญ่ เพื่อผู้จัดการแข่งขันจะได้ไม่ต้องแย่งตัวนักวิ่งชั้นนำกับงานเหล่านี้

และเพื่อเพิ่มความเป็นไปได้ในการดึงดูดให้สถานีโทรทัศน์มาถ่ายทอดสดหรือทำข่าว ผู้จัดควรหลีกเลี่ยงการจัดงานวันเดียวกับการแข่งขันกีฬาประเภทอื่นๆ ที่เครือข่ายโทรทัศน์ท้องถิ่นมักให้ความสำคัญด้วย

ควรจัดการแข่งขันที่ไหน

ผู้จัดการแข่งขันอาจมีสถานที่ปล่อยตัวและเส้นชัยของการแข่งขันในใจชัดเจนอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ด้วย นั่นคือ

1. ขนาดของพื้นที่ที่เหมาะสมกับสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในบริเวณจุดปล่อยตัวและเส้นชัย
2. ภาพฉากหลังบริเวณจุดปล่อยตัวและเส้นชัย (และตลอดเส้นทางของการแข่งขัน) และจะใช้ภาพฉากหลังเหล่านี้เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของการแข่งขันให้ออกมาดีได้อย่างไร (ดูเพิ่มเติมในบทที่ 3 เรื่อง “การออกแบบเส้นทางการแข่งขัน”)

ความปลอดภัย (Security)

ความปลอดภัยกลายเป็นปัจจัยหลักในการแข่งขันกีฬาทุกรายการที่มีผู้เข้าร่วมและผู้ชมจำนวนมาก ผู้จัดการแข่งขันจำเป็นต้องติดต่อกับหน่วยงานปกครองในพื้นที่เพื่อกำหนดระดับการรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสมสำหรับการแข่งขัน นอกจากนี้ การแข่งขันกีฬารายการใหญ่ๆ จำนวนมากจะจ้างบริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนเพื่อช่วยดูแลในส่วนของการแข่งขันที่อาจอยู่นอกเหนือขอบเขตหน้าที่ของเทศบาล

ความรับผิด (Liability)

เทศบาลส่วนใหญ่ต้องการให้คณะกรรมการจัดการแข่งขันมีประกันภัยที่ครอบคลุมถึงพวกเขา รวมถึงองค์กรอื่นๆ ที่ร่วมงานด้วย เหนือสิ่งอื่นใด ผู้จัดการแข่งขันควรรับรองได้ว่าความคุ้มครองของประกันภัยนั้นๆ ครอบคลุมความรับผิดต่อสาธารณะแบบทั่วไปด้วย (General Public Liability) เรื่องนี้ควรเตรียมพร้อมไว้ตั้งแต่เริ่มแรก อาจดำเนินการผ่านสหพันธ์กีฬาแห่งชาติ ในขั้นตอนก่อนเจรจาตกลงเรื่องเงื่อนไขของแพ็คเกจ ซึ่งควรสอดคล้องกับความต้องการของผู้จัดการแข่งขัน และอาจต้องพิจารณาการรับประกันต่อโอกาสที่จะยกเลิกการแข่งขันด้วย

ความรับผิดทางภาษีเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องคำนึงถึง หากผู้จัดการแข่งขันต้องจัดการกับรายรับจำนวนมากในนามขององค์กรการกุศลที่ได้รับผลประโยชน์ ควรหาคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญถึงวิธีการที่ดีที่สุดในการจัดการเรื่องนี้ ไม่ว่าจะจัดการแข่งขันประเภทใด ผู้จัดการแข่งขันจะต้องเผชิญปัญหาเรื่องการจัดการกับการชำระเงินรายการย่อยๆ จำนวนมหาศาลจากผู้เข้าร่วมการแข่งขัน ดังนั้นจึงควรหาคำแนะนำเพื่อให้แน่ใจว่า ได้จัดการบริการอย่างมีประสิทธิภาพในราคาที่สมเหตุสมผล

ขั้นตอนการรับสมัครเข้าแข่งขันจะต้องมีแบบฟอร์มรับสมัครและเอกสารการชำระเงิน ต้องจัดการเอกสารทั้งสองอย่างนี้ด้วยความระมัดระวัง ผู้จัดการแข่งขันควรแน่ใจว่าได้แจ้งวัตถุประสงค์เฉพาะในการเก็บข้อมูลแต่ละอย่างไว้อย่างชัดเจน และต้องแสดงให้เห็นว่าข้อมูลที่ต้องการจะถูกใช้ตามวัตถุประสงค์ที่แจ้งไว้เท่านั้น ผู้จัดการอาจต้องลงทะเบียนกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายการปกป้องข้อมูล

2. การจัด การแข่งขัน

การจัดการแข่งขันเป็นการดำเนินงานที่มีความซับซ้อน และจะกินเวลามากกว่าที่คาดไว้อย่างแน่นอน ผู้จัดการแข่งขันจำเป็นต้องจ้างหรือขอความช่วยเหลือจากภายนอก และแยกประเด็นงานออกมาเป็นส่วนย่อยๆ โดยให้แต่ละส่วนมีหัวหน้าทีม/ผู้จัดการ และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ตลอดจนควรพิจารณาด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้ด้วย กล่าวคือ

1. **จุดปล่อยตัว/เส้นชัย** การติดตั้งวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ อัน ได้แก่ ห้องสุขา ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า จุดรับฝากสัมภาระ จุดบริการเครื่องดื่ม อุปกรณ์กันคนผู้ชม ระบบจับเวลา ระบบรับส่งสารธารณะ เป็นต้น นอกจากนี้ ให้พิจารณาเรื่องการรื้อถอนและขนย้ายออก เมื่อแข่งขันเสร็จสิ้นด้วย
2. **เส้นทางการแข่งขัน** ให้พิจารณาเรื่องการวัดเส้นทาง สารวัตรสนาม (Marshal) ป้าย จุดบริการน้ำ และปฐมพยาบาล รวมทั้งการสร้างความปลอดภัยบนเส้นทางการแข่งขัน
3. **การรับสมัครเข้าแข่งขัน** ให้พิจารณาเรื่องการจัดการรับสมัคร การแจกหมายเลขประจำตัวการแข่งขัน และการจัดทำเอกสารแนะนำขั้นตอนต่างๆ
4. **เจ้าหน้าที่ดำเนินการแข่งขัน** อันได้แก่ เจ้าหน้าที่ปล่อยตัว เจ้าหน้าที่จับเวลา เจ้าหน้าที่บันทึกเวลา ผู้ชี้ขาดการแข่งขัน รวมทั้งเจ้าหน้าที่ประมวลผลการแข่งขัน
5. **หน่วยแพทย์**
6. **ผู้ประสานงาน** สำหรับกลุ่มบุคคลต่างๆ อันประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ของรัฐในพื้นที่ ตำรวจ วิทยุพยาบาล กลุ่มอาสาสมัคร และสาธารณชนทั่วไป (รวมทั้งกลุ่มผู้ที่ต้องใช้เส้นทาง หรือผู้ประกอบการ/ร้านค้าที่ตั้งอยู่ตลอดเส้นทาง ที่เปิดทำการในวันแข่งขัน)
7. **การนำเสนอและความบันเทิง** อันประกอบด้วย พิธีกรของงาน การแสดงสดเพื่อความบันเทิง จอถ่ายทอดวิดีโอ และอื่นๆ
8. **ป้ายคำแนะนำ** ซึ่งต้องมีข้อมูลที่จำเป็นสำหรับแนะนำผู้เข้าร่วมการแข่งขัน ผู้ชม และสาธารณชนทั่วไป
9. **อาสาสมัคร**
10. **การคมนาคมและที่จอดรถสาธารณะ**

11. การรักษาความปลอดภัย
12. งานแสดงสินค้า (Expo)
13. สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี ได้แก่ อินเทอร์เน็ต การสื่อสาร และข้อกำหนดเกี่ยวกับไฟฟ้า
14. การทำความสะอาดและรีไซเคิล มักเป็นสิ่งที่แรกที่ต้องทำก่อนเปิดให้ใช้ถนนตามปกติ
15. การจัดหา สิ่งต่างๆ อาทิเช่น เสื้อ “ของที่ระลึก” เหรียญ รางวัล ดอกไม้ และอื่นๆ เพื่อมอบให้นักกีฬา
16. การเงิน อันประกอบไปด้วย การคัดเลือกผู้ให้การสนับสนุน รวมทั้งการควบคุมรายรับและรายจ่าย
17. การประชาสัมพันธ์ อาทิเช่น การให้ข่าวกับสื่อ การโฆษณา การประสานงานกับองค์กรการกุศล และการติดป้ายเครื่องหมายการค้าตามเส้นทางการแข่งขัน
18. การอำนวยความสะดวกและพิธีการ อันประกอบด้วย การดำเนินการในพิธีเปิดและพิธีมอบรางวัล ตอนสิ้นสุดการแข่งขัน การต้อนรับผู้สนับสนุน และบุคคลสำคัญที่มาร่วมงาน

ผู้จัดต้องพยายามแบ่งงานให้กับเจ้าหน้าที่ด้านต่างๆ และรักษาโครงสร้าง “พีระมิด” เอาไว้ เพื่อให้แต่ละคนมีหน้าที่ให้คำแนะนำต่อการทำงานของผู้ที่ปฏิบัติงานภายใต้การดูแลของพวกเขา และควรจัดให้พวกเขาได้พบปะกันเป็นครั้งคราวโดยอาจพบกันเฉพาะภายในกลุ่ม หรือมาพบกับคณะกรรมการจัดการแข่งขัน และร่วมกันให้ข้อมูลเพื่อให้เห็นภาพที่ครบถ้วนว่าได้เตรียมการอย่างไรบ้างแล้วเมื่อวันแข่งขันใกล้เข้ามา เตรียมเอกสารที่จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานหรืออาสาสมัครเข้ามาทำแทนได้ ในกรณีที่คนอื่นไม่สามารถดำเนินการได้

อาสาสมัคร

การแข่งขันวิ่งประเภทถนนต้องพึ่งพาอาสาสมัคร (Volunteers) อย่างมาก เพื่อช่วยงานในเกือบทุกด้าน การแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่ไม่ใช่รายการใหญ่ ส่วนมากจัดโดยอาสาสมัครล้วนๆ และใช้ผู้รับจ้างอิสระเพียงในเรื่องทางเทคนิค เช่น การจับเวลาและระบบเครื่องเสียงเท่านั้น

ควรแต่งตั้งผู้ประสานงานอาสาสมัครตั้งแต่นั้นๆ ในกระบวนการวางแผน ผู้ประสานงานอาสาสมัครควรพบปะกับหัวหน้าทีม/ผู้จัดการทีมทุกคน เพื่อกำหนดจำนวนและประเภทของอาสาสมัครที่ต้องการในการดำเนินงานแต่ละครั้ง

การฝึกอบรมอาสาสมัครเป็นสิ่งจำเป็นต่อความสำเร็จของการแข่งขัน เพราะถ้าอาสาสมัครที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมได้รับหน้าที่ในตำแหน่งสำคัญในการแข่งขัน ก็จะทำให้เกิดความเสียหายต่อการบริหารจัดการงานการแข่งขัน

สิ่งที่จำเป็นอีกอย่างที่ต้องจัดเตรียมไว้คือ รายชื่อเจ้าหน้าที่/อาสาสมัครทุกคน พร้อมรายละเอียดสำหรับติดต่ออย่างครบถ้วน

กติกการแข่งขัน

กติกการแข่งขัน (Rules) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกีฬาทุกประเภท สหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (IAAF) ได้พัฒนากติกามากกว่า 100 ปี มีการประเมินซ้ำและปรับปรุงกติกามาโดยตลอด และถูกรับรองโดยสมาชิกสหพันธ์ 212 ชาติ อย่างไรก็ตาม มีสหพันธ์กรีฑาบางแห่งเลือกใช้ชุดกติกาของตนเองแทนกติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ

การเลือกใช้กติกาที่เหมาะสมกับการแข่งขันถือเป็นสิ่งสำคัญ ผู้จัดการแข่งขันควรระลึกไว้ว่า กติกาบางข้อออกแบบมาสำหรับนักวิ่งชั้นนำ และยากที่จะนำไปใช้กับผู้เข้าร่วมการแข่งขันที่เป็นคนหมู่มาก ผู้จัดการแข่งขันงานนั้นๆ จำเป็นต้องทำงานอย่างใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่ของสหพันธ์เพื่อให้ทุกคนเข้าใจกติกาและการนำไปใช้ก่อนถึงงานจริง และการจัดการแข่งขันวิ่งทุกรายการ ควรประกาศกติกการแข่งขันก่อนถึงวันแข่งขัน

มีกติกการแข่งขันฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในเว็บไซต์ของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ส่วนฉบับที่ตีพิมพ์อาจซื้อได้จากสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ

กำหนดการ

กำหนดการ (Timelines) ที่ทุกคนรับรู้และมีความเห็นตรงกันเป็นสิ่งจำเป็นหากต้องการดำเนินการจัดการงานวิ่งให้ประสบความสำเร็จ และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกำหนดการโดยละเอียดสำหรับช่วงเวลาตั้งแต่ 24 ชั่วโมงก่อนการแข่งขันจะเริ่มขึ้น จนถึงเวลาปิดการแข่งขัน

การติดตั้งและสาธารณูปโภค

การแข่งขันวิ่งประเภทถนนคล้ายกับการจัดละครสัตว์ในเมือง เนื่องจากงานทั้ง 2 อย่างนี้ ต้องมีการติดตั้งวัสดุอุปกรณ์ชั่วคราวมากมาย เช่น เต็นท์ เวที (ประรำพิธี) ป้ายต่างๆ ห้องน้ำ และอื่นๆ

การแข่งขันวิ่งประเภทถนนมักจัดขึ้นในบริเวณที่ไม่มีสาธารณูปโภคถาวรเหมือนงานที่จัดในสนามกีฬาหรือบริเวณแข่งขันถาวร ซึ่งควรมีการวางแผนที่เหมาะสมในเรื่องแหล่งพลังงานแบบเคลื่อนที่ได้ โทรศัพท์ และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต องค์ประกอบเหล่านี้จำเป็นสำหรับการจับเวลา การแพทย์ การบริหารจัดการการแข่งขันวิ่ง การสื่อสาร และการนำเสนอผลการแข่งขัน ต้องมีการประเมินว่าทุกพื้นที่ปฏิบัติงานของการแข่งขันสามารถเข้าถึงทรัพยากรเหล่านี้ตามปริมาณที่ต้องการหรือไม่ เพื่อป้องกันไม่ใหระบบต่างๆ ถูกใช้งานหนักเกินไป และขอแนะนำให้ทดสอบกับสถานที่จัดการแข่งขันจริงเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่จะเกิดขึ้นในวันจัดงาน

การลงทะเบียนผู้เข้าแข่งขัน

ผู้จัดงานอาจใช้วิธีการหลายอย่างในการลงทะเบียนผู้เข้าแข่งขัน ขึ้นอยู่กับขนาดของการแข่งขันที่จะจัดขึ้น ซึ่งจะมีทั้งการสมัครผ่านระบบออนไลน์ และสมัครโดยใช้ใบสมัครที่เป็นเอกสาร มีบริษัทรับสมัครออนไลน์เชิงพาณิชย์จำนวนมากที่เสนอบริการที่ง่ายต่อการใช้งาน การแข่งขันวิ่งที่ได้รับความนิยมขายบัตรหมดล่วงหน้าหลายเดือนและใช้ระบบจับฉลาก (Lottery System) เพื่อกำหนดว่าใครได้รับสิทธิ์ในการเข้าร่วม การแข่งขันวิ่งขนาดเล็กและขนาดกลางอาจยอมให้มีการสมัครในวันแข่งขัน แต่หากไม่มีการวางแผนอย่างเหมาะสม ก็อาจส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการการแข่งขันได้

การแข่งขันวิ่งขนาดใหญ่จำนวนมากจะแจกจ่ายหมายเลขวิ่ง (Bib) ร่วมกับงานจัดแสดงและขายสินค้า (Expo) และไม่อนุญาตให้นักกีฬารับหมายเลขวิ่งในวันแข่งขัน

วิธีการแจกจ่ายหมายเลขวิ่งและ “ของที่ระลึก” (ส่วนมากคือ เสื้อยืด) ขึ้นอยู่กับจำนวนผู้เข้าร่วมแข่งขัน ขนาดของพื้นที่ ระยะเวลาที่มี และจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน จำเป็นต้องมีการวางแผนอย่างรัดกุม เพื่อเตรียมจำนวนจุด “รับของ” ที่เพียงพอ เพื่อให้การแจกจ่ายมีประสิทธิภาพสูงสุด

3. การวางแผน เส้นทาง การแข่งขัน

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 240.2

เส้นทาง การแข่งขัน (Course)

การแข่งขันจะต้องจัดขึ้นบนถนนที่สร้างขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อมี
ปัญหาการจราจรหรือสภาพการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ทำให้นักวิ่งใช้การไม่ได้
อาจเปลี่ยนไปใช้เส้นทางซึ่งมีการทำเครื่องหมายอย่างเหมาะสม เช่น
เส้นทางจักรยานหรือทางเท้าริมถนนก็ได้ แต่ไม่ใช่บนพื้นนุ่ม เช่น ทางที่เป็น
พื้นหญ้า หรือทางอื่นๆ ในลักษณะเดียวกัน ส่วนจุดปล่อยตัวและเส้นชัยอาจ
อยู่ภายในสนามกีฬาก็ได้

หมายเหตุ

1: สำหรับการแข่งขันประเภทวิ่งถนนที่มีระยะทางมากกว่าระยะทาง
มาตรฐาน ขอแนะนำว่าระยะห่างที่เป็นเส้นตรงระหว่างจุดปล่อยตัวและเส้นชัย
ไม่ควรห่างกันมากกว่าร้อยละ 50 ของระยะทางการแข่งขัน สำหรับการ
รับรองสถิติ ให้ดูกติกาข้อที่ 260.28 (b)

2: อนุญาตให้ตั้งจุดปล่อยตัว และ/หรือ เส้นชัย และส่วนใดส่วนหนึ่งของ
เส้นทางการแข่งขัน อยู่บนพื้นหญ้า หรือพื้นผิวอื่นๆ ที่ไม่ได้ปูพื้น แต่ควร
จำกัดให้มีบริเวณดังกล่าวให้น้อยที่สุด

การออกแบบเส้นทางการแข่งขัน

เมื่อตัดสินใจจัดการแข่งขัน และตั้งจุดประสงค์ว่าต้องการได้อะไรจากการทำเช่นนั้นแล้ว ผู้จัดการแข่งขันจำเป็นต้องตัดสินใจว่าจะจัดการแข่งขันได้ที่ใด เรื่องแรกที่ควรนำมาพิจารณาคือ การหาตำแหน่งที่เหมาะสมสำหรับเป็นจุดปล่อยตัวและเส้นชัย ในการนี้ ควรพยายามอย่างยิ่งที่จะออกแบบเส้นทางวิ่งให้ผ่านสถานที่อันมีทัศนียภาพสวยงาม หรือมีแง่มุมเชิงประวัติศาสตร์ด้วย

ผู้จัดการแข่งขันต้องมีพื้นที่ขนาดใหญ่ทั้งจุดปล่อยตัวและเส้นชัย เพื่อรองรับจำนวนนักวิ่งที่คาดว่าจะให้ความสนใจ และให้บริการที่จำเป็นต่อความต้องการของนักวิ่ง เช่น เติ้นท์เปลี่ยนชุด เติ้นท์เครื่องดื่ม การบริการทางการแพทย์ ห้องสุขา และอื่นๆ

ผู้จัดการแข่งขันควรคาดการณ์ถึงวิธีการที่นักวิ่งเดินทางมายังจุดปล่อยตัวและแยกตัวจากเส้นชัย หากไม่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ที่สามารถใช้เป็นที่จอดรถได้ หรือหากเส้นชัยของการแข่งขันอยู่คนละตำแหน่งกับจุดปล่อยตัว อาจต้องจัดหาพาหนะเพื่อรับส่งนักวิ่งระหว่างศูนย์รวมการเดินทางในพื้นที่ หรือจุด “จอดแล้วจร” (park and ride) กับจุดปล่อยตัว (หรือเส้นชัย) ผู้จัดการแข่งขันต้องคำนึงถึงผู้เข้าร่วมการแข่งขันและกระแสการเคลื่อนที่ของผู้ชมและสาธารณชนด้วย โดยเฉพาะที่จุดปล่อยตัว ซึ่งเปิดดำเนินการหลายชั่วโมงก่อนที่นักวิ่งทั้งหมดจะจบการแข่งขัน จำเป็นต้องมี “พื้นที่หวงห้าม” ซึ่งไม่ยินยอมให้สาธารณชนเข้าไป ทั้งบริเวณจุดปล่อยตัว (“ต้นทาง” ของจุดปล่อยตัว) และเส้นชัย (“ปลายทาง” ของเส้นชัย) ทั้งนี้เพื่อความสะดวกและความปลอดภัยของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

ผู้ชมและผู้สนับสนุนควรถูกแยกออกจากนักวิ่งก่อนที่นักวิ่งจะเข้าสู่จุดปล่อยตัวและเข้าไปรอคิว หรือเข้าไปในระบบ “คอก” (corral) สำหรับผู้เข้าแข่งขันที่รอสัญญาณปล่อยตัว นอกจากนี้ควรแจ้งให้พวกเขาคอยนักวิ่งที่จบการแข่งขันในพื้นที่ “นัดพบ” ที่กำหนดไว้บริเวณหลังเส้นชัย ซึ่งนักวิ่งควรเข้าถึงพื้นที่นั้นได้หลังจากที่พวกเขาเข้ารับบริการทางการแพทย์ น้ำ เหยี่ยวรางวัล ถ้วยของแจก และรับคืนสัมภาระที่ฝากไว้เรียบร้อยแล้ว จุดนัดพบจำเป็นต้องมีพื้นที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เนื่องจากเป็นจุดที่ฝูงชนจำนวนมากจะรวมตัวกัน

ปัญหาที่ผู้จัดการแข่งขันทุกคนจะพบร่วมกันในพื้นที่เหล่านี้คือ สัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่ล้น เนื่องจากปริมาณความต้องการใช้งานสูง ผู้ให้บริการโทรคมนาคมท้องถิ่นหรือพันธมิตรของการแข่งขันควรประเมินพื้นที่เพื่อให้แน่ใจว่าจะให้บริการได้อย่างเพียงพอ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า เรื่องขนาดของการแข่งขันมีรายละเอียดมากมาย แต่การแข่งขันที่ประสบความสำเร็จจะเติบโตอย่างรวดเร็ว นักวิ่งหลักร้อยละในการจัดการแข่งขันครั้งแรกอาจเพิ่มจำนวนเป็นหลายพันคนภายในไม่กี่ปี การออกแบบเส้นทางวิ่งในครั้งแรกเริ่มจึงควรมีพื้นที่สำรองเพื่อรองรับการเติบโตนี้ เมื่อการแข่งขันมีขนาดใหญ่ขึ้น อาจต้องเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกพิเศษเพิ่มเติมด้วย เช่น สิ่งที่สำคัญสำหรับการรายงานข่าวทางโทรทัศน์ เป็นต้น

ทั้งจุดปล่อยตัวและโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เส้นชัย ควรอยู่ในตำแหน่งที่ฉากหลังมีทัศนียภาพน่าสนใจหรือมีแง่มุมทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มความดึงดูดใจของนักวิ่งและผู้ชมที่มีต่อการแข่งขัน โดยเฉพาะนักวิ่งที่เป็นนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นกลุ่มที่สำคัญ เนื่องจากพวกเขาจะเป็นผู้มีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายเงินไปกับโรงแรม ร้านอาหาร และร้านค้า

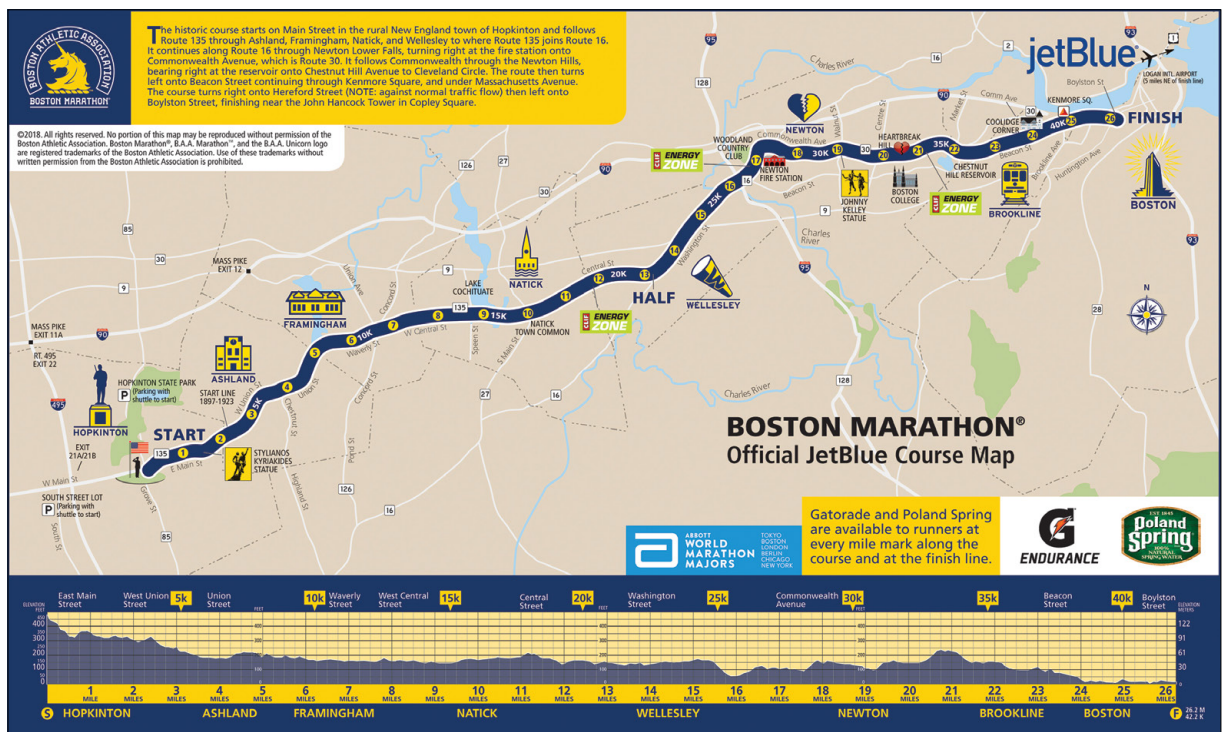
นอกจากต้องทำให้แน่ใจว่าพื้นที่ของจุดปล่อยตัวและเส้นชัยมีความเหมาะสมแล้ว ผู้จัดการแข่งขันจะต้องตัดสินใจด้วยว่าเส้นทางวิ่งที่อยู่ระหว่างจุดปล่อยตัวกับเส้นชัยจะเป็นอย่างไร เส้นทางวิ่งมีหลากหลายรูปแบบ และแต่ละรูปแบบมีทั้งข้อดีและข้อเสีย สิ่งที่ต้องตัดสินใจในระดับพื้นฐานคือ จุดปล่อยตัวและเส้นชัยจะอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน หรือต้องแยกจากกัน และแม้ว่าจุดปล่อยตัวและเส้นชัยจะอยู่ในสถานที่เดียวกัน พื้นที่รวมพลก่อนปล่อยตัวและพื้นที่กระจายตัวหลังเส้นชัย (ซึ่งหมายรวมถึงจุดอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่เหล่านี้) อาจแยกจากกันก็ได้ ขึ้นอยู่กับพื้นที่ว่างที่มี

รูปแบบของเส้นทางการแข่งขัน

1) เส้นทางแบบจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง (Point-to-point)

การแข่งขันวิ่งจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งคือ การที่ออกตัวจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง หากเส้นทางมุ่งไปในทิศทางเดียวอย่างเห็นได้ชัด เส้นชัยก็อาจอยู่ไกลจากจุดปล่อยตัว เช่น ในเอเธนส์คลาสสิกมาราธอน หรือปีเอเอบอสตันมาราธอน การจัดเส้นทางลักษณะนี้ทำให้ได้ตามรอยเส้นทางประวัติศาสตร์ (เช่น ในเอเธนส์ หรือในการแข่งขันพาราโอลิมปิก 100 กม. ในอียิปต์) หรือได้ผ่านสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ที่กระจายอยู่ตามเส้นทาง แต่ก็ทำให้ต้องจัดสรรทรัพยากรไปตามเส้นทางที่แคบและยาวเส้นทางเดียวซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการขนส่งเจ้าหน้าที่ที่จะต้องถูกขนย้ายจากจุดปล่อยตัวไปยังเส้นชัย และสมภาระของนักวิ่งจะต้องถูกขนส่งไปด้วย นอกเหนือจากสิ่งที่ดีที่ตั้งอยู่บนพหุนานะนำ สิ่งของที่เหลือจะต้องไปถึงเส้นชัยด้วยเส้นทางอื่น

เส้นทางการแข่งขันแบบจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งมีแนวโน้มที่จะไม่เป็นไปตามกติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติข้อที่ 260.28 ว่าด้วยเรื่องระยะห่างของจุดปล่อยตัวกับเส้นชัยแบบวัดเป็นเส้นตรง (ที่กำหนดว่าต้องน้อยกว่า 50% ของระยะทางการแข่งขันทั้งหมด) และเรื่องการเปลี่ยนแปลงความสูงที่ยอมรับได้ (ที่กำหนดว่าต้องมากกว่า -1 ม./กม.) ค่าเหล่านี้ไม่ได้กำหนดว่าต้องทำตาม ผู้จัดการแข่งขันมีทางเลือก เพียงแต่ถ้าทำไม่ได้ตามกติกา สถิติที่ทำได้ในเส้นทางดังกล่าวจะไม่ถูกรับรองอย่างเป็นทางการ ในกรณีของมาราธอน แม้ระยะห่างของจุดปล่อยตัวกับเส้นชัยจะมากกว่าร้อยละ 50 ของระยะทางการแข่งขัน ก็สามารถนำสถิติไปใช้เพื่อคัดเลือกสำหรับการแข่งขันชิงชนะเลิศระดับนานาชาติได้ แต่มีข้อแม้ว่า การเปลี่ยนแปลงความสูงต้องไม่ลดลงมากกว่า -1 ม./กม.

ภาพที่ 3.1 ตัวอย่างเส้นทางการแข่งขันแบบ Point-to-point ของบอสตันมาราธอน

2) เส้นทางแบบไป/กลับ (Out/back)

เส้นทางแบบไปและกลับคือเส้นทางที่มุ่งไปยังจุดกลับตัว เปลี่ยนทิศทาง และย้อนกลับมายังด้านตรงข้ามของถนนสายเดิมไปยังเส้นชัยตรงตำแหน่งเดียวกันกับเมื่อปล่อยตัว (หรือจุดที่อยู่ติดกัน) จะดีที่สุดหากถนนที่ใช้คือทางหลวงที่แบ่งครึ่งเพื่อให้ถนนด้านหนึ่งใช้สำหรับการวิ่งแต่ละทิศทางโดยเฉพาะ และอาจกำหนดจุดกลับตัวด้วยจุดกลับรถที่มีอยู่แล้วตามเกาะกลางถนนของทางหลวง

การออกแบบเช่นนี้ทำให้ง่ายต่อการขนส่งและลดการใช้ทรัพยากรบางอย่างลงไป เช่น จุดให้น้ำอาจทำเป็น “สองด้าน” และจุดบริการด้านการแพทย์และห้องสุขาอาจตั้งไว้ตรงกลางถนนบนเกาะกลาง อย่างไรก็ตาม ป้ายและจุดจับเวลาไม่สามารถทำเป็นสองด้านในเส้นทางลักษณะนี้ สารวัตรสนามในส่วนต่างๆ ของเส้นทางการแข่งขันอาจโยกไปทำหน้าที่ยังถนนอีกฝั่งหลังจากที่นักวิ่งคนสุดท้ายผ่านไป แล้ว แต่สารวัตรสนามคนอื่นๆ ที่อยู่ตามเส้นทางไม่อาจทำเช่นนี้ได้ เนื่องจากนักวิ่งแนวหน้าจะผ่านจุดกลับตัวมาแล้ว เส้นทางจำนวนมากถูกออกแบบในลักษณะนี้ ก่อนที่การวิ่งจะกลายเป็นกีฬาของมหาชน แต่การออกแบบเช่นนี้ก็เกิดขึ้นก่อนที่การจัดการจราจรจะกลายเป็นปัญหาสำคัญด้วยเช่นกัน

เจ้าหน้าที่ทางหลวงอาจไม่เต็มใจที่จะปิดถนนทั้งสองฝั่งให้กับการแข่งขัน พวกเขาอาจยืนยันว่าคงต้องเปิดถนนฝั่งหนึ่งไว้สำหรับการจราจรปกติ หากเป็นเช่นนี้ ก็อาจต้องวิ่งไปและกลับโดยใช้ถนนเพียงฝั่งเดียว (แต่แยกนักวิ่งด้วยที่กัน กรวยยาง ป้ายโฆษณา และแถบเทป เป็นต้น) หากถนนแคบเกินไปสำหรับการทำเช่นนี้ วิธีที่ดีที่สุดอาจเป็นการกำหนดให้นักวิ่งที่กลับตัวมา วิ่งไปตามถนนที่ขนานกันกับขามา

3) เส้นทางแบบวนรอบเดียว (Single Loop)

การใช้การวนรอบช่วยลดปัญหาเรื่องเส้นทางซ้อนทับกัน แต่จำเป็นต้องปิดถนนเพิ่มมากขึ้นและประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรบนเส้นทางย่อมลดน้อยลง ผู้ชมจะมีโอกาสได้ชมการแข่งขันเพียงครั้งเดียว หรือไม่ก็สองครั้งเท่านั้น

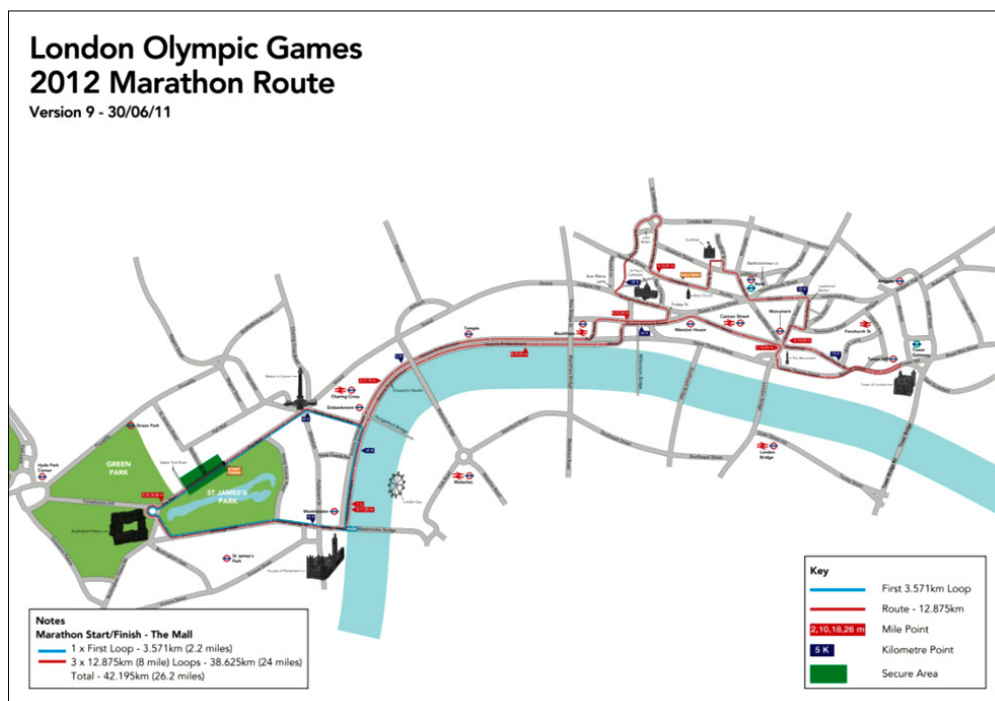
ภาพที่ 3.2 ตัวอย่างเส้นทางการแข่งขันแบบ Single Loop ของเบอร์ลินมาราธอน

4) เส้นทางแบบวนหลายรอบ (Multiple Loops)

เส้นทางแบบวนหลายรอบเหมาะสำหรับนักวิ่งที่มีฝีเท้าระดับเดียวกันและมีจำนวนไม่มากนักเท่านั้น เช่น การแข่งขันชิงแชมป์ (Championship) ในการแข่งขันที่มีผู้เข้าร่วมจำนวนมาก การวิ่งวนหลายรอบจะใช้ในกรณีที่เส้นทางแต่ละรอบมีระยะทางไม่เท่ากัน ซึ่งทำให้นักวิ่งแนวหน้าไม่ทัน (น็อกเอาท์) นักวิ่งที่อยู่แนวหลัง ตัวอย่างเช่น หากการวิ่งมาราธอนประกอบด้วยเส้นทางระยะ 15 กม. หนึ่งรอบ และระยะ 27.2 กม. อีกหนึ่งรอบ เมื่อเป็นเช่นนั้นนักวิ่งที่วิ่งช้าที่สุดต้องผ่านระยะ 15 กม. ก่อนที่ผู้ชนะจะเข้าเส้นชัย หมายความว่านักวิ่งที่วิ่งช้ากว่า 8:30 นาที/กม. (หรือวิ่งมาราธอนด้วยเวลา 6 ชั่วโมง) จะกีดขวางการผ่านเส้นทางของผู้ชนะ และควรได้รับการเตือนก่อนการแข่งขันว่า หากพวกเขาช้ากว่าเวลาที่กำหนดไว้ พวกเขาจะถูกขอให้เดินบนทางเท้า (ข้างทาง) แทนการวิ่งบนถนน

สำหรับการแข่งขันที่มีนักวิ่งชั้นนำร่วมแข่งขันด้วย เส้นทางแบบวนหลายรอบคือเส้นทางวิ่งในอุดมคติ เพราะทำให้ผู้ชมมีโอกาสเห็นลีลาท่าทางของนักวิ่งชั้นนำได้หลายครั้ง และจำเป็นต้องปิดถนนเพียงไม่กี่สาย อีกทั้งยังช่วยให้การใช้ทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับการทำเครื่องหมาย และการให้บริการบนเส้นทางวิ่ง (จุดให้น้ำ การบริการทางการแพทย์ ป้ายโฆษณาสินค้า โทรทัศน์สำหรับถ่ายทอดการวิ่ง สารวัตรสนาม และอื่นๆ) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย แต่จะต้องดูแลเป็นพิเศษเพื่อให้จำนวนและมาตรฐานของผู้เข้าแข่งขันสอดคล้องกับจำนวนรอบที่พวกเขาจะต้องวิ่ง หากการแข่งขัน 10 กม. ประกอบด้วยเส้นทางวนรอบละ 1 กม. 10 รอบ ผู้ชนะอาจใช้เวลาวิ่ง 28 นาที ส่วนนักวิ่งที่ช้าที่สุดในสนามควรวิ่งได้ต่ำกว่า 31 นาที หากเป็นไปได้ ก็ควรขยายระยะทางของแต่ละรอบออกไป โดยที่ ถ้ารอบหนึ่งที่มีระยะทาง 2 กม. นักวิ่งต้องสามารถเข้าเส้นชัยด้วยเวลาไม่เกิน 35 นาที และถ้ารอบหนึ่งมีระยะทาง 5 กม. นักวิ่งต้องสามารถเข้าเส้นชัยด้วยเวลาไม่เกิน 55 นาที เวลาเหล่านี้ให้เร้นับหลังจากข้ามเส้นปล่อยตัว ดังนั้น หากปริมาณนักวิ่งทำให้การเคลื่อนที่ของนักวิ่งผ่านจุดปล่อยตัวล่าช้าอย่างมีนัยสำคัญ จะเพิ่มโอกาสให้นักวิ่งแนวหน้าน็อกเอาท์คนปิดท้ายขบวนในเส้นทางที่วนหลายรอบ

การใช้เส้นทางแบบวนหลายรอบจะบังคับให้สิ่งอำนวยความสะดวกที่จุดปล่อยตัวและเส้นชัยอยู่ในพื้นที่เดียวกัน เพียงแต่สิ่งอำนวยความสะดวกของจุดปล่อยตัวจะอยู่ก่อนถึงเส้นปล่อยตัว และสิ่งอำนวยความสะดวกของเส้นชัยจะอยู่หลังเส้นชัยเท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้เกิดการใช้งานอย่างมีประสิทธิภาพทั้งสองส่วน ขอแนะนำให้ใช้พื้นที่เส้นชัยที่แยกออกมาจากรอบหลักก่อนที่จะจบรอบ แม้ว่าจะทำให้เส้นชัยอยู่ในตำแหน่งที่ต้องใช้การจับเวลาที่แยกออกมาจากจุดสิ้นสุดของรอบก็ตาม

ภาพที่ 3.3 ตัวอย่างเส้นทางการแข่งขันแบบ Multiple Loops ของลอนดอนโอลิมปิกมาราธอน

สิ่งที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับสภาพทางภูมิศาสตร์

แผนผังของถนนและภูมิประเทศในท้องถิ่นจะช่วยตัดสินใจเรื่องการออกแบบเส้นทาง เส้นทางอาจมีลักษณะเป็นหลายแบบรวมกัน: เส้นทางแบบจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง เช่น เส้นทางของโอลิมปิกเกมส์ที่ซิดนีย์ มีบางส่วนที่เป็นแบบวนรอบและบางส่วนเป็นแบบไป/กลับด้วย จะออกแบบได้ดีแค่ไหนหัวใจสำคัญอยู่ที่ความคุ้นเคยกับพื้นที่ของผู้จัดการแข่งขัน ในขั้นตอนของการวางแผนการจัดการแข่งขันวิ่งประเภทถนน ข้อมูลที่ประเมินค่ามิได้สำหรับผู้จัดการแข่งขันคือ ข้อมูลที่ระบุว่าถนนเส้นใดมีการจราจรเบาบางที่สุด เนื่องจากทำให้ผู้จัดเลือกใช้ถนนเส้นนี้เป็นเส้นทางแบบไปกลับได้ อีกข้อมูลที่มีประโยชน์อย่างยิ่งก็คือข้อมูลโครงข่ายถนน ว่ามีลักษณะเป็นเช่นไร เพราะจะช่วยให้ผู้จัดมีทางเลือกสำหรับหมุนเวียนการจราจรได้

ในท้ายที่สุด หากผู้จัดการแข่งขันแสดงให้เห็นได้ว่า ได้หาหนทางบรรเทาความเดือดร้อนอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะเกิดกับผู้ใช้ถนนคนอื่น ๆ เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาการจราจรอันเกิดจากการจัดการแข่งขันให้น้อยที่สุดอย่างถาวรแล้ว การขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และการขออนุญาตปิดถนนกับเจ้าหน้าที่ทางหลวงจะมีประโยชน์ต่อการจัดการแข่งขันอย่างมาก

ตัวอย่างเช่น ในการแข่งขันปารีสมาราธอน จะมีระยะทางราว 15 กม. ที่วิ่งอยู่ในสวนสาธารณะ Bois de Vincennes และ Bois de Boulogne ดังนั้นเส้นทางช่วงนี้จึงปราศจากการจราจร ส่วนเส้นทางที่เชื่อมระหว่างสวนทั้งสองนี้ ส่วนใหญ่กำหนดให้วิ่งอยู่บนท่านบของแม่น้ำแซน (River Seine) และลอดใต้อุโมงค์ของแต่ละสะพาน แม้ว่าการกำหนดเช่นนี้จะทำให้เส้นทางขึ้นๆ ลงๆ ค่อนข้างมาก แต่ทำให้ไม่ต้องปิดการจราจรที่สะพานใดๆ เลย ในบูดาเปสต์มาราธอน ก็มีการใช้ “ท่านบด้านล่าง” ซึ่งลอดผ่านสะพานเช่นกัน ดังนั้นจึงไม่กระทบการจราจรเลย

โดยทั่วไป หากการจราจรเป็นแบบชิดด้านขวาของถนน ก็เป็นเรื่องเข้าใจได้ที่จะให้นักวิ่งวิ่งวนทางขวา* กล่าวโดยง่าย ๆ ก็คือ ถ้าจัดการแข่งขัน 10 กม. บนถนนรอบๆ พื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสที่มีระยะทางด้านละ 2.5 กม. จะกีดขวางผู้ใช้ถนนจำนวนไม่มาก มีเพียงผู้ที่ต้องการเข้ามายังโครงข่ายถนนภายในพื้นที่สี่เหลี่ยมดังกล่าว (หรือในทางกลับกัน ผู้ที่อยู่ภายในพื้นที่ที่ต้องการออกมาภายนอก) เท่านั้น ผู้จัดการแข่งขันควรคำนึงด้วยว่า พื้นที่ที่ถูกปิดกั้นด้วยเส้นทางการแข่งขันโดยรอบเป็นพื้นที่ประเภทใด หากเป็นพื้นที่สำคัญยิ่งยวด เช่น โรงพยาบาล สถานีดับเพลิง หรือสถานีตำรวจ เส้นทางเช่นนี้จะแทบไม่มีโอกาสได้รับอนุญาตให้ใช้งานเลย

* ดังนั้นการจัดการแข่งขันวิ่งสำหรับประเทศไทย ควรให้นักวิ่งวิ่งวนทางซ้ายเพราะการจราจรเป็นแบบชิดด้านซ้ายของถนน

การยื่นขออนุญาตใช้เส้นทางแข่งขัน

เมื่อยื่นเรื่องขออนุญาตใช้เส้นทางแข่งขันวิ่งประเภทถนนกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้จัดต้องแน่ใจว่ามีรายชื่อของถนนทุกสายที่ต้องการใช้แนบไปด้วย (ไม่ว่าระยะทางของถนนจะสั้นหรือยาวเพียงใดก็ตาม) หากรายชื่อของถนนสายหนึ่งขาดหายไป คำสั่งในการอนุญาตให้ปิดถนนจะไม่ครอบคลุมไปถึง ทำให้เส้นทางถูกใช้งานร่วมกับบุคคลอื่น

ผู้จัดการแข่งขันต้องยื่นแผนที่ระบุชัดเจนว่าจะใช้ถนนเส้นนั้นในช่วงใดบ้าง รวมทั้งตำแหน่งที่จะวางเครื่องกั้น และตำแหน่งที่สารวัตรสนามจะประจำการ ผู้จัดการแข่งขันต้องแน่ใจว่าได้กำหนดให้ผู้ที่อยู่ในองค์กรกลุ่มหนึ่ง (“หัวหน้าสารวัตรสนามประจำพื้นที่”) มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการเตรียมการต่างๆ บนเส้นทางวิ่งในพื้นที่ที่แต่ละคนได้รับมอบหมาย รวมทั้งจัดทำรายชื่อบุคคลเหล่านี้พร้อมรายละเอียดในการติดต่อ (เช่น ที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์)

นอกจากนี้ ผู้จัดการแข่งขันต้องจัดทำข้อมูลที่จะระบุถึงเส้นทางที่เป็นทางเลือกสำหรับการจราจรหากมีการปิดถนน แม้ว่าอันที่จริงแล้ว การกำหนดเส้นทางเหล่านี้และแจ้งให้สาธารณชนทราบจะเป็นความรับผิดชอบของตำรวจก็ตาม

การวัดระยะทางของการแข่งขัน

ตอนที่ออกแบบเส้นทางการแข่งขัน ควรคำนึงถึงข้อกำหนดของการวัดระยะทางและการจัดการเส้นทางในวันแข่งขันด้วย หลักการที่ดีที่สุดคือ ทำให้ง่ายเข้าไว้ หากสามารถใช้ถนนเพื่อการแข่งขันได้เต็มความกว้างของถนนทั้งหมด แม้การวัดจะยาก แต่ก็ง่ายต่อการจัดการในวันแข่งขัน แต่หากถนนหลายช่องจราจรถูกจำกัดให้ใช้แข่งขันได้เพียงช่องจราจรเดียว การวัดเส้นทางอาจง่ายแต่การจัดการในวันแข่งขันจะยาก เนื่องจากจำเป็นต้องกันพื้นที่เพื่อจำกัดผู้เข้าแข่งขันให้อยู่แต่ในช่องจราจรที่วัดไว้ ถ้าไม่สามารถทำให้นักวิ่งวิ่งไปตามเส้นทางที่วัดไว้ได้ อาจทำให้สถิติที่ได้จากการแข่งขันไม่ได้รับการรับรอง

ภาพที่ 3.4 ตัวอย่างการวัดเส้นทางการแข่งขัน
ภาพจาก forum.justrunlah.com

เมื่อผู้จัดการแข่งขันได้กำหนดเส้นทางและได้รับอนุญาตให้ใช้เส้นทางนั้นแล้ว ผู้จัดการแข่งขันจำเป็นต้องเริ่มกระบวนการปรับแต่งให้เหมาะสม (fine-tuning) ด้วยการวัดระยะทางอย่างถูกต้อง สิ่งที่ต้องใส่ใจอย่างยิ่งคือการเตรียมการไว้ก่อนว่าจะเพิ่มหรือลดระยะทางได้อย่างไร เพื่อให้เส้นทางการแข่งขันมีระยะทางที่ถูกต้องตามมาตรฐาน

สหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (IAAF) และสมาคมการแข่งขันวิ่งมาราธอนและวิ่งระยะไกลนานาชาติ (AIMS) ยอมรับวิธีวัดระยะทางการแข่งขันเพียงวิธีเดียว นั่นคือ วิธีวัดระยะทางด้วยจักรยานที่สอบเทียบแล้ว (Calibrated Bicycle) ร่วมกับเครื่องนับแบบโจนส์ (Jones Counter) ในการแข่งขันชิงชนะเลิศของสหพันธ์

สมาคมกรีฑานานาชาติ โอลิมปิกเกมส์ รวมทั้งระบบการให้การรับรองของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ และการเป็นสมาชิกของสมาคมการแข่งขันวิ่งมาราธอนและการวิ่งระยะไกลนานาชาติ มีเงื่อนไขว่า การแข่งขันวิ่งบนถนนรายการใดๆ ต้องได้รับการวัดระยะทางจากผู้วัดที่ได้รับการรับรองจาก IAAF/AIMS ระดับ A หรือ B และการวัดนั้นต้องทำทุกๆ 5 ปี หรือเมื่อใดก็ตามที่มีการเปลี่ยนแปลงเส้นทาง เงื่อนไขนี้ยังจำเป็นต่อการแข่งขันทุกรายการที่นักกีฬาต้องการนำสถิติไปรับการคัดเลือกเข้าแข่งขันระดับโลกของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ หรือโอลิมปิกเกมส์ นอกจากนี้ในกรณีที่มีการวิ่งมีการจัดแข่งขันหลายครั้งในวันเดียวกัน การแข่งขันแต่ละครั้งในระยะทางตามที่ประกาศไว้ต้องวัดโดยผู้วัดระดับ A หรือ B ของ IAAF/AIMS ด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 3.5 เครื่องนับรอบ Jones Counter
ภาพจาก fruehlingslauf-rot.de

การวัดวิธีนี้เที่ยงตรงอย่างยิ่งสำหรับเส้นทางของงานวิ่งที่จัดบนถนน แต่หากการแข่งขันจัดบนพื้นผิวประเภทอื่น (ทราย หญ้า เป็นต้น) อาจไม่เหมาะกับการวัดวิธีนี้

หากผู้จัดการแข่งขันต้องการให้มีการวัดระยะทางโดยผู้วัดที่ได้รับการรับรองจาก IAAF/AIMS สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ โดยเข้าไปหาข้อมูลจากเว็บไซต์ของสมาคมการแข่งขันวิ่งมาราธอนและวิ่งระยะไกลนานาชาติที่ <http://aims-worldrunning.org/measurers.html>

ผู้ดูแลการวัดระยะทางนานาชาติจะช่วยให้ผู้จัดการแข่งขันได้ติดต่อกับผู้วัดที่ได้รับการรับรองจาก IAAF/AIMS ซึ่งพร้อมที่จะวัดระยะทางของงานนั้นๆ ทั้งนี้ ผู้จัดการแข่งขันต้องจัดเตรียมค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักและการเดินทางทั้งหมด สำหรับค่าบริการในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการวัด สามารถต่อรองกับผู้วัดโดยตรง ผู้วัดจะเป็นผู้ส่งสำเนารายงานการวัดให้กับผู้ดูแลการวัดระยะทาง ซึ่งถ้าตรวจสอบแล้วพบว่าทุกอย่างเป็นไปตามกฎ ผู้ดูแลการวัดระยะทางจะออกใบรับรองการวัดระยะทางระดับนานาชาติตามกติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 240.3 ให้

โปรดระลึกไว้ว่า กระบวนการเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการแข่งขันในระดับนานาชาติตามที่บรรยายไว้ข้างต้นเท่านั้น มีหลายประเทศที่ดำเนินการวัดด้วยระบบการวัดและการออกใบรับรองภายในประเทศของตนเอง การวัดเหล่านี้ใช้หลักการเดียวกันในเชิงเทคนิค แต่ขั้นตอนในการออกใบรับรองจะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

จุดปล่อยตัว

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 162.1

หมายเหตุ: กรณีที่งานวิ่งมีการปล่อยตัวภายนอกสนามกีฬา เส้นแสดงจุดเริ่มต้นการแข่งขันจะต้องมีความกว้างไม่เกิน 30 ซม. และมีสีตัดกับพื้นถนนในบริเวณจุดปล่อยตัวอย่างชัดเจน

จุดปล่อยตัวควรกว้างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และมีการกำหนดขอบเขตอย่างชัดเจน ควรตระหนักว่า ชุมปล่อยตัวจะทำให้ความกว้างของพื้นที่บริเวณเส้นปล่อยตัวลดลง อีกเรื่องที่ต้องตระหนักคืออุปกรณ์จับเวลาแต่ละชนิดมีความกว้างสูงสุดของสายอากาศแตกต่างกัน ดังนั้นจึงต้องนำเรื่องนี้มาพิจารณาในตอนออกแบบพื้นที่ปล่อยตัวด้วย

ขนาดพื้นที่ที่ต้องใช้

ผู้จัดงานวิ่งควรเลือกพื้นที่สำหรับเป็นจุดปล่อยตัว ให้มีขนาดไม่ต่ำกว่า 0.4 ตร.ม. ต่อผู้เข้าแข่งขันหนึ่งคน ขนาดและความกว้างของจุดปล่อยตัวจำเป็นสำหรับการคำนวณขนาดของระบบปล่อยตัว และคอกปล่อยตัวด้วย ถ้ามี

พื้นที่สำหรับอบอุ่นร่างกาย

การจัดหาพื้นที่สำหรับอบอุ่นร่างกายอาจทำได้ยากในทางปฏิบัติ สำหรับการแข่งขันวิ่งที่มีผู้เข้าแข่งขันหลายพันคน อย่างไรก็ตาม จะต้องมิใช่สำหรับนักวิ่งชั้นนำ การแข่งขันวิ่งส่วนมากที่มีการเชิญนักวิ่งชั้นนำเข้าร่วมการแข่งขัน จะมีพื้นที่สงวนแห่งหนึ่ง ซึ่งในนั้นจะมีห้องน้ำ เครื่องดื่มให้ความสดชื่น และบริการทางการแพทย์สำหรับให้นักวิ่งชั้นนำใช้โดยเฉพาะ พื้นที่ดังกล่าวสามารถใช้เป็นห้องสำหรับเรียกตัวครั้งสุดท้าย (final call room) ด้วยก็ได้ เพื่อให้นักวิ่งยืนยันหมายเลขติดหน้าอกและอุปกรณ์จับเวลาแบบไร้สาย โดยห้องหรือพื้นที่สำหรับเรียกตัวครั้งสุดท้ายนี้ ถูกกำหนดว่าต้องมีในงานวิ่งชิงชนะเลิศระดับโลกของ IAAF และโอลิมปิก

การจัดการปล่อยตัว

การแข่งขันวิ่งบนวิ่งถนนขนาดใหญ่ส่วนมากใช้การปล่อยตัวแบบเป็นรอบ (wave) ร่วมกับระบบบล็อกปล่อยตัว เพื่อรองรับผู้เข้าแข่งขันที่มีจำนวนมหาศาล รอบการปล่อยตัวและบริเวณรอบปล่อยตัวของนักวิ่งคนหนึ่งๆ มักกำหนดโดยดูความสามารถหรือสถิติก่อนหน้านี้ของพวกเขา และถูกออกแบบมาเพื่อลดความแออัดที่จุดปล่อยตัวและจุดที่เส้นทางวิ่งคับแคบ การประสานงานกับกระบวนการลงทะเบียน (การกำหนดหมายเลขติดหน้าอก) และการจัดลำดับปล่อยตัวมีความสำคัญเพื่อให้แน่ใจว่า ผู้เข้าแข่งขันอยู่ในตำแหน่งรอบปล่อยตัวที่ถูกต้อง

ควรมีการติดตั้งสัญลักษณ์แสดงความเร็วที่ผู้เข้าแข่งขันคาดว่าจะทำได้ให้เห็นเด่นชัด เพื่อช่วยให้ผู้เข้าแข่งขันทราบตำแหน่งรอบปล่อยตัวที่เหมาะสมสำหรับเขา สิ่งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการแข่งขันวิ่งขนาดใหญ่และขนาดกลางที่ไม่มีการใช้คอกปล่อยตัว

ควรให้นักวิ่งเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเข้าหาเส้นปล่อยตัว (back-loading) โดยทั่วไปนักวิ่งชั้นนำจะมีช่องทางให้เข้าไปรอที่หลังเส้นปล่อยตัวได้เลย โดยจะยืนอยู่หน้าคอกปล่อยตัวหรือระบบกันอื่นๆ สำหรับนักวิ่งทั่วไป

การแข่งขันวิ่งมักมีบริเวณที่เรียกว่า พื้นที่กันชน ความยาว 5-10 เมตร อยู่ระหว่างแถวของนักวิ่งชั้นนำกับบริเวณรอบปล่อยตัวของนักวิ่งทั่วไปที่อยู่ด้านหลัง

ภาพที่ 3.6 จุดปล่อยตัว
ภาพจาก community.runnersworld.com

นักกีฬาพิการ: นักกีฬาวีลแชร์และประเภทอื่นๆ

การแข่งขันวิ่งหลายงานจัดให้มีการแข่งขันสำหรับนักกีฬาพิการ/วีลแชร์ด้วย ผู้จัดจะต้องมีการเตรียมการเดินทางนักกีฬาประเภทนี้แยกออกมาต่างหาก เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าแข่งขันทุกคนจะได้รับความปลอดภัยอย่างเพียงพอ

ผู้เข้าแข่งขันประเภทวีลแชร์ส่วนใหญ่จะทำเวลาดีกว่านักวิ่งทั่วไป และอาจทำความเร็วในช่วงลงเนินได้มากกว่า 40 กม./ชม. ผู้จัดงานจึงควรปล่อยตัวนักกีฬาวีลแชร์ก่อนนักวิ่งทั่วไป โดยจะปล่อยตัวก่อนนานเพียงใด ขึ้นกับปัจจัยหลายประการ อันประกอบด้วย: จำนวนและความสามารถของนักกีฬาวีลแชร์ ระยะทางการแข่งขัน และลักษณะของเส้นทางการแข่งขัน

การแข่งขันวิ่งขนาดใหญ่ส่วนมากจะปล่อยตัวนักกีฬาวีลแชร์ก่อนนักวิ่งทั่วไป 15-30 นาที ส่วนในการแข่งขันวิ่งขนาดเล็กที่จัดสำหรับนักวิ่งในประเทศ การเว้นระยะปล่อยตัวที่ยาวนาน อาจทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับเทศบาล เพราะต้องปิดถนนนานขึ้น ซึ่งถ้าเกิดสถานการณ์เช่นนี้ ผู้จัดการแข่งขันมักเลือกที่จะปล่อยตัวนักกีฬาวีลแชร์ก่อนนักวิ่งทั่วไปเพียง 2-5 นาทีเท่านั้น

การแข่งขันวิ่งที่เส้นทางหลังจุดปล่อยตัวมีลักษณะลงเนิน อาจใช้การปล่อยตัวแบบมีการควบคุม (controlled start) สำหรับนักกีฬาวิลแชร์เพื่อป้องกันอุบัติเหตุ และในระหว่างเส้นทางการแข่งขัน ถ้ามีจุดเลี้ยวหรือเนินที่อาจเป็นอันตรายต่อนักกีฬาวิลแชร์ ก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนเส้นทางเพื่อความปลอดภัยเช่นกัน

นักกีฬาพิการประเภทอื่นมักต้องใช้เวลาในการแข่งขัน และต้องการความช่วยเหลือมากกว่านักวิ่งทั่วไป ผู้จัดการแข่งขันจึงมักให้สิทธิในการปล่อยตัวก่อน และอนุญาตให้นักกีฬาเหล่านี้พาผู้ช่วยประจำตัววิ่งไปด้วยตลอดเส้นทาง

ภาพที่ 3.7 จุดปล่อยตัวนักกีฬาวิลแชร์
ภาพจาก www.berliner-zeitung.de

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 240.6

การปล่อยตัว

การแข่งขันควรเริ่มขึ้นด้วยการยิงปืน ปืนใหญ่ เป่าแตรลม หรืออุปกรณ์ใดๆ ที่เทียบเคียงกัน ในการแข่งขันที่มีนักกีฬาเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก ควรมีการแจ้งเตือนก่อนปล่อยตัว 5 นาที 3 นาที และ 1 นาที ด้วย นักกีฬาจะต้องมารวมกันเพื่อรอปล่อยตัวตามวิธีปฏิบัติที่ผู้จัดการแข่งขันกำหนด ผู้ทำการปล่อยตัวควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า ไม่มีนักกีฬาคนใดใช้เท้าหรือส่วนหนึ่งของร่างกาย สัมผัสเส้นปล่อยตัวหรือพื้นถนนที่อยู่หน้าเส้นปล่อยตัว เมื่อแน่ใจแล้วจึงทำการปล่อยตัวโดยมีการดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้ประกาศควรบอกเวลาถอยหลังก่อนถึงเวลาปล่อยตัว ตามกติกาข้อที่ 240.6 ควรบอกเมื่อเหลือเวลา 5 นาที 3 นาที และ 1 นาที ก่อนการปล่อยตัว
2. ในบริเวณปล่อยตัวควรอนุญาตให้มีเฉพาะนักกีฬาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่เท่านั้น
3. เจ้าหน้าที่ควรตรวจสอบว่าผู้ที่ยืนอยู่แถวหน้า เป็นนักกีฬาที่ถูกระบุไว้ในคำสั่งของผู้จัดการแข่งขัน หรือผู้มีอำนาจเทียบเคียง
4. ผู้ชี้ขาด ผู้ปล่อยตัว และผู้จับเวลา จะต้องอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นเส้นปล่อยตัวได้อย่างชัดเจน และควรจัดเวทีที่ยกพื้นสูงให้เป็นที่อยู่ของผู้ปล่อยตัว
5. ผู้ประสานงานในการปล่อยตัวควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า พาหนะทั้งหลายที่ต้องขับนำนักวิ่ง อยู่ในสภาพที่พร้อมออกตัว
6. ผู้ปล่อยตัวหรือผู้ช่วยผู้ปล่อยตัวควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า ไม่มีนักกีฬาคนใดใช้เท้า (หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย) สัมผัสเส้นปล่อยตัวหรือพื้นถนนที่อยู่หน้าเส้นปล่อยตัว เมื่อแน่ใจแล้วจึงทำการปล่อยตัว (กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 240.6)
7. การแข่งขันควรเริ่มขึ้นด้วยการยิงปืน ปืนใหญ่ เป่าแตรลม หรืออุปกรณ์ใดๆ ที่เทียบเคียงกัน และใช้คำสั่งปล่อยตัวของการแข่งขันระยะไกล โดยออกคำสั่งว่า “เข้าที่” (กติกาข้อที่ 162.2 (b)) จากนั้นจึงให้สัญญาณปล่อยตัว

สิ่งที่พึงระวัง

การปล่อยตัวใหม่หลังจากที่การปล่อยตัวครั้งแรกเกิดการฟาล์ว ไม่สามารถใช้ได้ในการแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่มีนักวิ่งหลายพันคน ดังนั้น ผู้จับเวลาจึงจำเป็นต้องเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมใช้งานอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้เริ่มจับเวลาได้ทันทีเมื่อนักวิ่งคนแรกออกตัว แม้จะเป็นการออกตัวก่อนสัญญาณปล่อยตัวก็ตาม

สถิติของนักวิ่งหญิงอาจถูกนับให้เป็นสถิติโลกได้ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในการแข่งขันวิ่งประเภทถนนแบบคละเพศ หรือการแข่งขันสำหรับผู้หญิงเท่านั้น การแข่งขันวิ่งประเภทถนนสำหรับผู้หญิงสามารถจัดขึ้นได้ง่ายๆ เพียงแค่ จัดให้ปล่อยตัวกลุ่มนักวิ่งหญิงและชายคนละเวลากัน ระยะห่างของการปล่อยตัวต้องเพียงพอที่จะไม่ทำให้ทั้งสอง กลุ่มไล่กันทัน ในการแข่งขันวิ่งมาราธอน สามารถตั้งระยะห่างระหว่างกลุ่มดังกล่าวไว้ที่ 20-30 นาทีก็เพียงพอ ควรคำนวณเวลาการปล่อยตัวเพื่อให้ผู้ชนะเลิศของกลุ่มวีลแชร์ ผู้หญิง และผู้ชาย เข้าเส้นชัยด้วยเวลาที่ห่าง กันมากพอ เพื่อให้แต่ละคนมีความโดดเด่นที่สุดขณะเข้าเส้นชัย

การจัดเส้นทางวิ่ง

หลักการคือต้องจัดการเพื่อไม่ให้นักวิ่งเกิดความลังเลเลยว่าตนเองต้องวิ่งไปทางใด มีหลายวิธีที่จะแนะนำ นักวิ่ง ซึ่งในการแข่งขันส่วนใหญ่ใช้หลายวิธีต่อไปนี้ร่วมกัน คือ

1. รถนำ
2. ทำสัญลักษณ์บนพื้นถนน ซึ่งรวมถึง “เส้นสีน้ำเงิน”
3. ทำป้ายบอกทิศทาง
4. ตั้งกระดาน แผงกัน แปกกัน และกรวยยางบอกทิศทาง
5. จัดให้มีสารวัตรสนามฝ่ายเส้นทาง

รถนำ

ในการแข่งขันส่วนใหญ่จะมีรถนำทำหน้าที่นำนักวิ่ง โดยขับหรือขี่ไปตามเส้นทางวิ่ง นำหน้านักวิ่งคนแรก ประมาณ 50-100 เมตร (ดูหัวข้อที่ระบุข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับรถนำ)

การกำสัญลักษณ์บนพื้นถนน

แม้ผู้ขับรถนำจะรู้จักเส้นทางวิ่งเป็นอย่างดี แต่ขอแนะนำว่าควรมีสัญลักษณ์ระบุเส้นทางวิ่งด้วย วิธีที่ง่ายที่สุดคือวาดสัญลักษณ์ลงบนถนน โดยวาดรูปลูกศรไว้ก่อนถึงทางแยกและที่ทางแยก (ต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่ควบคุมทางหลวงก่อน) เพื่อแสดงให้เห็นว่าเส้นทางวิ่งให้ตรงไปหรือให้เลี้ยวซ้าย/ขวา ในจุดเลี้ยวบางแห่ง โดยเฉพาะตรงวงเวียนหรือทางแยกที่ซับซ้อน ที่มีเกาะกลางถนนหลายแห่ง อาจต้องเขียนลูกศรมากกว่า 1 รูป หรือแม้แต่ว่าส่วนของเส้นทางวิ่งที่ต้องการให้วิ่งตรงไปเรื่อยๆ และไม่ได้มีทางเลี้ยวใด การวาดรูปลูกศรตรงไปก็ช่วย ทำให้นักวิ่งที่วิ่งมาคนเดียวมั่นใจได้ว่ามาถูกทางแล้ว

แบบสัญลักษณ์บนถนนที่สร้างความเข้าใจได้ชัดเจนที่สุดคือ “เส้นสีน้ำเงิน” เป็นเส้นต่อเนื่องหรือเส้นประที่ ลากไปตามถนนเพื่อจำลองเส้นทางที่ผู้วัดระยะทางใช้วัดระยะการแข่งขัน เส้นนี้ไม่จำเป็นต้องวาดด้วยสีน้ำเงิน แต่ เพื่อไม่ให้สับสน ควรมีสีต่างจากเส้นปกติที่มีอยู่แล้วบนถนน การเขียนเส้นสีน้ำเงินอาจมีค่าใช้จ่ายสูง เพราะเส้นที่

ดีต้องใช้รถดีเส้นถนนและบุคลากรที่มีความสามารถโดยเฉพาะ และจะยังมีค่าใช้จ่ายสูงขึ้นถ้าหน่วยงานที่ควบคุมทางหลวงกำหนดให้ผู้จัดงานต้องลบเส้นสีน้ำเงินนี้ออกด้วยหลังจบการแข่งขัน

เส้นสีน้ำเงินจึงมีใช้โดยทั่วไปในงานประจำเมืองที่มีงบประมาณสูง หรือในเส้นทางวิ่งแบบวนซ้ำที่เส้นทางวิ่งต่อรอบไม่ยาวมากนัก เส้นสีน้ำเงินแบบที่เป็นเส้นประวาดง่ายกว่าเส้นต่อเนื่องมาก เพราะถ้าวาดเบี้ยวไปเล็กน้อย หรือถ้ามีสิ่งกีดขวางที่ทำให้ต้องเว้นช่องบนถนนตรงส่วนนั้นไว้ ก็จะไม่เห็นความบกพร่องชัดเจนเท่าแบบเส้นต่อเนื่อง

ในทางปฏิบัติ เส้นสีน้ำเงินจะไม่ใช้เส้นเดียวกับที่ลากไว้สำหรับการวัดระยะทาง ผู้วัดระยะจะลากเส้นห่างจากขอบถนนเพียง 0.3 เมตร ในขณะที่เครื่องจักรสำหรับวาดเส้นบนถนนเข้าใกล้ขอบถนนได้มากที่สุดไม่เกิน 1 หรือ 1.5 เมตร อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ เพราะเส้นสีน้ำเงินเป็นเครื่องหมายบอก “ระยะทางสั้นที่สุดที่เป็นไปได้” ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติในการวัดระยะทางของผู้วัดระยะเท่านั้น

นาฬิกาสนาม

ในการแข่งขันวิ่งควรมีนาฬิกาที่แสดงผลเป็นตัวเลขขนาดใหญ่ วางไว้ที่ตำแหน่งหลักๆ ตามเส้นทางการแข่งขัน (ทุกกิโลเมตร หรือทุก 5 กิโลเมตร และ/หรือระยะ 1 ไมล์ และจุดบอกระยะครึ่งทาง) นาฬิกาดังกล่าวต้องติดอยู่บนขาตั้งแบบ 3 ขาและวางไว้ติดกับป้ายบอกระยะทาง หากเป็นไปได้ ให้ใช้นาฬิกาแบบสองด้าน โดยทั่วไปส่วนแสดงผลของนาฬิกาจะแบ่งเป็น 2 ประเภท: ประเภทแรกใช้เทคโนโลยีแบบเก่าที่ตัวเลขแต่ละหลักเปลี่ยนด้วยกลไกการพลิกตัวเลข หรือที่เรียกว่า “flip digits” ส่วนอีกประเภทใช้เทคโนโลยีที่ใหม่กว่านั้นคือหลอด LED แต่พึงระวังด้วยว่า นาฬิกาที่ใช้การแสดงผลด้วย LED อาจเห็นได้ไม่ชัดเจนเมื่ออยู่ท่ามกลางแสงจ้าของดวงอาทิตย์

ภาพที่ 3.8 นาฬิกาสนาม
ภาพจาก www.seiko.co.uk

นาฬิกาที่ตั้งเวลาไม่ตรง จะทำให้เกิดความสับสนและใช้การไม่ได้ ผู้จัดการแข่งขันควรวางแผนเพื่อให้แน่ใจว่านาฬิกาถูกตั้งอย่างแม่นยำ ซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น การสื่อสารทางวิทยุ หรือให้เจ้าหน้าที่จากจุดปล่อยตัวเดินทางมาตามเส้นทางการแข่งขันเพื่อตรวจสอบและตั้งนาฬิกาตามเวลาจริง

กรณีที่มีปริมาณของการจัดการแข่งขันไม่มากพอที่จะจัดหานาฬิกามาประจำตามจุดต่างๆ บนเส้นทางการแข่งขัน เป็นการดีถ้าจะจัดให้มีเจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัครคอยขานเวลาสนามขณะที่นักวิ่งผ่านจุดสำคัญ (เช่น ครึ่งทาง)

ป้าย

สำหรับนักวิ่งกลุ่มนำ การมีรถนำทางถือเป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้ว ส่วนนักวิ่งคนอื่นๆ ก็ให้วิ่งตามนักวิ่งที่อยู่ข้างหน้าไป เครื่องหมายบนถนนจะเป็นสิ่งบอกนักวิ่งว่าตอนนี้ควรวิ่งไปทางใด แต่ก็ยังจำเป็นต้องมีป้ายเพื่อเตือนทั้งรถและนักวิ่งล่วงหน้า ว่าเส้นทางการแข่งขันจะไปทางใด

ถ้าเส้นทางการแข่งขันตรงไปข้างหน้าเรื่อยๆ ก็แทบไม่มีความจำเป็นต้องใช้ป้ายบอกทิศทาง แต่ป้ายบอกข้อมูลเกี่ยวกับจุดให้น้ำ ห้องสุขา และหน่วยแพทย์ที่อยู่ข้างหน้า ยังคงจำเป็นอยู่ เมื่อเส้นทางการแข่งขันมีการเปลี่ยนทิศทาง อาจใช้ป้ายสัญลักษณ์รูปลูกศรติดไว้กับเสาไฟและสิ่งต่างๆ ที่ติดตั้งอยู่ริมถนน (แต่ไม่ควรบดบังสัญลักษณ์ที่มีอยู่แล้วตามปกติของถนน) หรืออาจติดป้ายนี้กับแผงกั้นบนถนนสำหรับบังคับนักวิ่งให้เลี้ยวด้วยก็ได้

ณ จุดกลับตัวและจุดที่นักวิ่งจากระยะอื่นเข้ามาสมทบหรือแยกตัวออกไป ป้ายบอกเส้นทางวิ่งจะมีความสำคัญมาก ต้องมีป้ายเตือนจำนวนมากพอที่จะทำให้ นักวิ่งพาตัวเองไปยังตำแหน่งที่ต้องกลับตัว นอกจากนี้ จะต้องทำป้ายให้สามารถเห็นได้ชัดเจนล่วงหน้าและเห็นซ้ำหลายๆ ครั้ง

กระดาน ป้าย แผงกั้น แถบเทป และกรวยยาง

ในขณะที่ป้ายทำหน้าที่บอกทาง กระดาน ป้าย แผงกั้น และแถบเทปก็ทำหน้าที่บังคับให้นักวิ่งทำตามนั้น ส่วนกรวยยางนั้นใช้เพื่อกำหนดทิศทางมากกว่าจะบังคับให้ทำ อย่างไรก็ตาม อุปกรณ์แต่ละชนิดต่างก็ใช้เพื่อกำหนดขอบเขตเส้นทางการแข่งขันในวันแข่งทั้งสิ้น

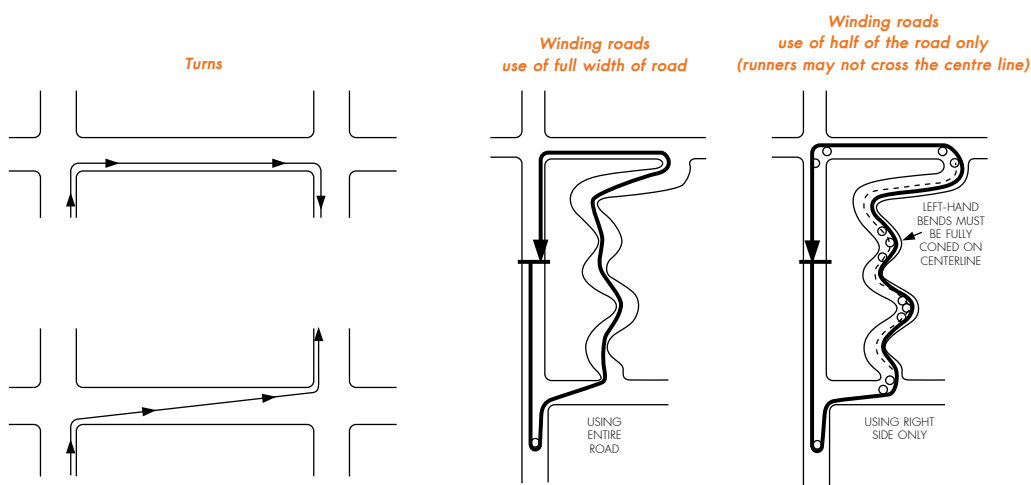
กระดานโฆษณาใช้วางบนถนนเพื่อทำหน้าที่สองอย่างคือ เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของผู้ให้การสนับสนุนและเพื่อช่วยกำหนดเส้นทางการแข่งขัน ส่วนแผงกั้น ก็ถูกวางบนถนนเพื่อกำหนดและบังคับเส้นทางการแข่งขันเช่นกัน (โดยทั่วไป แผงกั้นจะเชื่อมกันเป็นแถวต่อเนื่องและไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้) แผงกั้นอาจถูกใช้เพื่อแปะ “แถบโฆษณา” (วัสดุที่พิมพ์ชื่อของผู้สนับสนุนหลักของการแข่งขัน) ด้วยก็ได้ การตัดสินใจว่าจะใช้วิธีใดโดยมากมักขึ้นกับว่า บริเวณนั้นจำเป็นต้องกำหนดขอบเขตเส้นทางการแข่งขันอย่างเคร่งครัดเพียงใด

ถ้าเพียงแค่ต้องการบอกเส้นทางการแข่งขันต่อนักวิ่ง การวางแผนกั้นหรือกระดาน ป้าย บนถนนเป็นช่วงๆ แล้วชิงเทปพลาสติกไว้ระหว่างแผนกั้นเหล่านี้ก็เพียงพอแล้ว เทปดังกล่าวอาจใช้แบบเดียวกับเทปกันพื้นที่สีเหลืองที่เห็นทั่วไป หรืออาจมีชื่อการแข่งขันและโลโก้ของผู้สนับสนุนแต่ละรายพิมพ์อยู่ด้วยก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทผลิตรองเท้ากีฬามีแนวโน้มที่จะอยากให้โลโก้ของเขาปรากฏอยู่ทั่วไป การใช้เทปมีค่าใช้จ่ายไม่สูง (โดยทั่วไปจะใช้เทปยาวม้วนละ 500 เมตร) และเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการกำหนดขอบเขตของเส้นทางการแข่งขันให้เห็นชัดเจน เพราะนักวิ่งจะเห็นได้โดยง่ายว่าต้องวิ่งไปทางใด

แม้ว่าเส้นทางจะถูกกำหนดขอบเขตด้วยการตั้งแผนกั้นถนนเป็นแนวต่อเนื่องแล้ว การใช้เทปก็ยังมีประโยชน์อยู่เพื่อให้นักวิ่งเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น สามารถใช้เทปกับเส้นทางการแข่งขันส่วนที่เป็นทางตรง เพื่อแยกผู้ชมออกจากนักวิ่ง โดยชิงเทประหว่างต้นไม้ข้างถนนหรือสิ่งต่างๆ ที่ติดตั้งอยู่ริมถนน การทำเช่นนี้จะได้ผลดีก็ต่อเมื่อผู้ชมไม่แออัดมาก ถ้าคาดว่าบริเวณใดมีผู้ชมเนืองแน่น ควรใช้แผนกั้นเพื่อกั้นผู้ชมออกจากเส้นทางแทน

ส่วนตำแหน่งที่มีผู้ชมอยู่ข้างทางไม่กี่คน ก็ควรใช้เทปในช่วงที่เป็นหัวมุมถนน โดยชิงไว้ระหว่างสิ่งติดตั้งบนถนน เพื่อป้องกันไม่ให้นักวิ่งตัดสินใจออกไปวิ่งบนทางเท้า

กรวยยางเป็นอุปกรณ์ที่เห็นได้ง่ายเช่นเดียวกัน และช่วยระบุทิศทางการวิ่งให้นักวิ่งได้เห็นตั้งแต่ระยะไกล อาจใช้กรวยยางอย่างเดี่ยว หรือวางคู่กับแผนกั้นเพื่อให้เห็นแผนกั้นชัดเจนขึ้นก็ได้ กรวยยางยังสามารถใช้ตรงทางแยกในกรณีที่ต้องการนำทางนักวิ่งไปยังทิศทางที่ต่างกันเมื่อเวลาเปลี่ยนไป (เพราะเป็นการแข่งขันต่างระยะ) เนื่องจากเราสามารถจัดวางกรวยยางได้สะดวกและรวดเร็ว การทำเช่นนี้จำเป็นต้องมีสารวัตรสนามประจำการอยู่ที่ตำแหน่งดังกล่าว เพื่อทำหน้าที่จัดวางกรวยยางใหม่และยืนยันกับนักวิ่งโดยการบอกทางด้วย ควรทำทุกวิถีทางเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการตั้งแผนกั้น แผ่นป้าย กรวยยาง และอุปกรณ์อื่นใดไปทำเส้นทางการแข่งขันแคบลง หรือเพิ่มระยะขึ้น

ภาพที่ 3.9 เส้นทางสิ้นสุดที่เป็นไปได้
ภาพจาก www.justrunlah.com

สารวัตรสนามฝ่ายเส้นทาง

นอกจากการนำที่มีหน้าที่ขับนำเพื่อบอกทิศทางให้นักวิ่งกลุ่มแรกแล้ว จะเห็นว่าวิธีอื่นๆ ในการบอกทางแก่นักวิ่งเป็นแบบตั้งรับ (passive) ทั้งสิ้น นั่นคือ อุปกรณ์บอกทางเพียงแค่ถูกนำไปตั้งไว้ตรงจุดที่ต้องการ และคาดหวังว่านักวิ่งต้องรู้เองและปฏิบัติ แต่ในสถานการณ์ที่กดดัน เช่น การแข่งขัน นักวิ่งอาจไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งอื่นนอกเหนือจากสภาพร่างกายของตัวเองมากนัก จึงจำเป็นต้องจัดให้มีสารวัตรสนามอยู่ตลอดเส้นทาง เพื่อบอกทางแก่นักวิ่ง การทำเช่นนี้ได้ประโยชน์กว่าการควบคุมเส้นทางวิ่งทุกวิธี โดยสารวัตรสนาม (Course Marshals) อาจตะโกนบอกหรือชี้ไปยังทิศทางที่ถูกต้อง เพื่อบอกทางแก่นักวิ่งล่วงหน้า และอาจบอกข้อมูลอื่นด้วยก็ได้ เช่น บอกว่าข้างหน้าจะมีจุดปฐมพยาบาล เป็นต้น

ควรจัดให้มีสารวัตรสนามประจำทางแยก อย่างน้อยแยกละ 2 คน และมีอยู่ระหว่างเส้นทางวิ่งด้วย จุดกลับตัวควรมีสารวัตรสนามจำนวนมาก หัวหน้าสารวัตรสนามประจำแต่ละพื้นที่ควรเป็นผู้กำหนดว่า ในพื้นที่นั้นต้องใช้สารวัตรสนามจำนวนเท่าใดจึงจะเหมาะสม หัวหน้าสารวัตรสนามเหล่านี้ ซึ่งควรมีจำนวนไม่เกินสิบคน ควรได้รับการแต่งตั้งจากผู้กำกับเส้นทางการแข่งขัน และควรได้ประสานงานกับผู้กำกับเส้นทางการแข่งขันโดยตรง เมื่อเกิดเหตุจำเป็น (ดูหัวข้อ “การจัดการเส้นทางการแข่งขันแต่ละช่วง”)

การใช้สารวัตรสนามจะมีประสิทธิภาพที่สุดเมื่อพวกเขาทำตัวเองให้เห็นได้โดยง่าย ซึ่งทำได้โดยสวมเสื้อยืดและหมวกที่มีสีเฉพาะตัว เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว แต่ในบางกรณีอาจต้องพิจารณาด้วยว่าสารวัตรสนามจำเป็นต้องมีป้ายสะท้อนแสงเพื่อให้เห็นได้ง่ายขึ้นหรือไม่ (เช่น ในกรณีที่จัดงานตอนกลางคืน)

สารวัตรสนามไม่มีหน้าที่ควบคุมการจราจร แต่การที่ต้องไปยืนบนเส้นทางการแข่งขัน อาจทำให้พวกเขาตกเป็นเป้าของการล่อลวงละเมิดจากคนขับรถที่หัวเสียเพราะถนนถูกปิด ด้วยเหตุนี้จึงควรมีตำรวจยืนประกบกับสารวัตรสนามด้วย แต่ห้ามมอบหมายภารกิจบอกทางนักวิ่งให้กับตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น สำหรับเมืองส่วนใหญ่หน้าที่หลักของตำรวจคือป้องกันไม่ให้รถฝ่าฝืนเข้ามาในเส้นทางการแข่งขัน

ป้ายบอกระยะทาง

ระหว่างเส้นทางการแข่งขัน ควรมีป้ายที่บอกว่าตอนนี้อยู่ระยะทางเป็นเท่าใดแล้ว จะมีประโยชน์หากบอกทุกกิโลเมตร หรืออย่างน้อยทุก 5 กิโลเมตร ถ้าการแข่งขันวิ่งจัดในประเทศที่ใช้มาตราวัดระบบอิมพีเรียล (Imperial) ก็ควรทำป้ายบอกระยะทางทุกไมล์หรือทุก 5 กิโลเมตร และควรมีป้ายบอกระยะครึ่งทางด้วย

โดยทั่วไปป้ายบอกระยะทางจะติดไว้กับเสาไฟต้นที่อยู่ใกล้เคียงระยะจริงมากที่สุด ทำให้ในบางกรณี ป้ายอาจอยู่ห่างจากจุดครบระยะจริงถึง 30 เมตรเลยทีเดียว ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ป้ายก็จะทำหน้าที่เป็นเพียงการบอกคร่าวๆ ให้นักวิ่งกลุ่มนำประมาณความเร็วของตัวเองได้ และเพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้บรรยายการแข่งขัน ถ้าติดป้ายด้วยหลักการนี้ ขอแนะนำว่าควรเขียนตัวเลขบอกระยะทางลงบนพื้นถนน ณ จุดที่ครบระยะทางจริงให้เห็นเด่นชัด

ด้วย เพื่อคนที่ต้องการรู้ระยะจะได้ตรวจสอบความเร็วของตัวเองได้อย่างแม่นยำยิ่งขึ้น นอกจากนี้ จุดครบระยะทางจริงยังจำเป็นสำหรับการตั้งนาฬิกาสนามด้วย ดังนั้นควรทำทุกวิถีทางเพื่อให้สามารถแสดงระยะทางไว้ตรงจุดที่ครบระยะจริงๆ

เมื่อใกล้สิ้นสุดเส้นทางการแข่งขันในระดับหนึ่ง นักวิ่งจะเริ่มอยากรู้ว่าเหลือระยะทางอีกเท่าใด มากกว่าอยากรู้ว่าวิ่งมาไกลเพียงใดแล้ว ควรปรับตัวเลขบนป้ายให้เป็นแบบนับถอยหลังตั้งแต่เข้าสู่กิโลเมตรสุดท้าย (โดยอาจนับถอยหลังทุก 200 เมตร) เพื่อช่วยให้นักวิ่งสามารถประเมินแรงของตัวเองที่จะวิ่งถึงที่หมายได้ดีกว่าป้ายแบบปกติ

ป้ายเหล่านี้มีไว้เพื่อบอกนักวิ่ง ดังนั้นจึงควรตั้งให้หันในทิศทางที่นักวิ่งวิ่งเข้าหา ถ้าเป็นงานที่มีการถ่ายทอดทางโทรทัศน์ ควรทำป้ายบอกระยะให้มี 2 ด้าน เพื่อให้ผู้ชมเห็นตัวเลขบอกระยะด้วย และควรติดตั้งอยู่ในตำแหน่งที่สูงมากพอที่จะทำให้นักวิ่งสามารถมองเห็นได้เหนือศีรษะของผู้ชม ตัวเลขควรมีขนาดใหญ่และชัดเจนพอที่จะทำให้มองเห็นในระยะ 100 เมตร

ป้ายบอกข้อมูล

การให้ข้อมูลต่างๆ แก่นักวิ่งถือเป็นบริการพื้นฐานขั้นต่ำสุดที่งานวิ่งต้องมี ตลอดเส้นทางการแข่งขัน ผู้เข้าแข่งขันต้องได้รับบริการที่จำเป็นต่างๆ มากมาย ป้ายข้อมูลจะทำหน้าที่เป็นเครื่องดึงดูดความสนใจของนักวิ่งให้ทราบถึงบริการเหล่านี้ ควรใช้ป้ายข้อมูลเพื่อเตือนนักวิ่งว่าพวกเขากำลังจะถึงจุดให้น้ำและฟองน้ำ เครื่องดื่มและเครื่องดื่มที่ให้ความสดชื่น โต๊ะเครื่องดื่มสำหรับนักวิ่งชั้นนำ จุดพ่นละอองน้ำ ห้องสุขา หน่วยแพทย์ หลักที่ปฏิบัติกันทั่วไปคือ วางป้ายที่มีสัญลักษณ์ของจุดบริการดังกล่าวไว้ก่อนถึงตำแหน่งให้บริการนั้นๆ 100 เมตร

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 240

จุดให้เครื่องดื่ม/ฟองน้ำ และเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่น

จำนวนและที่ตั้งของจุดบริการต่างๆ :

8. (a) ทุกประเภทการแข่งขัน ควรจัดให้มีน้ำเปล่าและเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่นที่เหมาะสมที่บริเวณเส้นชัยของการแข่งขัน
- (b) การจัดการแข่งขันทุกงาน ควรจัดให้มีน้ำเปล่าบริการในระยะทางที่เหมาะสม นั่นคือ ประมาณทุกๆ 5 กม. สำหรับการวิ่งที่มีระยะทางมากกว่า 10 กม. ในจุดบริการดังกล่าว ควรจัดให้มีเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่นอื่นๆ นอกเหนือจากน้ำเปล่าด้วย

หมายเหตุ

1. เมื่อนำลักษณะของการแข่งขัน สภาพอากาศ ระดับความแข็งแรงของผู้เข้าแข่งขันส่วนใหญ่ มาพิจารณาาร่วมด้วย แล้วพบว่ามีความจำเป็น ก็ควรเพิ่มจุดให้น้ำ และ/หรือ เครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่นในเส้นทางการแข่งขันให้ดีขึ้น
2. อาจจัดให้มีจุดพ่นละอองน้ำ ถ้าพิจารณาแล้วว่าเหมาะสมกับการจัดการ และ/หรือ สภาพภูมิอากาศ

ชนิดของเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่น:

- (c) เครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่นอาจเป็นเครื่องดื่ม หรืออาหารเสริมให้พลังงาน อาหาร หรืออะไรก็ได้ที่ไม่ใช้น้ำเปล่า คณะกรรมการผู้จัดงานควรกำหนดว่าสิ่งใดเหมาะสม โดยดูจากสถานการณ์แวดล้อมที่ได้กล่าวไปแล้ว

ผู้ทำหน้าที่จัดเตรียมเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่น:

- (d) ตามปกติ คณะผู้จัดการแข่งขันจะเป็นผู้เตรียมเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่น ผู้จัดอาจอนุญาตให้นักกีฬานำเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่นของตนเองมาได้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น จะต้องแจ้งนักกีฬาวางจุดบริการใดเป็นจุดที่พวกเขาสามารถรับเครื่องดื่มฯ ที่ตัวเองเตรียมไว้ เครื่องดื่มฯ เหล่านี้ควรถูกเก็บรักษาภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมาย จากคณะผู้จัดการแข่งขัน เริ่มตั้งแต่เมื่อได้รับเครื่องดื่มฯ จากนักกีฬาหรือตัวแทน เจ้าหน้าที่ควรทำให้แน่ใจว่าเครื่องดื่มฯ เหล่านี้จะไม่ถูกเปลี่ยนแปลงหรือเจือปนในทุกกรณี

การแจกจ่ายเครื่องบริโภคน้ำดื่มเพื่อความสดชื่น:

- (e) คณะผู้จัดควรแสดงพื้นที่สำหรับแจกจ่ายเครื่องบริโภคน้ำดื่ม อย่างเด่นชัด ด้วยแผงกัน โต๊ะ หรือการทำเครื่องหมายบนพื้น เครื่องบริโภคน้ำดื่ม ควรถูกวางในแบบที่นักกีฬาเข้าถึงได้ง่าย หรืออาจให้บุคคลผู้ได้รับอนุญาตหยิบส่งให้นักกีฬาก็ได้ โดยบุคคลดังกล่าวควรอยู่ในบริเวณที่จัดไว้สำหรับแจกจ่ายเครื่องบริโภคน้ำดื่ม ตลอดเวลา ไม่ล้ำเข้าไปในเส้นทางวิ่งและไม่กีดขวางนักกีฬา ไม่ควรมีเจ้าหน้าที่คนใดวิ่งเคียงข้างนักกีฬาเพื่อแจกจ่ายเครื่องบริโภคน้ำดื่ม หรือน้ำเปล่า
- (f) ในการแข่งขันที่จัดขึ้นตามกติกาข้อ 1.1(a) (b) (c) และ (f) ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง อนุญาตให้มีเจ้าหน้าที่ประจำการหลังโต๊ะแจกจ่ายได้สูงสุด 2 คนต่อหนึ่งประเทศ
- หมายเหตุ: หากมีประเทศใดส่งนักกีฬามากกว่า 3 คน คณะกรรมการด้านเทคนิคอาจอนุญาตให้มีเจ้าหน้าที่ประจำสถานีเครื่องบริโภคน้ำดื่ม เพิ่มเติมได้

นักวิ่งที่พกเครื่องบริโภคน้ำดื่มเพื่อความสดชื่นติดตัว:

- (g) ณ เวลาใดก็ตาม จะอนุญาตให้นักกีฬาถือน้ำหรือเครื่องบริโภคน้ำดื่ม ด้วยมือหรือพกติดไว้กับร่างกายได้ ก็ต่อเมื่อได้พกสิ่งเหล่านี้ออกมาจากจุดปล่อยตัวหรือรับมาจากจุดบริการที่จัดไว้ของการแข่งขันเท่านั้น

สิ่งที่ไม่อนุญาต:

- (h) นักกีฬาที่รับเครื่องบริโภคน้ำดื่ม หรือน้ำจากที่อื่น นอกเหนือจากจุดบริการเครื่องบริโภคน้ำดื่มที่จัดไว้ (เว้นแต่จะรับมาเนื่องจากเหตุผลด้านการแพทย์จากเจ้าหน้าที่ของการแข่งขัน หรือภายใต้คำสั่งของเจ้าหน้าที่ของการแข่งขัน) หรือหยิบเครื่องบริโภคน้ำดื่ม ที่นักกีฬาคนอื่นเตรียมไว้ใช้ อาจถูกผู้ชี้ขาดตัดสินให้หยุดจากการแข่งขัน โดยถ้าเป็นความผิดครั้งแรก ผู้ชี้ขาดจะตักเตือนนักกีฬา ซึ่งโดยปกติทำได้ด้วยการให้ใบเหลือง แต่ถ้าฝ่าฝืนกติกาเป็นครั้งที่สอง ผู้ชี้ขาดจะตัดสินให้นักกีฬาหยุดจากการแข่งขัน ซึ่งโดยปกติทำได้ด้วยการให้ใบแดง นักกีฬาจะต้องออกจากเส้นทางการแข่งขันทันที

เนื่องจากน้ำและเครื่องบริโภคเพื่อให้ความสดชื่นเป็นสิ่งสำคัญของการแข่งขันในการวิ่งระยะไกลทุกประเภท การขาดจุดบริการหรือมีจุดบริการไม่เพียงพอ จะทำให้เกิดปัญหาทางการแพทย์ที่ร้ายแรงจนถึงกับเสียชีวิตได้ ดังนั้นจึงต้องมีการวางแผนที่ลงลึกถึงรายละเอียด เพื่อให้แน่ใจว่าจุดบริการเครื่องบริโภคฯ ทุกจุดมีน้ำและเครื่องดื่มเพียงพอ การแข่งขันวิ่งที่มีผู้เข้าแข่งขันจำนวนมากอาจต้องการจุดให้น้ำมากกว่าปกติ อย่างไรก็ตาม นักวิ่งและเจ้าหน้าที่ของงานควรระวังไม่รับหรือให้น้ำมากเกินไปจนเกินพอดี

การวางตำแหน่งจุดให้บริการเครื่องบริโภคเพื่อให้ความสดชื่น

ควรมีจุดให้น้ำก่อนการปล่อยตัว ที่เส้นชัย และอย่างน้อยทุกระยะ 5 กม.บนเส้นทางการแข่งขัน ในกรณี ที่อากาศร้อน ขอแนะนำให้จัดจุดบริการเครื่องบริโภคฯ ทุก 2.5 กม. ในการแข่งขันที่มีเส้นทางแบบไปกลับ สามารถตั้งจุดบริการตรงกลางถนนเพื่อใช้แจกจ่ายเครื่องบริโภคฯ ให้กับนักกีฬาทั้งขาไปและขากลับได้ เพื่อลด จำนวนจุดบริการที่ต้องใช้

ต้องใช้น้ำปริมาณเท่าใด?

ในแต่ละจุด ควรเตรียมน้ำเปล่าต่อนักวิ่งหนึ่งคนประมาณ 250-330 มล. (ขนาดของขวดทั่วไป) กรณี เส้นทางเป็นแบบไป-กลับ แต่ละจุดควรเตรียมน้ำปริมาณสองเท่าแล้วแยกเป็นสองฝั่ง เพื่อให้พร้อมแจกจ่ายให้นักวิ่งทั้งฝั่งที่วิ่งออกมาจากจุดเริ่มต้น และฝั่งที่วิ่งเข้าเส้นชัย ถ้าจุดให้น้ำใดๆ ตั้งอยู่บนเส้นทางของการแข่งขัน สองประเภท (เช่น มาราธอนและฮาล์ฟมาราธอน) ที่เวลาต่างกัน จะต้องเก็บและแจกจ่ายน้ำที่วางแผนไว้สำหรับการแข่งขันแต่ละประเภทแยกกัน ควรจำไว้ด้วยว่า ฟองน้ำแม้จะไม่มีประสิทธิภาพในการลดความร้อนของร่างกาย ได้ดีนัก แต่ตามกติกาก่อนอนุญาตให้ใช้ได้ และน้ำดื่มมีคุณค่ากว่าฟองน้ำมาก

รูปแบบของจุดให้น้ำ

ขนาดของจุดให้น้ำขึ้นอยู่กับจำนวนนักวิ่งและระยะทางระหว่างแต่ละจุดบริการ ควรออกแบบจุดให้น้ำ/เครื่องบริโภคเพื่อให้ความสดชื่นโดยคำนึงว่านักวิ่งต้องเข้าถึงง่าย ซึ่งทำได้โดยจัดโต๊ะแจกจ่ายเครื่องบริโภคฯ ให้กระจายตัวไปตามระยะทางที่ยาวขึ้น

ภาพที่ 3.10 จุดให้น้ำ
ภาพจาก marathontourist.wordpress.com

ในงานวิ่งขนาดใหญ่ ข้อปฏิบัติที่พบทั่วไปคือวางจุดบริการเครื่องบริโภคะ กระจายเป็นระยะทาง 100 เมตรไปตามถนน หรือจัดจุดบริการไว้สองฝั่งถนน ควรตั้งโต๊ะห่างกัน 2 เมตรและวางขวดหรือแก้วน้ำบนโต๊ะฝั่งที่ติดกับถนน เพื่อให้นักวิ่งเข้าถึงได้ง่ายที่สุด ให้หลีกเลี่ยงการตั้งจุดบริการเครื่องบริโภคะ ไว้ตรงทางเลี้ยว ตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุดคือ บนเส้นทางวิ่งซึ่งถนนก่อนหน้าและหลังจากตำแหน่งนั้นเป็นทางตรงระยะทางมากกว่า 200 เมตร

ถ้าเป็นการแข่งขันในอากาศร้อน จะเป็นการดีถ้ามีเครื่องดื่มเพื่อให้ความสดชื่นประเภทกลูโคสอิเล็กโทรไลต์ เตรียมไว้ที่จุดบริการเครื่องดื่มจุดเว้นจุด โดยตั้งเป็นโต๊ะแยกออกมาหลังจากหมดแถวของโต๊ะบริการน้ำเปล่าแล้ว

บริเวณจุดให้น้ำควรมีถังขยะ คราดกวาดขยะ และถุงมือให้อาสาสมัคร เพื่อเก็บแก้วน้ำและขวดที่ถูกทิ้งในช่วงที่จำนวนของนักวิ่งเบาบางลง การทำเช่นนี้ก็เพื่อลดอันตรายที่จะเกิดขึ้นหากนักวิ่งเหยียบแก้วหรือขวด และยังทำให้ผู้อยู่อาศัยและหน่วยงานปกครองของพื้นที่รอบๆ จุดให้น้ำเกิดความพึงพอใจอีกด้วย

โต๊ะวางเครื่องบริโภคฯ ส่วนตัว (เครื่องดื่มสำหรับนักวิ่งชั้นนำ)

นักกีฬาชั้นนำจะมีเครื่องดื่มส่วนตัววางบนโต๊ะ พร้อมให้นักกีฬาแต่ละคนหยิบไปดื่มได้ทุกๆ 5 กม.ตามเส้นทางการแข่งขัน ควรประกาศเรื่องการจัดเตรียมเครื่องดื่มดังกล่าวในการประชุมทางเทคนิค ควรแจ้งให้นักวิ่งชั้นนำ/โค้ช/ผู้จัดการของนักกีฬาทราบว่า จะต้องนำเครื่องดื่มส่วนตัวของนักวิ่งชั้นนำไปมอบให้ผู้จัดการแข่งขันที่ใดเมื่อใด โดยจะต้องเตรียมเครื่องดื่มดังกล่าวจุดบริการละหนึ่งขวด ผู้จัดอาจเตรียมขวดไว้ให้ มิฉะนั้นก็ควรแนะนำนักวิ่งล่วงหน้าว่าพวกเขาต้องเตรียมขวดมาเอง ซึ่งต้องไม่เป็นขวดที่ทำจากแก้วหรือโลหะ จะต้องมียี่ห้อของนักวิ่งที่เป็นเจ้าของเขียนไว้บนขวดอย่างชัดเจน รวมทั้งหมายเลขนักกีฬา และต้องระบุว่าจะให้วางขวดนี้ไว้ที่กิโลเมตรที่เท่าใด โต๊ะสำหรับวางขวดเหล่านี้ควรถูกทำเครื่องหมายอย่างชัดเจน แยกออกมาจากจุดให้น้ำปกติ (และมีป้ายสัญลักษณ์แยกกันด้วย)

ภาพที่ 3.11 จุดให้น้ำสำหรับนักวิ่งชั้นนำ
ภาพจาก www.teamcrossworld.com

แนวปฏิบัติเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการปนเปื้อน

เครื่องบริโภคน้ำ ที่นักกีฬาเตรียมมาเองควรถูกเก็บรักษาภายใต้การดูแลของเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจาก คณะผู้จัดการแข่งขัน นับตั้งแต่ได้รับเครื่องบริโภคน้ำ นี้จากนักกีฬาหรือตัวแทน เจ้าหน้าที่เหล่านี้ควรทำให้แน่ใจว่า เครื่องบริโภคน้ำ จะไม่ถูกเปลี่ยนแปลงหรือเจือปนในทุกกรณี

จุดบริการปฐมพยาบาล

ผู้จัดการแข่งขันควรขอความร่วมมือจากหน่วยงานทางการแพทย์ เพื่อให้บริการและกำลังคนสำหรับ จุดบริการปฐมพยาบาลตลอดเส้นทางการแข่งขัน จุดบริการปฐมพยาบาลหลักควรตั้งอยู่ในตำแหน่งที่มีความเสี่ยงสูงว่าอาจมีผู้บาดเจ็บ หรือตำแหน่งที่การเข้าถึงเพื่อนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลเป็นไปได้ยาก จุดบริการปฐมพยาบาลหลักควรมีเครื่องมือและบุคลากรเทียบเท่ากับจุดให้บริการทางการแพทย์หลังเส้นชัย

จุดบริการปฐมพยาบาลระดับรองลงไปควรตั้งอยู่คู่กับจุดให้น้ำ เพื่อปฐมพยาบาลและช่วยให้นักวิ่งคลายความไม่สบายกายเล็กๆ น้อยๆ (เช่น อาการพองและเสียดสี) และเพื่อขนย้ายผู้ป่วยที่มีอาการหนักไปยังสถานที่ซึ่งมีอุปกรณ์รองรับที่เหมาะสมต่อไป

ควรมีจุดบริการปฐมพยาบาลทุก 5 กม. และตั้งอยู่ในระยะประมาณ 100 เมตรหลังจากจุดให้น้ำ

ห้องสุขา

ห้องสุขาจำเป็นมากสำหรับบริเวณปล่อยตัวของการแข่งขัน และจำเป็นน้อยลงสำหรับบริเวณหลังเส้นชัย แต่ในเส้นทางการแข่งขันก็ควรมีห้องสุขาตั้งอยู่เป็นระยะด้วย นักวิ่งมักตระหนักดีว่าควรดื่มน้ำก่อนเริ่มการแข่งขัน ส่งผลให้ความต้องการห้องสุขาในช่วงเวลากระชั้นชิดก่อนปล่อยตัว และในกิโลเมตรแรกๆ หลังปล่อยตัวมีสูงมาก ในระหว่างเส้นทางการแข่งขันอาจจัดให้มีห้องสุขาตามความเหมาะสม เช่น ถ้าตั้งห้องสุขาบนเส้นทางวิ่งที่ใช้ร่วมกันทั้งขาไปและขากลับ ก็จะลดจำนวนห้องสุขาลงได้ ควรแสดงป้ายให้นักวิ่งทราบว่าห้องสุขาอยู่ข้างหน้า

จุดจับเวลา

อุปกรณ์จับเวลาแบบไร้สายสามารถจับเวลาของนักวิ่งขณะที่วิ่งไปถึงระยะสำคัญแต่ละจุดได้ โดยแทบไม่ต้องใช้กำลังคน แต่นี้อาจไม่ใช่การใช้ทรัพยากรที่เหมาะสมนัก จะมีประโยชน์กว่าถ้าวางพรมสำหรับอุปกรณ์จับเวลาแบบไร้สายไว้ตรงจุดที่ไกลที่สุดของเส้นทางการแข่งขัน (หรือตรงจุดกลับตัว) เพื่อตรวจจับการลัดเส้นทาง (ดูหัวข้อ “การโกง”) ในกรณีนี้แปลว่าพรมมักจะถูกวางไว้ในตำแหน่งที่ไม่สอดคล้องกับระยะสำคัญใดๆ

ในหลายๆ การแข่งขัน จะมีประโยชน์มากหากบันทึกเวลาของนักวิ่งผู้นำทุกๆ ระยะ 5 กม. แต่สิ่งนี้จะทำได้ก็ต่อเมื่อมีเจ้าหน้าที่ของการแข่งขัน (ผู้จับเวลาและผู้บันทึกอย่างละหนึ่งคน) ยืนประจำทุก 5 กม. พร้อมนาฬิกาที่ตรงกับนาฬิกาสนาม เขาอาจจะบอกเวลาในขณะที่นักวิ่งกลุ่มนำวิ่งผ่าน (แม้ว่านักวิ่งเหล่านี้จะเห็นนาฬิกาสนามบนรถนำก็ตาม) จากนั้นจึงส่งเวลานี้ไปยังผู้สื่อข่าวประจำสนามหรือทีมผู้วิจารณ์การแข่งขัน

ถ้าสิ่งที่สนใจคือเวลาของนักวิ่งกลุ่มนำเท่านั้น เจ้าหน้าที่ของการแข่งขันชุดเดียวกันนี้ที่อยู่บนพาหนะที่ได้รับอนุญาตให้อยู่บนเส้นทางได้ สามารถจับหรือชี้นำนักวิ่งเพื่อบันทึกเวลาของกลุ่มนำทุกๆ 5 กม. และถ้าต้องการข้อมูลเดียวกันนี้จากนักวิ่งหญิงด้วย ต้องเตรียมเจ้าหน้าที่เพิ่มเติมอีกหนึ่งทีม ซึ่งทีมนี้จะทำงานยากกว่าทีมแรก เพราะรอบๆ นักวิ่งหญิงกลุ่มนำ จะมีนักวิ่งชายกลุ่มรองๆ วิ่งอยู่บนเส้นทางการแข่งขันด้วย

อีกเรื่องที่เป็นประเด็นคือการให้ข้อมูลเวลากับนักวิ่งทั่วไปที่ไม่ใช่กลุ่มนำ ซึ่งอาจทำได้โดยติดตั้งนาฬิกาที่แสดงผลแบบตัวเลขไว้ตามจุดที่เป็นระยะสำคัญ หรือให้เจ้าหน้าที่ของการแข่งขันตะโกนบอกเวลาสนามอย่างต่อเนื่อง มิฉะนั้นก็เพียงแค่ทำเครื่องหมายที่บอกระยะสำคัญอย่างถูกต้องและชัดเจน เพื่อให้ให้นักวิ่งดูนาฬิกาของตัวเองแทน

การสร้างควมบันเทิงบนเส้นทางการแข่งขัน

การสร้างควมบันเทิงมักถูกใช้ในการแข่งขันวิ่งประเภทถนนขนาดใหญ่ตามเส้นทางการแข่งขัน เพื่อให้กำลังใจผู้เข้าแข่งขัน ในขณะเดียวกันก็สร้างความบันเทิงแก่ผู้ชมที่ต้องยืนชมเป็นเวลายาวนานด้วย ซึ่งอาจเป็นการเปิดเพลง และ/หรือ เล่นดนตรีสดก็ได้ ผู้จัดอาจออกแบบให้แต่ละจุดในเส้นทาง เปิด/เล่นเพลงที่มีแนวต่างกัน มีบ่อยครั้งที่กลุ่มวัฒนธรรมในเมืองที่จัดการแข่งขันเข้ามามีส่วนร่วมกับการสร้างควมบันเทิงนี้ด้วย

การจัดการเส้นทางแข่งขันแต่ละช่วง

จากที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ตลอดเส้นทางการแข่งขันจะต้องมีการติดตั้ง จัดวาง วัสดุอุปกรณ์ที่แตกต่างกันเป็นจำนวนมาก แม้ว่าโดยทั่วไป สิ่งของเหล่านี้จะถูกส่งมาจากส่วนกลางเหมือนกัน แต่คนที่ประจำอยู่ตามจุดนั้นๆ ก็ควรมีหน้าที่ตรวจสอบว่ามันใช้งานได้หรือไม่ เส้นทางแข่งขันจึงควรถูกแบ่งเป็นช่วงๆ แล้วมอบหมายให้สารวัตรสนามคนหนึ่งเป็นหัวหน้าสารวัตรสนามประจำพื้นที่ บุคคลเหล่านี้มีความรับผิดชอบโดยรวมในการทำให้แน่ใจว่า ป้ายและสาธารณูปโภคทุกอย่างในพื้นที่ที่ตนดูแลอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องและใช้งานได้ ตามกำหนดการที่ได้ตกลงกันไว้ และสารวัตรสนามฝ่ายเส้นทางในกำกับแต่ละคนอยู่ในตำแหน่งที่ได้ตกลงกันไว้ หัวหน้าสารวัตรสนามประจำพื้นที่ทุกคนควรสามารถติดต่อกับผู้กำกับเส้นทางวิ่งได้โดยตรง

4. การบริหาร จัดการ การแข่งขัน

รถนำ

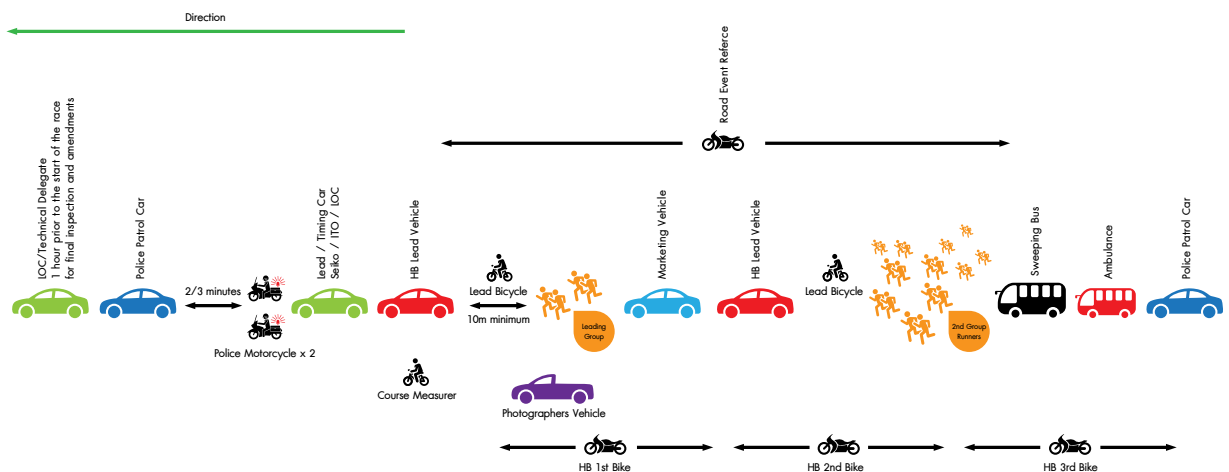
ในการแข่งขันส่วนใหญ่ รถนำจะทำหน้าที่นำทางนักวิ่ง ด้วยการขับไปบนเส้นทางการแข่งขัน นำหน้านักวิ่งคนแรกประมาณ 50-100 เมตร ในการแข่งขันขนาดเล็ก รถนำอาจเป็นเพียงจักรยานที่ขี่โดยเจ้าหน้าที่ของงาน ซึ่งคุ้นเคยกับเส้นทางการแข่งขันเป็นอย่างดี ส่วนการแข่งขันขนาดใหญ่จะใช้รถยนต์ (บางครั้งเป็นรถยนต์ไฟฟ้า) ที่ปรับแต่งมาเพื่อทำหน้าที่รถนำโดยเฉพาะ นั่นคือ ปรับที่นั่งให้หันมาทางนักวิ่งและติดตั้งนาฬิกาดิจิตอลไว้บนหลังคา สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับรถนำ (ไม่ว่าจะเป็นรถบรรทุก รถยนต์ หรือจักรยาน) คือ:

1. จะต้องวิ่งนำนักวิ่งคนแรกตลอดการแข่งขัน
2. ผู้ขับขี่หรือผู้นำทางจะต้องรู้จักเส้นทางการแข่งขันเป็นอย่างดี และรู้ว่าบริเวณไหนที่ต้องขับช้ารถนำให้ทิ้งระยะห่างจากนักวิ่งมากขึ้น เพื่อชดเชยเวลาที่จะสูญเสียไปกับสันชะลอความเร็ว (speed bump) หรือทางเลี้ยวที่ยากต่อการขับขี่

กรณีที่เป็นรถยนต์ ในรถนำนี้จะต้องมีผู้นำทาง; ผู้ชี้ขาดการแข่งขัน ผู้วัดระยะทาง และเจ้าหน้าที่จับเวลา

นอกจากรถนำทางแล้ว อาจจำเป็นต้องมีรถของการแข่งขันสำหรับทำหน้าที่อื่นๆ ขับนำหน้านักวิ่งด้วย เช่น

1. รถเบิกทาง (pilot vehicle) ซึ่งจะขับล่วงหน้ากลุ่มนักวิ่งเป็นระยะไกลมาก เพื่อตรวจสอบว่าเส้นทางได้ถูกจัดการอย่างเหมาะสม (ดูหัวข้อ “การจัดการเส้นทางวิ่ง”)
2. จักรยานยนต์ของตำรวจ อาจมีคันเดียวหรือสองคันก็ได้ เพื่อดูแลความปลอดภัยของเส้นทาง โดยต้องขี่ประกบด้านหน้ารถนำทั้งสองฝั่งถนน
3. รถช่างภาพหรือนักข่าว/รถวิทยุ ซึ่งต้องขับโดยเจ้าหน้าที่ของการแข่งขันและต้องรับคำสั่งจากเจ้าหน้าที่ในรถนำ
4. รถจักรยานยนต์ของสถานีโทรทัศน์ ซึ่งเป็นรถที่จะอยู่ใกล้นักวิ่งมากที่สุด

ภาพที่ 4.1 การตั้งขบวนรถสำหรับการแข่งขันมาราธอนระดับ IAAF Championships

การจัดตำแหน่งระหว่างรถทุกชนิดที่กล่าวไปและระหว่างรถกับนักวิ่งคนแรก เป็นงานที่ซับซ้อนซึ่งต้องมีการซ้อมให้ทะลุปรุโปร่งก่อนการแข่งขัน และต้องมีการสื่อสารระหว่างกันตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างรถนำและรถช่างภาพ และ/หรือ รถวิทยุ

สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นลำดับแรกสำหรับผู้ขับขี่รถในการแข่งขันทุกคันคือความปลอดภัย กล่าวคือ จะต้องขับขี่ห่างจากนักวิ่งด้วยระยะที่ปลอดภัย ระยะใกล้ที่สุดที่ขอแนะนำคือ รถทุกคันต้องอยู่ห่างจากนักวิ่งไม่น้อยกว่า 5 เมตร

ช่างภาพอาจอยากเข้าใกล้นักวิ่งเพื่อให้ได้ภาพที่ไม่สั่น แต่การทำเช่นนั้นอาจกีดขวางหรือทำให้นักวิ่งเกิดอันตรายได้ เช่น กรณีที่รถช่างภาพเลี้ยววงแคบซึ่งต้องชะลอความเร็ว ถ้าอยู่ใกล้เกินไปนักวิ่งอาจวิ่งชน นี่คือเหตุผลว่าทำไมผู้ขับรถช่างภาพจึงต้องฟังคำสั่งจากรถนำตลอดเวลา เพราะผู้วัดระยะทาง ผู้ชี้ขาดการแข่งขัน หรือผู้ทำหน้าที่เทียบเคียงซึ่งนั่งมาในรถนำ ย่อมรู้จักเส้นทางเป็นอย่างดี เขาจะเป็นผู้สั่งคนขับรถทั้งสองคันให้ขับเร็วขึ้นเมื่อรู้ว่าช่างภาพข้างหน้าจะมีทางเลี้ยว สันชะลอความเร็ว หรือทางแคบ เพื่อไม่ให้นักวิ่งคนแรกมีโอกาสเข้าใกล้รถนำมากเกินไป ถ้าในเส้นทางวิ่งมีจุดกลับตัวที่วงเลี้ยวแคบ แนวทางปฏิบัติสำหรับรถในการแข่งขันคือ ให้เลี้ยวแบบ 3 จังหวะ ซึ่งอย่างน้อยที่สุดต้องใช้เวลา 1 นาที ดังนั้นจึงต้องทิ้งห่างนักวิ่งคนแรกไม่ต่ำกว่า 300 เมตร

ภาพที่ 4.2 รถช่างภาพ
ภาพจาก www.flickr.com

การแข่งขันอาจต้องมี **รถจักรยานยนต์ตำรวจ** เพื่อนำทางนักวิ่งและดูแลเส้นทางให้ปลอดภัยสำหรับการวิ่ง โดยการทำให้นั่นใจว่าผู้ชมจะไม่รบกวนเข้ามาบนถนน นั้นหมายความว่าควรมีรถสองคันเพื่อดูแลคนละฟากถนน ซึ่งแม้ว่าเวลาส่วนใหญ่เป็นการทำงานแบบตามขั้นตอนและตรงไปตรงมา แต่อย่างไรก็ตาม ตำรวจต้องเฝ้าระวังเป็นพิเศษกับสิ่งผิดปกติที่จะเกิดขึ้นสองข้างทางด้วย

สำหรับ **รถจักรยานยนต์ของรายการโทรทัศน์** (ไม่แนะนำให้ใช้รถยนต์) จะต้องถูกกำชับไม่ให้กีดขวางนักวิ่ง เพราะถ้าไม่กำชับ พวกเขาอาจเข้าใกล้นักวิ่งมากเกินไป ทำให้นักวิ่งถูกรบกวนสมาธิและอาจกีดขวางทางด้วย บางครั้งเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว เราจะทำให้นักวิ่งกลุ่มนำแสดงอาการประท้วงต่อรถถ่ายทำวิดีโอ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เป็นมืออาชีพของสถานีโทรทัศน์แห่งนั้นและผู้จัดการแข่งขัน แนวทางที่ดีที่สุดสำหรับรถถ่ายทำวิดีโอคือ ให้ดู “เส้นสีน้ำเงิน” ที่ขีดไว้บนถนนเพื่อจำลองแนวเส้นที่ใช้สำหรับการวัดระยะทาง หรือ “เส้นทางสั้นที่สุดที่เป็นไปได้” (ดูหัวข้อ “การบริหารจัดการเส้นทางวิ่ง”)

เส้นสีน้ำเงิน คือเส้นทางวิ่งในอุดมคติซึ่งนักวิ่งคนแรกมักวิ่งเกาะเส้นนี้เกือบตลอดระยะทางของการแข่งขัน ถ้าใช้เส้นนี้เป็นจุดสังเกต รถถ่ายทำวิดีโอและรถนำคันอื่นๆ ก็จะรู้ว่าเส้นทางวิ่งจะไปทางใดและรู้ว่าช่วงใดของเส้นทางที่นักวิ่งมีแนวโน้มจะเข้ามาอีกฟากของถนน สิ่งนี้ทำให้ผู้ขับขี่คาดเดาการเคลื่อนที่ของนักวิ่งได้ เพื่อจะได้รู้ว่าตอนไหนเขาควรขี่เข้ามาอีกฝั่ง (ก่อนนักวิ่ง) เพื่อไม่ให้ถูกเบียดกับขอบถนนในเวลาที่ต้องขึ้นแล้ว ในระหว่างการแข่งขัน ผู้ที่รถถ่ายวิดีโอไม่ควรขี่ทับเส้นสีน้ำเงิน แต่ควรใช้มันเพื่อตัดสินใจว่าจะขี่อยู่ทางฝั่งไหนของเส้น ซึ่งโดยทั่วไปควรเป็นฝั่งที่อยู่ห่างจากขอบถนนมากที่สุด

พึงระลึกไว้เสมอว่า
จะต้องทำทุกวิถีทาง
เพื่อจัดรถทุกคันให้อยู่ใน
ตำแหน่งที่ทำให้นักวิ่งเห็น
เส้นทางเส้นที่สุดของ
เส้นทางการแข่งขันที่อยู่
เบื้องหน้าได้

การแข่งขันที่มีการแยกชายหญิง

ถ้าการแข่งขันใดแยกปล่อยตัวกลุ่มนักวิ่งชั้นนำหญิงและชายต่างเวลากัน ก็ควรจัดรถนำนักวิ่งทุกชนิดที่กล่าวไปข้างต้นแยกเป็นสองชุดด้วย (ยกเว้นรถเบิกทาง) ถ้ากลุ่มนักวิ่งชั้นนำหญิงถูกกำหนดให้ปล่อยตัวพร้อมนักวิ่งมวลชนทั้งหมด รถนำกลุ่มที่แยกมาก็ยังคงต้องทำหน้าที่นำนักวิ่งชั้นนำหญิงคนแรก ซึ่งคนขับจะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างสูง เพราะอาจมีนักวิ่งชายในกลุ่มนักวิ่งมวลชนที่วิ่งด้วยความเร็วใกล้เคียงกับนักวิ่งหญิงคนแรก ในกรณีนี้การใช้รถจักรยานยนต์หรือรถยนต์อาจจะเหมาะสมกว่ารถยนต์ขนาดใหญ่

รถชนิดอื่นๆ ที่ใช้ในเส้นทางแข่งขัน

อาจมีรถชนิดอื่นๆ ที่ต้องใช้เส้นทางแข่งขัน โดยรถเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของขบวนรถนำนักวิ่ง เช่น ถ้าการแข่งขันมีจุดปล่อยตัวกับเส้นชัยอยู่คนละที่กัน จะต้องมีการทำหน้าที่ขนส่งสัมภาระของนักวิ่งจากจุดปล่อยตัวไปยังเส้นชัย ซึ่งรถเหล่านี้อาจวิ่งไปตามเส้นทางแข่งขัน โดยวิ่งนำหน้ารถเบิกทาง (ซึ่งต้องขับออกไปก่อนปล่อยตัวไม่น้อยกว่า 15 นาที) หรืออาจใช้เส้นทางอื่นเลยก็ได้

อาจต้องมีรถที่รับผู้วิ่งกำกับความเร็ว (pacemaker) ที่ถูกมอบหมายให้วิ่งด้วยความเร็วที่กำหนดในเส้นทางเพียงช่วงใดช่วงหนึ่ง ผู้วิ่งกำกับความเร็วเหล่านี้จะได้รับคำสั่งที่ชัดเจนว่าให้รอรถรับที่จุดใด เมื่อรับขึ้นมาแล้ว รถคันนี้จะต้องออกจากเส้นทางแข่งขัน และกลับไปจุดปล่อยตัว/เส้นชัย หรือกองอำนวยการการแข่งขันโดยใช้เส้นทางอื่น

อาจมีการใช้ **รถเก็บนักกีฬา (sweep vehicles)** เพื่อวิ่งปิดท้ายนักวิ่งทั้งหมด ในกรณีการแข่งขันขนาดเล็ก รถเก็บนักกีฬาจะทำหน้าที่เก็บนักวิ่งที่ไม่สามารถวิ่งจนจบการแข่งขัน แต่ในกรณีการแข่งขันขนาดใหญ่ จะไม่สามารถทำเช่นนี้ได้ ในทางปฏิบัติ สิ่งที่ได้ทั้งสองกรณีคือ แจ้งล่วงหน้าให้นักวิ่งทราบว่า จะเปิดการจราจรเมื่อใด และถ้ายังวิ่งอยู่ จะถือว่านักวิ่งคนนั้นเป็นผู้ใช้ทางเท้าเหมือนคนอื่นๆ ซึ่งหมายถึงเขาเหล่านั้นต้องวิ่งบนทางเท้า และต้องข้ามถนนตามสัญญาณไฟจราจร

เจ้าหน้าที่ดำเนินการแข่งขัน

การแข่งขันวิ่งประเภทถนนจะต้องมีเจ้าหน้าที่ผู้ผ่านการรับรอง (certified officials) เป็นจำนวนที่เพียงพอ เพื่อให้แน่ใจว่าการแข่งขันจะเป็นไปอย่างถูกต้องสมบูรณ์ บ่อยครั้งที่อาสาสมัคร (volunteers) ถูกมอบหมายให้ทำงานที่เจ้าหน้าที่ผู้ผ่านการรับรองต้องทำ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น จะถือว่าการแข่งขันวิ่งครั้งนี้ไม่สามารถบริหารจัดการให้เป็นไปตามกติกาของการแข่งขันได้ และผลการแข่งขันก็อาจไม่ถือว่าเป็นทางการให้ตระหนักด้วยว่าเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับการรับรองเกี่ยวกับการแข่งขันกรีฑาจำนวนมาก อาจไม่เชี่ยวชาญกติกาของการแข่งขันวิ่งประเภทถนน

เจ้าหน้าที่ดำเนินการแข่งขันอาจประกอบด้วย:

1. ผู้ชี้ขาด
2. เจ้าหน้าที่อุทธรณ์ – ใช้ในกรณีที่เป็นการแข่งขันระดับชิงชนะเลิศเท่านั้น
3. ผู้ตัดสินประจำห้องเรียกตัวนักกีฬา (call room judges) (สำหรับนักวิ่งชั้นนำ)
4. กรรมการปล่อยตัว (บางครั้งจะทำงานร่วมกับกรรมการปล่อยตัวสำหรับบุคคลพิเศษ/ผู้มีชื่อเสียง)
5. เจ้าหน้าที่ประจำจุดให้น้ำ (ต้องมีเพียงพอกับจำนวนจุดบริการ)
6. สารวัตรสนามฝ่ายเส้นทาง
7. ผู้ตัดสินสำหรับอุปกรณ์จับเวลาแบบไร้สาย (transponder judge) – เพื่อให้แน่ใจว่าอุปกรณ์จับเวลาได้ถูกจัดเตรียมและทำงานอย่างถูกต้อง
8. ผู้ตัดสินสำหรับการตัดสินด้วยภาพถ่าย (photo-finish judge)
9. ผู้จับเวลาและผู้ตัดสิน (อยู่ที่เส้นชัยและจุดตรวจสอบอุปกรณ์จับเวลาระหว่างเส้นทาง)
10. ผู้วัดระยะทาง – รับผิดชอบการวัดระยะทางและการออกใบรับรองเส้นทางการแข่งขัน

นอกจากนี้ กรณีที่เป็นงานวิ่งของ IAAF World Athletic Series จะต้องมีเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจาก IAAF เพื่อทำหน้าที่ต่อไปนี้

1. ผู้แทนเทคนิค (Technical Delegate)
2. ผู้แทนเทคนิคนานาชาติ (International Technical Official - ITO/ICRO)

เส้นชัย

ในการแข่งขันวิ่งประเภทถนน บริเวณที่มีความสำคัญที่สุดเทียบเท่ากับจุดปล่อยตัวก็คือเส้นชัย จะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้บริเวณทั้งสองนี้ปลอดจากบุคคลผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ถ้าจะให้ดีที่สุด ตรงเส้นชัยควรมีเพียงเจ้าหน้าที่ถือริบบิ้นเส้นชัยเท่านั้นที่ยืนอยู่เมื่อนักวิ่งคนแรกวิ่งเข้ามา ส่วนบริเวณข้างเส้นชัย (ให้อยู่ในจุดที่แน่ใจว่าเมื่อถ่ายรูปผู้ชนะแล้วจะไม่ติดอยู่ในรูป) ให้เป็นที่ของเจ้าหน้าที่และผู้จับเวลา อาจกันพื้นที่พิเศษอย่างน้อย 20 เมตรหลังเส้นชัย เพื่อเป็นพื้นที่หลังวิ่งสำหรับนักวิ่งชั้นนำ ซึ่งการออกแบบแผนผังบริเวณเส้นชัยโดยคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้คือ:

ถ้าเป็นไปได้ ควรออกแบบให้เส้นทางวิ่งระยะ 200 เมตรก่อนถึงเส้นชัยเป็นทางตรงและราบ เส้นชัยควรกว้างเพียงพอที่จะรองรับผู้เข้าแข่งขันที่มาถึงพร้อมกันได้ในช่วงที่คับคั่งที่สุด และควรมีพื้นที่สงวนไว้สำหรับ;

1. ผู้สื่อข่าวโทรทัศน์
2. ช่างภาพ
3. หน่วยแพทย์
4. หน่วยตรวจสอบสารกระตุ้น
5. สื่ออื่นๆ

เส้นชัยหลายช่องทาง

งานวิ่งประเภทถนนที่เป็นงานขนาดใหญ่หลายงานแบ่งเส้นชัยเป็น 2 หรือ 3 ช่องทางเรียงติดกันไป ซึ่งมีประโยชน์มากในการแยกและให้เกียรติเน้นผู้ชนะลำดับต้นและนักวิ่งที่เป็นคนมีชื่อเสียง การแบ่งช่องทางของเส้นชัยเพื่อแยกระหว่างผู้ชนะฝ่ายชาย ผู้ชนะฝ่ายหญิง และนักกีฬาวิลแชร์ ทำได้โดยใช้กรวยยางหรือแท่งพลาสติกที่ปฏิบัติกันทั่วไปคือ หลังจากนักวิ่งชั้นนำเข้าเส้นชัยครบแล้ว ก็รวมทุกช่องให้กลายเป็นช่องใหญ่ช่องเดียวเพื่อรับนักวิ่งจำนวนมากที่วิ่งตามเข้ามา ถ้ามีการแบ่งช่องทางที่เส้นชัย ก็มักแบ่งเลยไปจนถึงบริเวณที่ให้บริการนักวิ่งหลังเข้าเส้นชัย อันได้แก่ เครื่องบริโภคเพื่อความสดชื่น ผ้าห่มกันหนาว หน่วยแพทย์ เหยียสำหรับผู้เข้าเส้นชัย และอื่นๆ

ข้อได้เปรียบของการจัดเส้นชัยหลายช่องทาง คือ

1. เส้นชัยสามารถเปิดและปิดได้สะดวกเพื่อใช้ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งต่างๆ
2. เป็นการเน้นผู้ชนะของการแข่งขันแต่ละประเภทสำหรับการถ่ายทอดทางโทรทัศน์และสื่ออื่นๆ
3. สามารถใช้เป็นพื้นที่ควบคุมสำหรับนักวิ่งชั้นนำและนักวิ่งที่เป็นคนมีชื่อเสียงหลังจากเข้าเส้นชัยแล้ว
4. ช่วยให้เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครประจำเส้นชัยสามารถนำนักวิ่งจากเส้นชัยไปยังบริเวณหลังเส้นชัย

ช่วยหน่วยแพทย์ในการรักษาพยาบาลนักวิ่งที่เข้าเส้นชัย เช่น ในกรณีที่นักวิ่งต้องการความช่วยเหลือทางการแพทย์อย่างเร่งด่วน เส้นชัยแบบนี้จะถูกปิดโดยง่าย

ซุ้มเส้นชัย

การแข่งขันวิ่งประเภทถนน ส่วนใหญ่ทำเส้นชัยแบบมีซุ้มเหนือศีรษะ จุดประสงค์เพื่อติดป้ายและนาฬิกาสนาม โครงสร้างของซุ้มจะต้องแข็งแรงและทนต่อลมแรง รัฐบาลหลายแห่งมีข้อกำหนดด้านความปลอดภัยที่เข้มงวดสำหรับโครงสร้างชั่วคราวชนิดนี้

สิ่งสำคัญในการออกแบบและติดตั้งซุ้มคือ ต้องสามารถวางเครื่องส่งและรับสัญญาณของอุปกรณ์จับเวลาแบบไร้สายและอุปกรณ์ถ่ายรูปลูกขณะเข้าเส้นชัย การแข่งขันวิ่งบางรายการที่ใช้ระบบเส้นชัยหลายช่องทาง จะติดตั้งซุ้มหลังเส้นชัยประมาณหนึ่งเมตร เพื่อให้จุดที่เป็นเส้นชัยจริงๆ มีทัศนวิสัยปลอดโปร่งสำหรับการถ่ายรูปนักกีฬาขณะเข้าเส้นชัย

บริเวณสำหรับช่างภาพ

ควรจัดพื้นที่สงวนห่างจากเส้นชัยประมาณ 20 เมตรขึ้นไป ไว้เป็นบริเวณสำหรับช่างภาพ จะต้องมียาสาสมัครและเจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ควบคุมตำแหน่งและการเคลื่อนที่ของช่างภาพ การแข่งขันวิ่งประเภทถนนขนาดใหญ่ บางรายการสร้างสะพานชั่วคราวเหนือเส้นชัยเพื่อให้ช่างภาพและนักข่าวโทรทัศน์อยู่ ซึ่งช่วยลดปริมาณคนบนพื้นดินไปได้มาก และทำให้บริเวณเส้นชัยไม่วุ่นวาย

พื้นที่นอกประสงค์

งานวิ่งที่มีนักกีฬาชื่อเสียงโด่งดังเข้าร่วม จะต้องมียุทธศาสตร์พื้นที่หลังเส้นชัยเพื่อให้นักข่าวหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์สัมภาษณ์นักกีฬา พื้นที่นอกประสงค์อาจอยู่ข้างเส้นชัยในส่วนที่ไม่รบกวนการเข้าเส้นชัยของนักวิ่งคนอื่น แต่เป็นจุดที่นักวิ่งชั้นนำทุกคนจะต้องผ่านเข้ามา

พื้นที่ให้บริการนักวิ่งหลังเส้นชัย

แม้ว่าการแข่งขันจะจบลง แต่นักวิ่งยังคงต้องการบริการที่จำเป็น อาทิ เครื่องดื่ม หรือผ้าห่มกันหนาว ผู้จัดการแข่งขันควรวางแผนเส้นทางการเคลื่อนที่เพื่อให้นักวิ่งรับบริการเหล่านี้หลังเข้าเส้นชัย และเตรียมบริเวณซึ่งมีพื้นที่เพียงพอที่จะไม่เกิดการสะสมคั่งค้างของนักวิ่ง ถ้าเป็นไปได้ พื้นที่บริการหลังเข้าเส้นชัยควรเป็นถนนหรือสนามที่ตรงและกว้าง ในการแข่งขันที่มีนักวิ่งหลายพันคน น้ำและบริการอื่นๆ ที่จำเป็นควรตั้งไว้ในตำแหน่งที่ห่างออกมาจากเส้นชัยอย่างน้อย 50 เมตร

ลำดับการให้บริการที่แนะนำ คือ

1. น้ำดื่ม
2. ผ้าห่มกันหนาว (ขึ้นกับภูมิอากาศ)
3. มอบเหรียญที่ระลึก
4. บริการถ่ายรูปนักวิ่งคู่กับเหรียญที่ระลึก
5. เครื่องบริโภคเพื่อความสดชื่น
6. รับสัมภาระที่ฝากไว้
7. จุดนัดพบญาติและครอบครัว

งานแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่ได้รับความนิยมหลายรายการ จะจัดให้มีพื้นที่หลังเส้นชัยสำหรับบุคคลสำคัญ ผู้มีชื่อเสียง หรือแขกพิเศษ ที่วิ่งเข้าเส้นชัยด้วย พื้นที่เช่นนี้มักต้องจัดให้มีไว้ เพื่อให้ผู้จัดการแข่งขันจะได้ดูแลความปลอดภัยของบุคคลกลุ่มหนึ่งเป็นพิเศษตามที่ได้รับการร้องขอ

งานวิ่งบางงานใช้ลำดับการให้บริการที่ต่างออกไป (เช่น ให้เหรียญที่ระลึกและบริการถ่ายภาพ แล้วจึงให้น้ำและผ้าห่ม) เพื่อให้นักวิ่งถ่ายภาพโดยไม่มีผ้าห่มคลุมอยู่บนตัว ซึ่งการจัดลำดับเช่นนี้จะนำมาใช้ได้ก็ต่อเมื่อได้วางแผนการเคลื่อนตัวของกลุ่มนักวิ่งที่เข้ามาใช้บริการไว้เป็นอย่างดี นักวิ่งไม่ควรค้างในช่วงถ่ายรูป

หน่วยแพทย์บริเวณเส้นชัย

ผู้จัดการแข่งขันต้องจัดให้มีวิชาชีพทางการแพทย์เป็นผู้ให้บริการในส่วนนี้ ขนาดของพื้นที่และจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในส่วนนี้ขึ้นกับปัจจัยหลายประการ ได้แก่ ระยะทางของการแข่งขัน จำนวนนักวิ่ง และสภาพอากาศ พื้นที่นี้ควรอยู่ในระยะไม่เกิน 100 เมตรจากเส้นชัย และนักวิ่งจะต้องเข้าถึงได้โดยไม่มีสิ่งกีดขวาง ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ภายในเส้นทางขนาดใหญ่ ซึ่งเท่านี้ก็ถือว่าเพียงพอแล้วกับการกิจ รถพยาบาลจะต้องวิ่งเข้าและออกจากพื้นที่นี้ได้โดยสะดวก ไม่ตัดผ่านเส้นทางเคลื่อนที่ของนักวิ่ง ที่เส้นชัยควรมีอาสาสมัครผู้มีวิชาชีพทางการแพทย์ที่ผ่านการอบรมและเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ตลอดการแข่งขัน เพื่อช่วยเหลือนักวิ่งในกรณีที่มีความต้องการ

พื้นที่สำหรับตรวจสอบสารกระตุ้น

ผู้จัดงานต้องจัดให้มีพื้นที่ปิด เป็นส่วนตัว มีห้องสุขาในตัว เพื่อใช้สำหรับตรวจสอบสารกระตุ้น ส่วนรูปแบบและการจัดการจะถูกกำหนดโดยเจ้าหน้าที่ตรวจสอบสารกระตุ้น โดยทั่วไป นอกจากพื้นที่ปิดดังกล่าวแล้ว ผู้จัดยังต้องจัดเตรียมพื้นที่ด้านนอก เพื่อใช้เป็นจุดอำนวยความสะดวก เป็นพื้นที่นั่งรอ และเป็นพื้นที่สำหรับเก็บตัวอย่าง แยกระหว่างชายและหญิง

ถ้าในการจัดการแข่งขันมีโรงแรมประจำสำหรับเป็นที่พักของนักกีฬาที่มาแข่งขันอยู่ไม่ห่างจากเส้นชัยมากนัก อาจใช้พื้นที่ในโรงแรมสำหรับเป็นศูนย์ตรวจสอบสารกระตุ้นก็ได้ นักวิ่งที่ถูกเลือกให้ตรวจสอบสารกระตุ้นจะต้องมีเจ้าหน้าที่พาออกจากเส้นชัยเพื่อไปยังศูนย์ และอาจต้องพาไปที่บริเวณพิธีประกาศรางวัลและจุดแถลงข่าวด้วย

รางวัลและพิธีประกาศรางวัล

ถ้ามีการให้รางวัลเป็นเงิน จะต้องประกาศผลรางวัลทันทีหลังการแข่งขัน ส่วนตัวเงินที่จะให้ อาจจ่ายให้หลังจากตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนว่าผู้ชนะแต่ละคนมีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะได้รับรางวัลนั้น และสำหรับการแข่งขันรายการใหญ่ๆ ค่าว่าคุณสมบัติที่ครบถ้วนนี้ รวมไปถึง ผลการตรวจสอบสารกระตุ้นต้องผ่านด้วย

การแข่งขันวิ่งประเภทถนนส่วนใหญ่จะจัดพิธีมอบรางวัลหลังการแข่งขันเสร็จสิ้น สำหรับการแข่งขันวิ่งรายการเล็ก ถ้ามีรางวัลประเภทกลุ่มอายุด้วย ในงานมอบรางวัลมักมอบให้ผู้ชนะทั้งประเภทโอเวอร์ออล และประเภทกลุ่มอายุ ส่วนการแข่งขันวิ่งรายการใหญ่ มักทำพิธีมอบรางวัลให้เฉพาะผู้ชนะเลิศเท่านั้น แล้วส่งรางวัลสำหรับผู้ชนะประเภทกลุ่มอายุให้ทางไปรษณีย์ พี่ระลึกด้วยว่า ในการแข่งขันระยะมาราธอน อาจไม่เหมาะที่จะขอให้นักวิ่งขนนำรอนจนถึงพิธีมอบรางวัลที่มีการมอบรางวัลกับผู้ชนะประเภทกลุ่มอายุด้วย

การจับเวลาการแข่งขันและผลการแข่งขัน

เหตุผลพื้นฐานที่ทำให้นักวิ่งส่วนใหญ่เลือกที่จะวิ่งในการแข่งขันวิ่ง ก็เพราะอยากรู้เวลาที่ตัวเองทำได้ในระยะเวลาที่ถูกต้องแม่นยำ เวลาที่ถูกต้องและเป็นทางการจะบอกถึงศักยภาพที่แท้จริงของนักวิ่ง นอกจากนี้การบันทึกผลการแข่งขันอย่างถูกต้องยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการให้รางวัล สำหรับสื่อมวลชน สำหรับการจัดอันดับ และการเป็นที่ยอมรับของสถิตินั้นด้วย

ในการแข่งขันวิ่งรายการเล็กที่มีนักวิ่งไม่เกิน 100 คน ปัญหาด้านการจับเวลาจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับการแข่งขันที่มีนักวิ่งหลายพันคน ทั้งนี้รวมถึงด้านข้อจำกัดของค่าใช้จ่าย ตลอดจนอุปกรณ์และบุคลากรที่ต้องใช้ด้วย ในกรณีการแข่งขันรายการเล็กของชมรมวิ่ง การจับเวลาอาจทำได้ง่ายๆ ด้วยนาฬิกาจับเวลาและเครื่องบันทึกเวลาแบบพิมพ์ (printer-timing devices) แต่การแข่งขันวิ่งส่วนใหญ่ในปัจจุบัน จะจ้างบริษัทให้บริการด้านจับเวลาเพื่อจัดหาอุปกรณ์ บุคลากรและผู้เชี่ยวชาญมาใช้ในการจับเวลาและทำการผลการแข่งขัน ผู้จัดการแข่งขันรายการใหญ่บางหน่วยงาน เช่น สมาคมนักวิ่งประเภทถนนแห่งนิวยอร์ก จัดการแข่งขันมากกว่า 50 งานต่อปี แต่ละรายการมีนักวิ่งประมาณ 5,000-7,000 คน ดังนั้นจึงมีเจ้าหน้าที่เต็มเวลาเพื่อทำหน้าที่นี้ และมีอุปกรณ์จับเวลาเป็นของตัวเอง

ชนิดของระบบจับเวลา

ระบบจับเวลาที่มีใช้กันในปัจจุบันแบ่งเป็นชนิดหลักได้ดังนี้

1) อุปกรณ์จับเวลาแบบไร้สาย (Transponder) (อาจเป็นแบบ Active หรือ Passive ก็ได้) โดยจะมอบอุปกรณ์นี้ให้นักวิ่งทุกคนติดไว้กับตัว เพื่อให้เกิดการบันทึกสถิติเข้าไปยังคอมพิวเตอร์โดยอัตโนมัติเมื่อนักวิ่งแต่ละคนวิ่งข้ามเส้นชัย วิธีนี้เป็นวิธีบันทึกเวลาการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพสูงสุด และงานวิ่งที่มีนักวิ่งมากกว่า 1,000 คน ส่วนใหญ่จะใช้วิธีนี้ ต่างกันเพียงรูปแบบของอุปกรณ์ ซึ่งขึ้นกับงบประมาณของผู้จัด โดยผลการแข่งขันสามารถส่งตรงไปยังผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์และเว็บไซต์ของการแข่งขันได้เลย แม้จะต้องหมายเหตุว่า “ผลการแข่งขันอย่างไม่เป็นทางการ” จนกว่าจะมีการตรวจสอบความถูกต้องก็ตาม

2) เครื่องบันทึกเวลาแบบพิมพ์ที่ควบคุมด้วยมือ (Manual Printer-timers) โดยผู้ควบคุมเวลาจะทำหน้าที่กดปุ่มของเครื่องพิมพ์ทุกครั้งที่มีนักวิ่งข้ามเส้นชัยเข้ามา จากนั้น นักวิ่งจะต้องเข้าแถวเรียงตามลำดับการเข้าเส้นชัย เพื่อให้เจ้าหน้าที่จับคู่หมายเลขติดหน้าอกกับลำดับที่ มีหนทางมากมายที่ทำให้ขั้นตอนนี้มีความละเอียดรอบคอบและทำให้ได้ผลการแข่งขันที่ง่ายขึ้น ระหว่างการแข่งขันจะต้องมีการตรวจสอบความถูกต้องแยกต่างหากจากระบบนี้อยู่เสมอ โดยผู้เลือกนักวิ่ง แล้วบันทึกเวลาเข้าเส้นชัยและหมายเลขของเขาไว้คู่กันเลย (ส่วนมากจะพิมพ์ออกมา) เพื่อให้แน่ใจว่า ใบบันทึกเวลาเข้าเส้นชัย กับใบบันทึกหมายเลขผู้แข่งขันเรียงตามลำดับการเข้าเส้นจะสอดคล้องกันเสมอ

3) นาฬิกาจับเวลาแบบพกพา (Hand-held Stopwatches) โดยผู้ควบคุมเวลาจะอ่านเวลาของนักวิ่งทุกคนที่ข้ามเส้นชัยเข้ามา และจะมีเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งทำหน้าที่จดเวลาที่ขานนี้ลงในใบรายงานเวลาที่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า จะต้องมีการบันทึกเลขประจำตัวนักวิ่งเข้ากับเวลาที่เขาทำได้ แบบเดียวกับการจับเวลาวิธีที่ 2 ดังกล่าวไปแล้วข้างต้น และจะต้องมีการตรวจสอบความถูกต้องอยู่เสมอในแบบเดียวกัน วิธีนี้เหมาะสมกับการแข่งขันขนาดเล็ก ที่มีนักวิ่งระดับไม่กี่ร้อยคนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีนี้จะถูกใช้ทุกครั้งเพื่อเป็นวิธีเสริมสำหรับจับเวลานักวิ่งคนแรกๆ ของการแข่งขันวิ่งทุกขนาด (ดูข้อความด้านล่างประกอบ)

ในการจับเวลาทุกชนิด จะต้องมีการจับเวลาสำรองเตรียมไว้ในกรณีที่ระบบหลักใช้งานไม่ได้ ส่วนใหญ่ระบบสำรองจะใช้การถ่ายวิดีโอต่อเนื่องที่เส้นชัย และถ่ายภาพด้วยกล้องความเร็วสูงเมื่อนักวิ่งข้ามเส้นชัย โดยต้องจัดให้นาฬิกาของการแข่งขันอยู่ในกรอบภาพและอยู่ในโฟกัสของภาพอยู่เสมอ หากนาฬิกาสนามใช้งานไม่ได้ จะใช้นาฬิกาของกล้องเพื่อคำนวณร่วมกับเวลาจริง เพื่อใช้เป็นเวลาเข้าเส้นชัยแทน

นอกจากนี้ ขอแนะนำอย่างจริงจังว่า ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันวิ่งรายการใด ควรใช้วิธีนาฬิกาจับเวลาแบบพกพา (ดูการจับเวลาวิธีที่ 3) เพื่อบันทึกเวลาของนักวิ่งที่เข้าเส้นชัยลำดับต้นๆ ด้วย แม้จะมีระบบสำรองใดๆ แล้วก็ตาม

การจับเวลาด้วยอุปกรณ์ไร้สาย

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 165.24 อนุญาตให้ใช้ระบบจับเวลาด้วยอุปกรณ์ไร้สายในการแข่งขันวิ่งประเภทถนนได้

ระบบอุปกรณ์จับเวลาไร้สาย ใช้เทคโนโลยีการระบุตัวตนด้วยความถี่วิทยุ (RFID) นักวิ่งทุกคนต้องสวมใส่อุปกรณ์ไร้สาย ซึ่งแต่ละเครื่องจะมีรหัสเฉพาะตัว รหัสนี้จะจับคู่กับข้อมูลนักวิ่งผู้สวมใส่อุปกรณ์ที่อยู่ในฐานข้อมูลของคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์นี้จะสวมไว้ที่รองเท้าหรือติดไว้กับหมายเลขติดหน้าอกก็ได้ ขึ้นอยู่กับรูปแบบของระบบที่ใช้

อุปกรณ์ที่ติดอยู่กับนักวิ่งจะถูกตรวจจับที่ตำแหน่งใดก็ได้ระหว่างเส้นทางการแข่งขัน ด้วยการติดตั้งระบบสายอากาศที่เหมาะสมไว้บนเส้นทางในตำแหน่งนั้น ไม่ว่าจะเป็นจุดปล่อยตัว เส้นชัย และจุดที่ครบระยะทางสำคัญแต่ละช่วง (split point) สายอากาศอาจฝังอยู่ในพรมยาง/พลาสติก หรือทำเป็นวงสายอากาศติดไว้กับพื้นถนนหรือซุ้มเหนือศีรษะก็ได้ ขึ้นอยู่กับระบบที่ใช้

เมื่ออุปกรณ์ไร้สายผ่านสนามแม่เหล็กที่ส่งออกมาจากสายอากาศ ระบบจะบันทึกความถี่เฉพาะตัวของอุปกรณ์นั้นไว้พร้อมกับเวลาที่ทำการบันทึก จากนั้น ข้อมูลที่บันทึกไว้จะถูกส่งไปยังระบบจัดลำดับ

ข้อดีของระบบจับเวลาด้วยอุปกรณ์ไร้สาย: ‘เวลาเฉพาะบุคคล’ และ ‘เวลาสนาม’

การแข่งขันวิ่งที่ใช้ระบบจับเวลาด้วยอุปกรณ์ไร้สายและมีจุดตรวจสอบเวลาที่จุดปล่อยตัว จะทำให้นักวิ่งได้รู้เวลาเฉพาะบุคคล “net time” ของแต่ละคนได้ คำนี้หมายถึง ระยะเวลา นับตั้งแต่ที่นักวิ่งคนนั้นข้ามเส้นปล่อยตัวจนถึงผ่านเส้นชัย ซึ่งจะแตกต่างจากเวลาสนาม “gun time” ซึ่งจะเริ่มจับเวลาตั้งแต่สิ้นเสียงปืนปล่อยตัว เวลาเฉพาะบุคคลให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับนักวิ่งที่เข้าแข่งขันในรายการขนาดใหญ่ ซึ่งนักวิ่งแต่ละคนอาจข้ามเส้นปล่อยตัวด้วยเวลาที่ต่างกันหลายนาทีก ตามกติกาของ IAAF เวลาอย่างเป็นทางการจะยึดตามเวลาสนาม แต่ในการแข่งขันวิ่งขนาดใหญ่หลายรายการที่ไม่ใช่ระดับชิงชนะเลิศ จะบอกเวลาเฉพาะบุคคลด้วย และใช้เวลานี้เพื่อหาผู้ชนะในประเภทกลุ่มอายุ อย่างไรก็ตาม สถิติโลกของ IAAF จะไม่นำเวลาเฉพาะบุคคลมาพิจารณา

โดยสรุป ระบบอุปกรณ์จับเวลาไร้สายมีข้อดีที่โดดเด่นดังนี้:

1. ให้ผลที่รวดเร็วและถูกต้องสำหรับนักวิ่งแต่ละคน
2. นักวิ่งแต่ละคนสามารถรู้เวลาเฉพาะบุคคลและเวลาเมื่อผ่านระยะทางสำคัญ
3. สามารถส่งผลเวลาเมื่อผ่านระยะทางสำคัญให้กับสื่อมวลชนและโซเชียลมีเดียได้ทันที
4. นักวิ่งไม่ต้องออกกันอยู่หลังเส้นชัย
5. ที่เส้นชัยมีวัสดุที่ต้องติดตั้งและเก็บกวาดลดลง
6. มีบันทึกเวลาที่ถูกต้องระหว่างเส้นทางการแข่งขัน
7. ใช้เป็นจุดตรวจสอบระหว่างเส้นทางการแข่งขันได้ เพื่อป้องกันการลัดเส้นทาง

อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบแอคทีฟ และ พาสซีฟ

อุปกรณ์จับเวลาไร้สายมีทั้งแบบ “แอคทีฟ” และ “พาสซีฟ” ขึ้นกับว่าแหล่งพลังงานที่ทำให้อุปกรณ์ส่งคลื่นความถี่เฉพาะตัวของมันออกมานั้นเป็นแบตเตอรี่ที่อยู่ในตัวอุปกรณ์เอง (active) หรือเกิดจากการเหนี่ยวนำของสนามแม่เหล็กไฟฟ้าจากสายอากาศ (passive)

ข้อปฏิบัติหลักที่แตกต่างกันระหว่างอุปกรณ์จับเวลาไร้สายทั้งสองแบบคือ:

- 1) อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบแอคทีฟมีราคาแพงกว่ามาก (อาจแพงกว่าแบบพาสซีฟได้ถึง 20 เท่า) และโดยทั่วไปจะมีความถูกต้องมากกว่า
- 2) อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบแอคทีฟสามารถส่งสัญญาณออกมาได้เมื่อนักวิ่งวิ่งผ่านวงสายไฟฟ้า โดยวงสายไฟฟ้างดกกว่าติดตั้งง่ายเพียงแค่วางไว้กับพื้นผิวถนน ในขณะที่แบบพาสซีฟต้องใช้ระบบสายอากาศที่ซับซ้อนกว่า ดังนั้น อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบแอคทีฟจึงไม่ต้องใช้พรมที่หนักเทอะทะ ทำให้ค่าใช้จ่ายในการขนส่งอุปกรณ์และเวลาในการติดตั้งระบบลดลงอย่างมาก
- 3) อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบพาสซีฟได้ถูกพัฒนาให้เป็นแบบใช้แล้วทิ้ง (Disposable) ซึ่งการแข่งขันวิ่งประเภทถนนระดับต้นๆ ทั่วโลกได้นำไปใช้แล้ว ข้อดีคือไม่ต้องยุ่งยากเก็บคืนและเก็บรักษา และทำให้ค่าใช้จ่ายต่อชิ้นต่ำลง

ภาพที่ 4.3 อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบใช้แล้วทิ้ง
ภาพจาก www.raceresult.com

- 4) อุปกรณ์จับเวลาไร้สายที่ไม่ใช่แบบใช้แล้วทิ้ง (Non-disposable) เป็นสมบัติที่ผู้จัดการแข่งขันต้องเก็บคืนจากนักวิ่ง เว้นแต่จะให้เช่าแล้วเก็บค่าเช่า ซึ่งต้องคิดราคาให้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายที่อาจเกิดขึ้น กรณีที่นักวิ่งทำอุปกรณ์สูญหาย การเก็บคืนอุปกรณ์จับเวลาเป็นกระบวนการเฉพาะหลังเส้นชัยที่ต้องได้รับการวางแผนอย่างรอบคอบ

ภาพที่ 4.4 อุปกรณ์จับเวลาไร้สายอุปกรณ์จับเวลาที่ไม่ใช่แบบใช้แล้วทิ้ง
ภาพจาก www.eatwatchrun.com

ปัญหาเกี่ยวกับระบบอุปกรณ์จับเวลาไร้สาย

ระบบอุปกรณ์จับเวลาไร้สายมีระดับของความถูกต้องแตกต่างกันไป ระบบที่ใช้อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบแอคทีฟมักมีความถูกต้องมากกว่าเมื่อเทียบกับแบบถ่ายภาพที่เส้นชัยและแบบพาสซีฟ อย่างไรก็ตาม มีปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้เมื่อใช้อุปกรณ์จับเวลาไร้สาย นั่นคือการตัดสินใจลำดับการเข้าเส้นชัย ในกรณีที่นักวิ่งเข้าเส้นชัยพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าใช้อุปกรณ์แบบติดรองเท้าข้างเดียว เพราะเป็นไปได้ที่จะเกิดสถานการณ์ที่หน้าอกของนักวิ่งคนหนึ่งแตะเส้นชัยก่อนอีกคน แต่อุปกรณ์ไร้สายซึ่งติดอยู่ที่รองเท้าผ่านเส้นชัยช้ากว่า การแข่งขันวิ่งที่มีชื่อเสียงหลายรายการจึงให้นักวิ่งแนวนหน้าติดอุปกรณ์จับเวลาไว้ที่รองเท้าทั้งสองข้าง ไม่กี่ปีมานี้ อุปกรณ์จับเวลาไร้สายแบบพาสซีฟที่ติดไว้กับหมายเลขติดหน้าอกได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในการแข่งขันวิ่งขนาดใหญ่ อย่างไรก็ตามความสามารถในการตรวจจับให้ครบจำนวนคน ในกรณีที่นักวิ่งเข้าเส้นชัยมาพร้อมๆ กัน ยังต้องได้รับการปรับปรุง

ขอแนะนำว่า การแข่งขันวิ่งประเภทถนน ควรใช้ระบบจับเวลาสำรองแบบบันทึกวิดีโอ เพื่อให้สามารถเรียงลำดับการเข้าเส้นชัยได้ถูกต้องกรณีที่มีข้อมูลสองแหล่งไม่ตรงกัน หรือระบบจับเวลาไม่สามารถตรวจจับอุปกรณ์ได้ ในการแข่งขันวิ่งรายการที่มีชื่อเสียงซึ่งมีรางวัลเป็นเงิน ผู้จัดการแข่งขันควรมีระบบจับเวลาด้วยรูปถ่าย (Photo Finish Timing) เสริมกับระบบปกติด้วย เพื่อยืนยันลำดับการเข้าเส้นชัย

ผู้จัดการแข่งขันควรสร้างแนวปฏิบัติเพื่อยืนยันลำดับการเข้าเส้นชัยแบบทันที โดยใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่ทั้งหมด (จากอุปกรณ์จับเวลาไร้สาย รูปถ่ายที่เส้นชัย วิดีโอ และอื่นๆ) เพื่อจะได้ประกาศผลการแข่งขันอย่างรวดเร็วและถูกต้อง

ถ้าระบบจับเวลาเหล่านี้เกิดปัญหาขึ้น โดยทั่วไปมักเกิดจากผู้ปฏิบัติงานไม่เข้าใจระบบและซอฟต์แวร์ที่ใช้ ประเด็นนี้แก้ไขได้ด้วยการจ้างคนจากบริษัทที่ให้บริการอุปกรณ์จับเวลา หรือถ้าการแข่งขันวิ่งรายการใดเช้าหรือมีอุปกรณ์เป็นของตัวเอง ต้องแน่ใจว่าทีมงานทั้งหมดได้รับการบรรยายสรุปอย่างถี่ถ้วนจากบริษัทผู้ให้บริการ ก่อนที่จะนำระบบนี้มาใช้งานจริง

การรบกวนคลื่นความถี่ของอุปกรณ์ไร้สาย

จอวิดีโอ ระบบเครื่องเสียง และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ มีศักยภาพที่จะปล่อยคลื่นรบกวนการรับสัญญาณของอุปกรณ์จับเวลาไร้สาย ดังนั้นจึงควรทดสอบระบบต่างๆ ล่วงหน้าเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีการรบกวนสัญญาณเกิดขึ้น

ข้อกำหนดเกี่ยวกับตำแหน่งและข้อกำหนดทางเทคนิค

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 240 กำหนดให้จุดปล่อยตัวและเส้นชัยต้องถูกระบุอย่างชัดเจนด้วยเส้นหนาไม่เกิน 30 ซม. เป็นสีใดก็ได้ที่ตัดกับสีของพื้นผิวถนน อุปกรณ์จับเวลาไร้สายจะต้องระบุจุดที่เป็นเส้นชัยอย่างถูกต้อง ขึ้นกับว่าเป็นระบบจับเวลาประเภทใด

การติดตั้งสายอากาศ

บริษัทผลิตอุปกรณ์จับเวลาไร้สายแต่ละแห่ง ออกแบบให้ฝังสายอากาศไว้ใน “พรม” ในตำแหน่งที่ต่างกัน เล็กน้อย หลายบริษัทอ่านความถี่จากอุปกรณ์จับเวลาที่ช่วงต้นของพรมเลย ในขณะที่อีกหลายบริษัทอ่านสัญญาณเมื่อนักวิ่งวิ่งมาถึงกลางพรม อย่างไรก็ตาม สายอากาศ (หรือพรม) ควรถูกวางไว้ในตำแหน่งที่ทำให้สายอากาศทุกตัว (ตัวแรกและตัวที่สอง) อยู่หลังจุดปล่อยตัว และสายอากาศทุกตัวอยู่หลังเส้นชัย หรือจุดครบระยะทางสำคัญ ถ้าไม่ได้วางตำแหน่งของสายอากาศอย่างเหมาะสม จะทำให้เวลาที่บันทึกเป็นเวลาของระยะทางที่สั้นกว่าระยะการแข่งขันจริงเล็กน้อย

อุปกรณ์ที่ใช้กับจุดแสดงระยะสำคัญแต่ละแห่ง จะต้องวางอยู่บนถนนในแนวเส้นทางที่สั้นที่สุดที่เป็นไปได้ ควรทำให้แน่ใจว่าระบบเหล่านี้ถูกวางอย่างถูกต้อง อ้างอิงตามข้อมูลจากใบรับรองเส้นทางการแข่งขัน เพื่อให้สถิติที่ได้จากการแข่งขันเป็นที่ยอมรับ

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 165.24

ระบบจับเวลา แบบอุปกรณ์ไร้สาย

- a) อุปกรณ์ใดๆ ที่ต้องวางไว้ที่จุดปล่อยตัว ระหว่างเส้นทางการแข่งขัน หรือที่เส้นชัย จะต้องไม่กีดขวางการวิ่งของนักวิ่งอย่างมีนัยสำคัญ
- b) น้ำหนักของอุปกรณ์และส่วนห่อหุ้มที่นักวิ่งจะต้องติดไว้บนเครื่องแบบ หมายเลขติดหน้าอก หรือรองเท้า จะต้องไม่มากจนเกินไป
- c) เวลาของระบบจะต้องเริ่มนับพร้อมกับสัญญาณปล่อยตัว เวลาเป็นทางการคือเวลานับตั้งแต่สัญญาณปล่อยตัวจนถึงเวลาที่นักวิ่งวิ่งมาถึงเส้นชัย อาจมีการจับเวลาตั้งแต่นักวิ่งผ่านเส้นปล่อยตัวจนถึงเส้นชัยเพื่อแจ้งแก่นักวิ่งได้ แต่จะไม่นับว่าสถิตินั้นคือเวลาอย่างเป็นทางการ
- d) ระบบจะต้องไม่ใช้การกระทำใดๆ จากนักวิ่งเพื่อให้เกิดการจับเวลา ทั้งระหว่างการแข่งขัน ที่เส้นชัย หรือขั้นตอนใดๆ ก็ตามของการประมวลผลการแข่งขัน

5. นักวิ่งชั้นนำ

ถ้าตัดสินใจให้การแข่งขันวิ่งรายการใดมีนักวิ่งกลุ่มชั้นนำ (elite athletes) ด้วย ผู้จัดการแข่งขันต้องพิจารณาอย่างรอบคอบว่าต้องการอะไร และรักษาจุดมุ่งหมายนี้ไว้ในใจเสมอเมื่อต้องตัดสินใจในเรื่องอื่นๆ

จุดประสงค์หลัก

ผู้จัดการแข่งขันวิ่งประเภทถนนจะต้องตอบคำถามต่อไปนี้ให้ได้:

1. ทำไมต้องจัดให้มีนักวิ่งกลุ่มชั้นนำในงานวิ่งนี้?
2. เป็นข้อกำหนดของการให้ทุน ซึ่งบางครั้งมาจากผู้สนับสนุนรายเดียวใช้หรือไม่?
3. สามารถใช้เงินทุนนั้นไปทำอย่างอื่น หรือต้องใช้เพื่อว่าจ้างนักวิ่งชั้นนำเท่านั้น?

ในฐานะที่เป็นผู้อำนวยการการแข่งขัน ควรแนะนำผู้สนับสนุนว่า ต้องเอาเงินไปใช้ในด้านใดจึงจะเกิดประโยชน์มากที่สุดในการพัฒนาคุณภาพของการแข่งขัน ซึ่งคุณภาพของนักวิ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

ถ้าตัดสินใจแล้วว่าต้องเปิดรับสมัครนักวิ่งกลุ่มชั้นนำ สิ่งที่จะได้รับคือ:

1. ผู้สนับสนุนบางรายพึงพอใจ
2. สถิติของการแข่งขันดีขึ้น และด้วยสิ่งนี้ การแข่งขันจะได้รับการยอมรับจากสากลมากขึ้น (แต่ต้องประชาสัมพันธ์ให้ดี และได้รับความร่วมมือจากสื่อด้วย)
3. นักวิ่งแนวหน้าในประเทศได้ร่วมแข่งขันกับนักวิ่งประเทศอื่นๆ ช่วยให้เกิดการพัฒนาสถิติ

ให้ตัดสินใจว่าจะใช้งบประมาณส่วนใดเพื่อให้เกิดสิ่งนี้ อย่าเข้าไปมีส่วนร่วมกับการเจรจาโดยยังไม่มียกประมาณที่ต้องใช้สำหรับนักวิ่งชั้นนำที่กำหนดไว้ชัดเจน

การว่าจ้างนักวิ่งชั้นนำ

หลังจากตัดสินใจตั้งงบประมาณ ผู้จัดการแข่งขันต้องตัดสินใจว่าจะใช้เงินอย่างไรให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด งานนี้เองหรือจะขอคำปรึกษาจากคนที่ทำให้ติดต่อนักวิ่งชั้นนำหรือตัวแทนของเขาได้? ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ผู้จัดการแข่งขันต้องรับผิดชอบในการทำให้แน่ใจว่า เงินตามสัญญาทั้งหมดจะถูกจ่ายไปยังนักกีฬาหรือตัวแทนอย่างเป็นทางการของเขา (Authorised Athletes Representative)

สิ่งนี้ควรเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดจากความเชื่อใจ และควรทำให้ชัดเจนด้วยสัญญา โดยทั่วไปที่ปรึกษามักเป็นผู้จัดการของนักวิ่งชั้นนำด้วย ที่ปรึกษาอาจแจ้งว่านักกีฬารายใดในความสามารถที่เขาสามารถเจรจาให้มาวิ่งในรายการนี้ และแจ้งถึงการจัดการพิเศษที่เขาต้องทำกับตัวแทนนักกีฬาคนอื่น ๆ (เช่น split fee หรือ ค่านายหน้าพิเศษ) เพื่อให้ให้นักวิ่งมาวิ่งในรายการ ที่ปรึกษาในฐานะตัวแทนของการแข่งขันไม่ควรคิดค่าใช้จ่ายกับนักกีฬาหรือตัวแทนนักกีฬาที่ได้เซ็นสัญญา

สิ่งที่ผู้จัดการแข่งขันต้องทำเป็นลำดับแรก คือตั้งเป้าหมายต่อไปนี้:

1. ต้องใช้นักวิ่งที่มีสถิติระดับใด จึงจะเกิดความแตกต่าง (จากกรณีที่ไม่มือนักวิ่งชั้นนำเลย)?
2. ต้องใช้นักวิ่งที่มีสถิติระดับใด จึงจะแน่ใจว่าผู้สนับสนุนจะให้เงินทุนต่อไป?
3. ต้องใช้นักวิ่งที่มีสถิติระดับใด จึงจะแน่ใจว่างานจะได้รับความสนใจเพิ่มขึ้น (จากหนังสือพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์)
4. ต้องการนักวิ่งคนใดเป็นการเฉพาะที่จะทำให้เกิดผลกระทบได้มากที่สุด?

สถิติที่ยอดเยี่ยมของนักวิ่งจะดึงดูดความสนใจด้วยตัวมันเอง ไม่ว่าใครจะเป็นผู้ทำได้ ดังนั้นคำถามของการลงทุนก็คือจะจ้างใครที่วิ่งเร็วที่สุดในราคาที่ดีที่สุด

การมีนักวิ่งชั้นนำมาวิ่งในรายการ โดยส่วนใหญ่ก็ทำให้สื่อมวลชนสนใจมากขึ้นอยู่แล้ว ทั้งกับการแข่งขันประเภทที่มีนักวิ่งชั้นนำลงแข่งและกับรายการโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้านักวิ่งตัวเอกที่จ้างมามีความโดดเด่น มีคุณลักษณะที่แตกต่าง หรือมีความเชื่อมโยงบางอย่างกับประเทศที่จัดงานวิ่ง ความมุ่งหวังของการแข่งขันวิ่งส่วนมากคือ เพื่อสร้าง “เรื่องเล่า” ที่อยู่นอกเหนือจากการแข่งขันทางการกีฬา ที่เพียงพอจะดึงดูดความสนใจจากรายการโทรทัศน์ได้

เพื่อให้ได้ตามความมุ่งหวัง อาจต้องจ้างนักวิ่งนานาชาติหลายคนที่มีความสามารถในระดับที่จะทำสถิติตามที่เรากำลังต้องการได้ โดยทั่วไปควรให้เกิดการแข่งขันที่สูงขึ้นกว่าจะเชิญนักวิ่งที่เก่งมากเพียงคนเดียวที่จะวิ่งอย่างถึงขีด ซึ่งอาจทำให้นักวิ่งคนนั้นวิ่งเพียงแค่ประคองตัวก็เพียงพอแล้ว (ซึ่งจะทำให้การจ่ายเงินเป็นไปอย่างไม่คุ้มค่าตัว)

การแข่งขันระหว่างนักวิ่งชั้นนำอาจมีเฉพาะในการแข่งขันวิ่งรายการหลักเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เป็นการดีที่จะจ้างนักวิ่งชั้นนำหนึ่งหรือสองคน แม้จะเป็นการแข่งขันวิ่งรายการรองลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเลือกอย่างรอบคอบเพื่อให้เกิดการแข่งขันกับนักวิ่งในประเทศ

การเลือกนักวิ่ง

นักวิ่งในประเทศที่มีศักยภาพดีเป็นสินทรัพย์ที่มีค่าที่สุดของการแข่งขันวิ่งใดๆ ถ้าพวกเขามีความสามารถเทียบเท่าระดับสากลและเตรียมตัวที่จะมาแข่งในงานนี้ เขาควรได้รับการดูแลและการแข่งขันที่เหมาะสม นี่เป็นจุดที่ดีมากในการเริ่มต้นวางแผนเปิดรับสมัครนักวิ่งต่างประเทศ

ส่วนนักวิ่งในประเทศคนอื่นๆ พวกเขาจะมองหาทั้งงานวิ่งที่มีบรรยากาศเหมาะสมจะทำให้เกิดการแข่งขันและงานวิ่งที่เขามีโอกาสได้รางวัล

ในกรณีของนักวิ่งต่างชาติ ควรเชิญผู้ที่พักอาศัยอยู่ไม่ไกลเพื่อให้มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางต่ำที่สุด

สำหรับนักวิ่งที่ถูกเชิญโดยตัวแทนหรือสหพันธ์กรีฑา ผู้จัดการแข่งขันควรระบุให้ชัดเจนว่าต้องการนักวิ่งประเภทใด ความสามารถระดับใด และจะจ่ายให้เขาอย่างไร เท่าไร เพื่อให้เขามาร่วมในรายการ โดยทั่วไปตัวแทน (รวมถึงสหพันธ์) จะได้ส่วนแบ่งจากค่าธรรมเนียมดังกล่าว ดังนั้นพวกเขาจะตั้งค่าตัวนักวิ่งไว้สูงกว่าความเป็นจริงเสมอ

มาตรการป้องกันการทุจริต

ข้อมูลคือทรัพย์สินที่ประเมินค่ามิได้ในทุกตลาด ในการแข่งขันวิ่งมาราธอน ข้อมูลหาได้ง่ายมากเพราะผลการแข่งขันจะต้องถูกประกาศต่อสาธารณชนวงกว้าง การค้นหาทางอินเทอร์เน็ตอย่างมีเป้าหมายจะทำให้ทราบได้ว่า คุณสมบัติที่นักวิ่งยื่นต่อการแข่งขันเพื่อให้ได้รับการคัดเลือกเป็นความจริงหรือไม่

สิ่งที่ต้องมีหากต้องการให้นักวิ่งชั้นนำมาแข่งขัน

ผู้จัดการแข่งขันควรเพิ่มทรัพยากรลงไปเพื่อให้เกิดมาตรการดังต่อไปนี้:

1. เพิ่มเงินรางวัลเพื่อดึงดูดนักวิ่ง
2. จ่ายเงินสำหรับค่าเดินทางและที่พัก ให้นักวิ่งที่เชิญมา (ด้วยขอบเขตที่ได้ตกลงกันไว้ก่อน)
3. จัดให้มีผู้วิ่งกำกับความเร็ว (Pacemaker) เพื่อให้แน่ใจว่านักวิ่งจะวิ่งได้ตามความเร็วที่ต้องการ
4. ใช้บริการของที่ปรึกษาเพื่อเชิญกลุ่มนักกีฬาที่มีความสามารถถึงระดับที่ต้องการ

เมื่อใช้ที่ปรึกษาก็แปลว่า การติดต่อใดๆ จากนักกีฬา ตัวแทนหรือสหพันธ์ จะต้องทำผ่านที่ปรึกษาเท่านั้น ที่ปรึกษาต้องรับผิดชอบที่จะส่งมอบกลุ่มนักวิ่งตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกันไว้ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจึงต้องเป็นผู้กลั่นกรองนักกีฬาที่มีคุณสมบัติเข้าข่าย

สิ่งที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับการจัดการและการจัดงบประมาณ

ค่าใช้จ่ายที่จ่ายให้กับผู้ประสานงานของนักวิ่งชั้นนำ จะไม่รวมถึงเงินรางวัลที่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการ แต่จะรวมถึงสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้ คือ

ค่าธรรมเนียมการปรากฏตัว

ค่าธรรมเนียมการปรากฏตัว (Appearance Fees) อาจมีได้ ถ้างานนั้นมีงบประมาณมากพอที่จะดึงดูดนักวิ่งที่ผู้จัดการแข่งขันสนใจเป็นการเฉพาะ นักวิ่งหรือตัวแทนนักวิ่งแต่ละคนอาจรู้สึกได้ว่า พวกเขามีคุณค่าทางการตลาดอย่างจำเพาะเจาะจง อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับผู้จัดการแข่งขันว่าจะประเมินมูลค่าของนักวิ่งแต่ละคนเท่าไร ค่าธรรมเนียมการปรากฏตัวมักถูกจ่ายให้นักวิ่งที่มีชื่อเสียงแล้ว ที่ปรึกษาอาจให้คำปรึกษาเกี่ยวกับมูลค่าที่ “ถูกต้อง” ของนักวิ่งคนนั้นๆ ขึ้นกับสถิติในอดีต อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ปัจจัยเดียวที่จะนำมาพิจารณา

การจะจ่ายค่าธรรมเนียมเท่าไรควรประเมินว่านักวิ่งที่อยู่ในการพิจารณาสามารถปรากฏตัวก่อนงานเพื่อเปิดตัวต่อสาธารณชนให้กับงานวิ่งได้มากเพียงใด เพียงแค่นักวิ่งคนนั้นมีสถิติที่ไม่ได้แปลว่าเขาจะมีคุณค่าจำเพาะเจาะจงต่องานวิ่งนั้น ผู้จัดการแข่งขันจะตัดสินใจได้ดีที่สุดเกี่ยวกับคุณค่านี้ และควรยืนยันกับที่ปรึกษาว่าได้ตัดสินใจครั้งสุดท้ายแล้วเกี่ยวกับการเจรจาเรื่องค่าธรรมเนียมการเข้าร่วมแข่งขัน

เงินโบนัสเมื่อทำเวลาได้ดี

เพื่อให้เกิดแรงจูงใจที่ชัดเจนให้นักวิ่งวิ่งเต็มที่ ผู้จัดการแข่งขันควรพิจารณาให้มีโบนัสเมื่อทำสถิติได้ดี (Time Bonuses) ด้วย โดยทั่วไป เงินนี้จะจ่ายให้นักวิ่งทุกคนที่วิ่งได้เร็วกว่าเวลาที่ตั้งไว้ ถ้ากำหนดเงินจูงใจสำหรับเวลาเป้าหมายมากกว่าหนึ่ง ต้องแน่ใจว่าได้ระบุอย่างชัดเจนว่าเงินนี้จะจ่ายสำหรับเป้าหมายที่ดีที่สุดเท่านั้น ไม่มีการจ่ายแก่ทุกคนที่ทำเวลาได้ดีกว่าสถิติที่กำหนด เพื่อป้องกันปัญหาด้านการเงินในงานวิ่งที่ได้รับความนิยมสูง ที่อาจมีนักวิ่งวิ่งได้ดีกว่าสถิติที่กำหนดหลายคน ผู้จัดการแข่งขันต้องระบุด้วยว่าจะจ่ายให้กับคนแรกที่ทำได้ในทำนองเดียวกัน อาจจะระบุว่าได้ด้วยว่าจะจ่ายค่าตัวน้อยลง ถ้านักวิ่งที่เชิญมาวิ่งไม่ได้ตามเวลาที่ตกลงไว้

การขออนุญาตเข้าประเทศ (Visa)

จะต้องมีการสื่อสารที่ชัดเจนและสม่ำเสมอระหว่างผู้จัดและนักวิ่งหรือตัวแทน เมื่อได้ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว จะต้องส่งจดหมายเชิญเพื่อใช้ประกอบการทำหนังสือขออนุญาตเข้าประเทศแต่เนิ่นๆ เพื่อหลีกเลี่ยงความเร่งรีบในนาทีสุดท้าย ค่าธรรมเนียมการทำและการเดินทางในประเทศเพื่อไปทำใบขออนุญาตเข้าประเทศของนักวิ่งควรถูกนับรวมเป็นค่าใช้จ่ายที่สามารถเบิกได้ในหมวดของค่าใช้จ่ายของการเดินทางมาแข่งขัน

การเดินทาง

จะต้องตกลงกันอย่างชัดเจนว่า ผู้จัดการแข่งขันจะจัดการเรื่องการเดินทางให้ หรือนักวิ่งหรือตัวแทนจะจัดการด้วยตนเองแล้วจึงมาเบิกค่าใช้จ่ายภายหลัง เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสน ผู้จัดการแข่งขันควรตกลงค่าตัวสำหรับนักวิ่งแต่ละคนให้เรียบร้อยตั้งแต่แรก ถ้าไม่มีการตกลงล่วงหน้า ผู้จัดการแข่งขันไม่จำเป็นต้องคืนเงินค่าตัวเต็มราคา

ที่พัก

ผู้จัดการแข่งขันต้องตกลงล่วงหน้าว่าจะเตรียมที่พักระดับมาตรฐานไว้ให้นักวิ่ง (ถ้ามี) ให้แน่ใจว่านักวิ่งรู้ว่าจะมีอาหารรวมอยู่ในค่าที่พักหรือไม่ มีข้อใดบ้าง (ถ้ามี) และนักวิ่งต้องจ่ายเงินค่าอะไรเพิ่มเองบ้าง

อาหาร

ในการจัดทำงานประมาณ ผู้จัดการแข่งขันควรคิดให้ครอบคลุมค่าอาหารของนักวิ่งที่เชิญมาด้วย ถ้าการแข่งขันใดเชิญนักวิ่งมาหลายคน อาจสะดวกกว่าถ้าจะจัดเตรียมอาหารให้พวกเขาด้วยรายการอาหารที่จัดทำขึ้น โดยเฉพาะในพื้นที่ที่แยกออกมาจากภัตตาคารหลักของโรงแรม การจัดเตรียมเช่นนี้มีข้อดีคือ ผู้จัดการแข่งขันสามารถเลือกรายการอาหารที่เหมาะสมเป็นอาหารก่อนวิ่งสำหรับนักวิ่งระยะไกลได้ ทางเลือกอื่นคือ จัดงบประมาณเป็นเงินสดให้นักวิ่งแต่ละคนเป็นเบี้ยเลี้ยง เพื่อให้พวกเขาเลือกซื้ออาหารได้ตามใจชอบ

การจัดการรายละเอียดปลีกย่อย

นอกเหนือจากสัญญาหลักที่ทำกับนักกีฬาหรือสหพันธ์แล้ว ควรมีสัญญาที่ทำขึ้นมาเฉพาะสำหรับนักวิ่งและตัวแทนแต่ละคน ซึ่งประกอบด้วย ประโยคที่เป็นรายละเอียดบอกถึงโบนัสที่จะได้รับเมื่อทำสถิติได้ดีหรือการลงโทษ (ซึ่งทำได้โดยการหักเงินเป็นสัดส่วนใดๆ ของค่าธรรมเนียม) ในกรณีที่นักกีฬาส่งสถิติไม่ได้ตามที่กำหนด สัญญาสำหรับการแข่งขันที่ทำกับนักวิ่ง/ตัวแทนนี้ ควรมีการระบุไว้เสมอว่าผู้จัดมีสิทธิ์ลดค่าธรรมเนียมถ้านักวิ่งทำสถิติได้ต่ำกว่าความสามารถหรือวิ่งไม่จบ

ในทางตรงกันข้าม ผู้จัดการแข่งขันมีความรับผิดชอบอย่างชัดเจนที่จะต้องจ่ายเงินให้นักวิ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้ การจ่ายเงินช้ากว่า 6 เดือนหลังวันแข่งขัน หรือช้ากว่า 2 เดือนหลังจากทราบผลการตรวจสอบการกระตุ้นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ ควรกำหนดเส้นตายของการจ่ายเงินไว้ที่ครึ่งหนึ่งของเวลาดังกล่าว การจ่ายเงินล่าช้าไม่ว่ากรณีใด จะทำให้ชื่อเสียงของงานวิ่งเสียหายและทำให้สัญญาที่จะทำในอนาคตเกิดความไม่น่าเชื่อถือ ผู้จัดการแข่งขันต้องสร้างข้อตกลงเกี่ยวกับการจ่ายเงินที่ทำได้จริงในทางปฏิบัติ และสื่อสารกับนักวิ่ง/ตัวแทนอย่างสม่ำเสมอ หากเกิดความล่าช้าที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดที่ผู้จัดการแข่งขันต้องใส่ใจเกี่ยวกับลิขสิทธิ์และสิทธิประโยชน์ส่วนบุคคล เช่น:

1. การรับนักกีฬาซึ่งเป็นนักวิ่งจากสถานที่ที่มาถึงประเทศ (สนามบิน/รถไฟ) และส่งพวกเขาไปยังสถานที่ที่จะออกจากประเทศ ถ้าผู้จัดการแข่งขันกำลังจัดการเกี่ยวกับการเดินทางของนักวิ่งที่เข้ามา ต้องมั่นใจว่า ในระหว่างการเดินทางจะไม่มีรถเปลี่ยนเครื่องนานหลายชั่วโมง ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อศักยภาพของนักวิ่ง และต้องมั่นใจว่า ได้ยืนยันกับเที่ยวบินขากลับก่อนที่นักวิ่งจะไปถึงสนามบินเพื่อเดินทางกลับ และเจ้าหน้าที่ของการแข่งขันจะอยู่กับนักวิ่งจนกว่าจะเช็คอิน

2. การให้แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายที่จะขอเบิกได้ ถ้าผู้จัดการแข่งขันจัดหาที่พักและอาหารให้นักกีฬาแล้ว ต้องมั่นใจว่าได้บอกกับนักวิ่งอย่างชัดเจนแล้ว

3. การแจ้งข้อมูลพื้นฐานและการให้บริการด้านที่พักในโรงแรมสำหรับการแข่งขัน ควรมีการจัดจุดให้บริการข้อมูลที่โถงต้อนรับของโรงแรม เพื่อเป็นจุดบริการและต้อนรับสำหรับนักกีฬา ควรมีเจ้าหน้าที่ของการแข่งขันประจำอยู่ในจุดดังกล่าวตามเวลาที่ได้นัดหมายไว้ จะต้องติดประกาศข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดไว้ที่นั่นให้เห็นเด่นชัด ควรมีน้ำและอาหารเบาๆ หรือเครื่องดื่มเพื่อคืนความสดชื่นให้บริการฟรี สำหรับการแข่งขันวิ่งที่มีงบประมาณพออาจจัดห้องหนึ่งในโรงแรมเพื่อเป็นห้องให้บริการที่จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรศัพท์/วีดีโอ และอินเตอร์เน็ตฟรี

4. การให้บริการทางการแพทย์เฉพาะด้าน วิธีการง่ายๆ คือ จัดยาและอุปกรณ์ปฐมพยาบาลพื้นฐานไว้ที่จุดให้บริการข้อมูล แต่จะเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้นถ้าอนุญาตให้นักวิ่งติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ของการแข่งขันโดยตรง โดยให้ข้อมูลแก่นักวิ่งว่าจะติดต่อได้อย่างไร บางทีอาจด้วยการนัดหมายที่จุดให้บริการข้อมูล ทั้งนี้ ควรจัดให้มีบริการนัดสำหรับก่อนและหลังแข่งในแบบเดียวกับบริการทางการแพทย์ด้วย

5. การจัดให้นักวิ่งมีโอกาสได้สำรวจเส้นทางวิ่งล่วงหน้า ควรจัดทำแผนที่เส้นทางวิ่งอย่างละเอียด (ให้มีระดับความสูงของเส้นทางด้วย) และถ้าเป็นไปได้ควรจัดรถให้นักวิ่งได้มีโอกาสสำรวจเส้นทางวิ่งล่วงหน้า

6. ทำให้แน่ใจว่านักกีฬาได้รับคำแนะนำอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเขา สิ่งนี้ประกอบไปด้วย การเข้าร่วมงานแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การประชุมทางเทคนิค พิธีมอบรางวัล และโอกาสที่จะต้องให้ตัวอย่างเลือดหรือปัสสาวะสำหรับตรวจสารกระตุ้น

7. จัดให้มีการประชุมทางเทคนิคหนึ่งวันก่อนการแข่งขัน นักวิ่งชั้นนำทุกคนหรือตัวแทนของเขาต้องเข้าร่วมการประชุม เพื่อรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับกติกาการแข่งขันและข้อมูลเส้นทางวิ่ง (ดูรายละเอียดเรื่องการประชุมทางเทคนิค)

8. **จัดให้มีการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับเครื่องตีส่วนตัวระหว่างการแข่งขัน** การจัดการมาตรฐานจะอนุญาตให้นักวิ่งได้รับเครื่องตีส่วนตัวทุกๆ ระยะ 5 กม. นักวิ่งควรได้รับข้อมูลในการประชุมทางเทคนิคว่าเขาจะต้องนำเครื่องตีส่วนตัวมามอบให้ผู้จัดที่ไหนเมื่อใด เครื่องตีนี้ควรอยู่ในขวดที่แตกต่างจากเครื่องตีของจุดให้น้ำทั่วไป โดยผู้จัดอาจเตรียมขวดมาให้หรืออาจแจ้งนักวิ่งล่วงหน้าว่าควรนำมาเอง ขวดน้ำต้องติดชื่อ หมายเลขของนักวิ่งที่เป็นเจ้าของ และจุดที่จะวางขวด ไว้อย่างชัดเจน จะต้องวางขวดไว้บนโต๊ะที่ทำเครื่องหมายชัดเจนแยกออกมาจากจุดให้น้ำทั่วไป

9. **ทำให้แน่ใจว่านักวิ่งถูกนำไปที่จุดปล่อยตัว** ก่อนออกจากโรงแรม เจ้าหน้าที่ของการแข่งขันควรตรวจสอบรายชื่อของนักวิ่งที่เชิญมาเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาอยู่กันครบถ้วน จากนั้นจึงพาไปยังจุดปล่อยตัวด้วยพาหนะอย่างเป็นทางการของการแข่งขัน (หรืออาจแยกกันพาไปก็ได้) พวกเขาควรไปถึงพื้นที่ปล่อยตัวอย่างช้าที่สุดหนึ่งชั่วโมงก่อนการแข่งขัน และควรจัดให้พวกเขาอยู่ในพื้นที่ที่ปลอดภัยและอบอุ่นเพื่อให้พักผ่อนและเตรียมตัว นักวิ่งต้องสามารถฝากสัมภาระไว้ในพื้นที่นี้ตลอดเวลาการแข่งขัน หรือจัดให้มีการขนส่งสัมภาระไปยังพื้นที่ลักษณะเดียวกันนี้ที่เส้นชัยอย่างปลอดภัย ในกรณีที่มีการแข่งขันเป็นแบบที่จุดปล่อยตัวและเส้นชัยอยู่คนละที่กัน ควรจัดให้มีน้ำดื่มก่อนและหลังการแข่งขัน นักวิ่งจะต้องเข้าถึงบริเวณที่จะทำการอบอุ่นร่างกายได้โดยสะดวก ไม่ถูกขัดขวางด้วยสื่อมวลชนหรือนักวิ่งคนอื่น ๆ และเมื่อถึงเวลาที่ตกลงกันไว้ก่อนปล่อยตัว (ปกติจะอยู่ระหว่าง 5-10 นาที) ก็ให้พานักวิ่งจากพื้นที่สำหรับเตรียมตัว (โดยปกติจะเป็นเต็นท์ที่จัดไว้สำหรับนักวิ่งชั้นนำโดยเฉพาะ) ไปยังเส้นปล่อยตัว โดยจะให้นักวิ่งเหล่านี้ยืนอยู่นักกลุ่มนักวิ่งทั่วไปเพื่อจะได้ไม่ถูกกีดขวางตอนออกตัว

10. **การนำทางนักวิ่งให้ออกจากเส้นชัย** เมื่อนักวิ่งชั้นนำเข้าเส้นชัย เขาต้องได้รับการนำทางอย่างใกล้ชิดเพื่อออกจากกระบวนการหลังเส้นชัยไปยังพื้นที่พักฟื้น (ปกติจะเป็นที่เดียวกับพื้นที่สำหรับเตรียมตัว) นักวิ่งต้องได้รับน้ำเปล่า และ/หรือ เครื่องดื่มเพื่อชดเชยพลังงานที่เสียไป ถ้านักวิ่งคนใดถูกเลือกให้ต้องตรวจสอบสารกระตุ้น เขาจะต้องได้รับการดูแลโดยผู้ดูแลและต้องแจ้งว่าเขาต้องเข้าสู่กระบวนการตรวจสอบสารกระตุ้น (ดูหัวข้อแยกต่างหากเกี่ยวกับการตรวจสอบสารกระตุ้น) ถ้านักวิ่งต้องรอนานเกินไปก่อนถึงการตรวจหรือก่อนพิธีมอบรางวัล จะต้องมีการเตรียมไว้ให้เขาด้วย

11. **การพานักวิ่งกลับที่พักหลังจบการแข่งขัน** หลังจากนักวิ่งพักฟื้นเรียบร้อยแล้ว ควรจัดหาพาหนะของการแข่งขันเพื่อพานักวิ่งกลับไปยังศูนย์อำนวยความสะดวกการแข่งขันหรือที่ใดก็ตามที่นักวิ่งพักอยู่ นักวิ่งชั้นนำยอมรับได้ที่จะรอนจนกระทั่งนักวิ่งในกลุ่มของพวกเขาทุกคนสิ้นสุดกระบวนการต่างๆ ของการแข่งขัน (ซึ่งไม่ควรนานกว่าหนึ่งชั่วโมง) แต่ถ้ามีคนใดคนหนึ่งช้ามาก ทั้งจากการที่ต้องรอร่วมพิธีมอบรางวัล ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชน ตรวจสอบสารกระตุ้น หรืออื่นๆ ควรจัดหาพาหนะอื่นให้นักวิ่งเหล่านี้กลับที่พัก มากกว่าจะปล่อยให้นักวิ่งต้องรอคนอื่นต่อไป

การประชุมทางเทคนิค

ตามปกติการประชุมทางเทคนิค (Technical Meeting) จะจัดขึ้นที่โรงแรมที่เป็นศูนย์อำนวยการ จุดมุ่งหมายของการประชุมทางเทคนิคคือ เพื่อให้ข้อมูลที่สำคัญในการแข่งขันกับนักวิ่งชั้นนำและโค้ช/ผู้จัดการของเขา

ข้อมูลดังกล่าวประกอบด้วยเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย คือ

1. การขนส่งนักวิ่งไปยังจุดปล่อยตัวและการพากลับมาจากเส้นชัย
2. สิ่งอำนวยความสะดวกก่อนการแข่งขัน เช่น สุขา เครื่องดื่มและเครื่องบริโภคเพื่อให้ความสดชื่น
พื้นที่สำหรับการอบอุ่นร่างกาย
3. การแนะนำตัวนักกีฬาที่จุดปล่อยตัว
4. เส้นทางการแข่งขัน
5. การจัดผู้วิ่งกำกับความเร็ว
6. ตำแหน่งที่วางเครื่องดื่มส่วนตัว
7. กติกาการแข่งขันคร่าวๆ ในส่วนที่นักวิ่งจำเป็นต้องทราบ
8. กระบวนการที่ต้องปฏิบัติในพื้นที่อเนกประสงค์
9. ขั้นตอนในการประท้วงและร้องเรียน
10. กระบวนการตรวจสอบสารกระตุ้นโดยคร่าวๆ
11. พิธีมอบรางวัลและการให้สัมภาษณ์ภายหลังการแข่งขัน

6. กติกา การแข่งขัน

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 144

การให้ ความช่วยเหลือ นักกีฬา

ข้อที่ 2. นักกีฬาที่ให้หรือได้รับความช่วยเหลือใดๆ ภายในพื้นที่แข่งขัน ระหว่างการแข่งขัน จะได้รับการเตือนจากผู้ชี้ขาดและระบุว่า ถ้าทำเช่นนั้นซ้ำอีก เขาหรือเธอจะถูกตัดสิทธิ์ให้ออกจากการแข่งขัน (Disqualified) นักกีฬาคงใดที่ถูกตัดสิทธิ์ สถิติใดๆ ของเขาที่ทำได้ระหว่างการแข่งขันในครั้งนั้นจะถูกถือเป็นโมฆะ อย่างไรก็ตาม สถิติที่ทำได้ในครั้งก่อนหน้านี้ ยังคงใช้ได้

เพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของกติกา ให้ถือว่าการกระทำต่อไปนี้ เป็นการช่วยเหลือนักกีฬา นั่นคือไม่อนุญาตให้กระทำ อันได้แก่:

- (a) การวิ่งกำกับความเร็วโดยบุคคลที่ไม่ได้ร่วมแข่งขันในรายการเดียวกัน โดยนักกีฬาที่นี้อกรอบหรือกำลังจะถูกรับรอบ หรือจากการใช้อุปกรณ์ทางเทคนิคทุกประเภท (นอกเหนือจากที่อนุญาตไว้ตามกติกาข้อ 144.2 (g))

การวิ่งกำกับความเร็ว

ผู้วิ่งกำกับความเร็ว (pacer) เป็นส่วนหนึ่งของนักกรีฑามาหลายทศวรรษแล้ว และการแข่งขันวิ่งประเภทถนนก็นำไปใช้อย่างได้ผลเพื่อให้แน่ใจว่านักกีฬาจะทำสถิติได้ดี อย่างไรก็ตาม การแข่งขันวิ่งรายการสำคัญของโลกบางแห่งเลือกที่จะไม่ใช้ผู้วิ่งกำกับความเร็ว สำหรับการแข่งขันวิ่งที่มีผู้เข้าร่วมจำนวนมาก จะใช้ผู้วิ่งกำกับความเร็วเพื่อช่วยให้ผู้เข้าแข่งขันกลุ่มใหญ่วิ่งได้สถิติตามที่ตั้งใจไว้ ผู้วิ่งกำกับความเร็วทุกคนต้องระบุได้ชัดเจนด้วยเครื่องแต่งกายและหมายเลขติดหน้าอก ขอแนะนำว่าที่ความเร็วระดับหนึ่งๆ ไม่ควรมีผู้วิ่งกำกับความเร็วมากกว่า 3 คน และห้ามมิให้ผู้วิ่งกำกับความเร็วส่วนตัว ข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้วิ่งกำกับความเร็วนี้เป็นสิ่งที่ต้องมีสำหรับงานแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่ได้รับป้ามาตรฐานของ IAAF ทุกครั้ง

ภาพที่ 6.1 ผู้วิ่งกำกับความเร็ว
ภาพจาก www.runnersworld.com

ผู้วิ่งกำกับความเร็วต้องลงทะเบียนเข้าแข่งขันตามปกติ และผลการแข่งขันควรนับรวมผลของผู้วิ่งกำกับความเร็วด้วย

การทุจริต

การทุจริตในการแข่งขันวิ่งประเภทถนนพบได้บ่อยกว่าที่คนส่วนใหญ่คิด มีทั้งกรณีของนักวิ่งที่มีชื่อเสียงที่อยู่ในแนวหน้าที่ทุจริตเพราะต้องการเงินรางวัล อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกหลายกรณีที่มีการทุจริตไม่ได้โจ่งแจ้งขนาดนี้ นั่นคือการทุจริตของนักวิ่งแนวหลังท่ามกลางฝูงชนนักวิ่งในงานวิ่งขนาดใหญ่ ซึ่งอาจทุจริตเพียงเพราะเหตุผลง่ายๆ ว่า อยากให้ใบประกาศนียบัตรของเขามีสถิติที่ “พิสูจน” ว่าเขาทำบางอย่างสำเร็จ ทั้งที่ความจริงเขาไม่ได้ทำ การทุจริตแบบตรงไปตรงมานั้นถูกตรวจพบได้ง่าย โดยเฉพาะเมื่อมีการนำระบบจับเวลาแบบอุปกรณ์ไร้สายมาใช้อย่างแพร่หลาย

การลัดเส้นทาง

การลัดเส้นทางจะถือว่าเกิดขึ้นเพียงแค่นักวิ่งกระโดดขึ้นไปวิ่งบนทางเท้า แทนที่จะวิ่งบนถนนในช่วงที่เป็นทางโค้ง เพราะต้องการระยะเพียงแค่นี้ไม่กี่เมตร

ส่วนนักวิ่งแนวหลังหลายคนไม่เคร่งครัดกับกติกาเท่านักวิ่งแนวหน้าอยู่แล้ว ประกอบกับเมื่อมีนักวิ่งเต็มถนน ก็อาจกดดันให้นักวิ่งบางคนต้องหลบไปวิ่งในที่ว่างที่สามารถวิ่งได้ โดยไม่คำนึงว่าพื้นที่นั้นจะอยู่บนถนนหรือบนทางเท้า

สำคัญในที่นี่คือ “พื้นที่ที่สามารถวิ่งได้” ผู้จัดการแข่งขันสามารถระบุได้ว่าพื้นที่ตรงไหนที่อนุญาตให้วิ่งได้ และวัดระยะทางไปตามนั้น เพื่อให้นักวิ่งวิ่งอยู่ในขอบเขตที่ได้ระบุไว้ล่วงหน้า นอกจากนั้น ควรมีแผงกั้นไว้บนถนนในจุดที่นักวิ่งอาจวิ่งตัดโค้งด้วย

ประเด็นที่ถือว่ามีความจริงจังมากกว่า คือการวิ่งลัดเส้นทางแล้วกลับไปรวมกับกลุ่มนักวิ่งอีกครั้ง เส้นทางวิ่งที่เป็นแบบวิ่งกลับมาจุดเดิม เปิดโอกาสให้นักวิ่งบางคนกลับตัวก่อน ซึ่งสามารถระยะทางได้มาก การตั้งจุดตรวจสอบไว้ที่ปลายสุดของเส้นทางจะทำให้ตรวจสอบได้ง่ายว่านักวิ่งคนไหนกลับตัวก่อน โดยจุดดังกล่าวอาจใช้อุปกรณ์ไร้สาย หรืออาจจัดให้มีเจ้าหน้าที่ทำงานร่วมกันเป็นคู่ คนหนึ่งขานหมายเลขติดหน้าอก อีกคนหนึ่งจับบันทึก (อย่างน้อยต้องมี 2 คู่ คู่หนึ่งสำหรับตรวจสอบนักวิ่งชาย อีกคู่สำหรับนักวิ่งหญิงและแนวหน้า) ยืนตรงจุดกลับตัวเพื่อบันทึกนักวิ่งที่ผ่านจุดนี้ ในกรณีที่เส้นทางเป็นแบบต้องวิ่งซ้ำมากกว่าหนึ่งเที่ยวก็สามารถใช้มาตรการนี้ได้เช่นกัน

ถ้าใช้การบันทึกภาพนักวิ่งที่วิ่งผ่านจุดกลับตัวด้วยวิดีโอ ให้เลือกมุมที่เห็นนักวิ่งกำลังเข้าโค้ง เพราะเมื่อนักวิ่งมาถึงจุดกลับตัว มีแนวโน้มที่เขาจะวิ่งเรียงกันเป็นแถวตอน เพราะทุกคนอยากใช้เส้นทางที่สั้นที่สุดในการกลับตัว ให้ตั้งกล้องวิดีโอไว้นอกโค้งและถ่ายนักวิ่งที่กำลังเข้าโค้ง เพื่อให้เห็นหมายเลขติดหน้าอก

นักวิ่งสามารถออกจากเส้นทางได้อย่างไม่ผิดกติกาด้วยเหตุผลหนึ่ง นั่นคือการออกไปเพื่อเข้าห้องสุขาที่งานวิ่งจัดเตรียมไว้ข้างทาง

การเข้ามาร่วมวิ่งกลางทาง

การลัดเส้นทางอีกรูปแบบหนึ่งคือ การเข้ามาร่วมวิ่งหลังเส้นปล่อยตัว ไม่ว่าจะเข้ามาในกิโลเมตรที่ 41 หรือ 195 เมตรหลังเส้นปล่อยตัว สิ่งนี้คือการทุจริตที่แตกต่างจากแบบอื่นเล็กน้อยและทำให้เกิดปัญหาที่แตกต่างกัน

นักวิ่งที่ไม่มีหมายเลขติดหน้าอก (เพราะไม่ได้ลงทะเบียน) มักเข้ามาร่วมวิ่งกลางทาง อาจเพราะต้องการประหยัดค่าสมัครหรือสมัครไม่ทัน นักวิ่งที่ไม่ได้ลงทะเบียนเหล่านี้จะใช้ทรัพยากรที่เตรียมไว้แก่นักวิ่งที่ลง

ทะเบียน และถ้าพวกเขาเข้าเส้นชัยก็อาจทำให้เจ้าหน้าที่เกิดความสับสน ซึ่งในบางครั้งเขาก็ต้องการให้เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว

ในงานวิ่งขนาดใหญ่มีคำกล่าวไว้ว่า “ถ้าไม่มีชิป ก็ไม่มีสถิติ” ซึ่งแปลว่า ชื่อของเขาจะไม่ปรากฏในผลการแข่งขัน อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาไม่ถูกคัดออกก่อนถึงเส้นชัย เขาอาจได้รับเหรียญที่ระลึกและของชำร่วยอื่นๆ ที่ผู้จัดการแข่งขันตั้งใจมอบให้ผู้เข้าแข่งขันที่แท้จริงเท่านั้น

สำหรับบางคนที่เข้าร่วมวิ่งช่วงท้ายของเส้นทาง การทำเช่นนี้เป็นเพราะอยากร่วมส่วนร่วมเท่านั้น ไม่ได้ต้องการพิสูจน์จริงๆ เขาแค่อยากปรากฏตัวต่อสาธารณชน – เพื่อได้ออกทีวี หรือเข้าร่วมวิ่งหน้ากลุ่มนำเพื่อให้เป็นที่สนใจ เขาอาจอยากให้เห็นเพื่อโฆษณาอะไรบางอย่าง โดยจะดึงป้ายโฆษณาออกมาตอนจังหวะเข้าเส้นชัย

ในทุกกรณี เป็นการสมเหตุสมผลที่ผู้จัดงานวิ่งจะป้องกันเหตุการณ์น่าขยahkanเช่นนี้ ด้วยการตั้งทีม “จับออก” ที่ระยะ 200-300 เมตรก่อนเข้าเส้นชัย เพื่อคัดคนที่ไม่ได้ติดหมายเลขติดหน้าอกของจริง (บางครั้งจะพบว่าคนเหล่านี้ติดหมายเลขปลอมที่ดูแล้วเหลือเชื่อในหลายรูปแบบ) ออกจากเส้นทาง ควรตั้งจุดคัดคนออกให้ใกล้เส้นชัยมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ต้องไกลพอที่จะไม่ให้ผู้ชมที่อยู่หลังเส้นชัยเห็น

การวิ่งแทนกัน

เมื่อนักวิ่งที่ลงทะเบียนไม่ได้ลงแข่งขัน แต่มอบหมายเลขสำหรับการแข่งขันให้คนอื่นมาวิ่งแทน การทำเช่นนี้อาจเพียงเพราะต้องการประหยัดค่าสมัคร อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้จัดว่าเป็นการวิ่งแทนกัน นั่นคือคนที่ลงแข่งขันไม่ใช่คนที่ลงทะเบียน และเป็นการทำให้เกิดความสับสนอย่างมาก ในแง่ของการให้บริการทางการแพทย์ที่นักวิ่งคนนั้นอาจต้องการ การขอให้นักวิ่งยืนยันตัวตนว่าตรงกับที่ลงทะเบียนหรือไม่จะลดปัญหานี้ได้ แต่ไม่สามารถทำได้ทั้งหมดไป

เพื่อลดแรงจูงใจที่ใครคนหนึ่งจะประหยัดค่าสมัคร (โดยเฉพาะตอนใกล้ปิดรับสมัครแล้ว ซึ่งค่าสมัครมักจะสูงขึ้น) ผู้จัดงานวิ่งควรอนุญาตให้มีการเปลี่ยนข้อมูลที่ได้ลงทะเบียนไว้ โดยคิดค่าธรรมเนียมไม่มากนัก การทำเช่นนี้อาจกระทบการจัดเรียงหมายเลขสำหรับนักวิ่งแต่ละกลุ่ม (เช่น กลุ่มชาย/หญิง หรือ ผู้สูงอายุ) อย่างไรก็ตาม ถ้างานวิ่งเปิดโอกาสให้เปลี่ยนแปลงข้อมูลได้ ข้อมูลใหม่นี้จะแสดงในฐานข้อมูลทำให้นักวิ่งถูกระบุตัวได้อย่างถูกต้อง มีสถิติอย่างเป็นทางการ และหลีกเลี่ยงเหตุที่น่าอายที่อาจเกิดขึ้นในพิธีมอบรางวัล

นักวิ่งบางคนตั้งใจลงทะเบียนให้ผิดเพราะอยากได้เงินรางวัลที่เขาไม่สมควรได้รับ เขาอาจโกหกเรื่องอายุเพื่อจะได้แข่งกับนักวิ่งในกลุ่มอายุที่มีความแข็งแรงน้อยกว่า หรือให้คนอื่นมาวิ่งแทนเลย แล้วตัวเองค่อยขึ้นรับรางวัลในพิธีมอบรางวัล ดังนั้นจึงควรตรวจสอบหลักฐานของผู้ชนะทุกคนอย่างถี่ถ้วนก่อนมอบรางวัล

ขอแนะนำอย่างยิ่งให้บันทึกวิดีโอตรงจุดที่นักวิ่งผ่านเส้นชัย เพื่อเป็นมาตรการสำรองที่ใช้ยืนยันผลการแข่งขัน เพราะอุปกรณ์จับเวลาไร้สายแยกแยะไม่ได้ว่า ผู้ชายที่วิ่งเข้ามาติดหมายเลขของผู้หญิง หรือนักวิ่งอายุราว 25 ปีคนนี้ติดหมายเลขสำหรับกลุ่มอายุ 60 ปี ในขณะที่วิธีดีโอทำได้

บ่อยครั้งที่เกิดการสับเปลี่ยนหมายเลขติดหน้าอก และ/หรืออุปกรณ์จับเวลาไร้สายโดยไม่ตั้งใจ ส่วนมากมักเกิดระหว่างบุคคลในครอบครัว เช่น สามีและภรรยา หรือกลุ่มเพื่อนนักวิ่งที่พักโรงแรมห้องเดียวกัน แม้จะไม่ใช่ความผิดพลาดเหล่านี้มักถูกแก้ไขด้วยความช่วยเหลือโดยตรงจากผู้ได้รับผลกระทบ (และมักเป็นตัวนักวิ่งเองที่ยืนยันจะให้ความช่วยเหลือนี้)

การตัดสินนักกีฬาให้ออกจากการแข่งขัน

การตัดสิน (Disqualification) นักวิ่งอาจก่อให้เกิดปัญหา แต่ปัญหาก็จะไม่ใหญ่เท่ากับปล่อยให้คนทุจริตเป็นผู้ชนะ ผู้จัดงานวิ่งต้องสามารถตรวจสอบได้ว่านักวิ่งทุจริตจริงก่อนตัดสินเขา วิธีต่างๆ ที่ใช้ตรวจสอบ เช่น จัดคนเฝ้าดูและจดหมายเลขของนักวิ่งอาจมีข้อจำกัด แม้แต่การถ่ายวิดีโอก็อาจถูกตั้งคำถามได้ ดังนั้นจึงต้องมั่นใจว่าในวิดีโอที่มีการบันทึกเวลาจริงไว้ด้วย การตัดสินนักวิ่งคนใดคนหนึ่งเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสามารถยืนยันว่าเขาทุจริตจริง และถ้าทำเช่นนั้นได้ ก็ต้องมั่นใจว่าเขาจะต้องถูกตัดสิน

การทุจริตเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับอุดมการณ์ของการแข่งขันกีฬา และการไม่ต่อต้านการทุจริตจะทำให้วงการกีฬาวิ่งประเภทถนนเสื่อมเสียชื่อเสียง

การประท้วงและการอุทธรณ์

กระบวนการประท้วงสำหรับการแข่งขันวิ่งชั้นนำและนักวิ่งชั้นนำ ได้มีแนวทางปฏิบัติไว้แล้วตามกติกา IAAF ข้อ 146

กติกาข้อ 146 อาจใช้ได้ดีกับกลุ่มนักวิ่งชั้นนำของการแข่งขันวิ่งประเภทถนน แต่อาจไม่เหมาะสมในทางปฏิบัติสำหรับนักวิ่งประเภทกลุ่มอายุในงานวิ่งขนาดใหญ่ เพราะอาจต้องรอหลายชั่วโมงกว่าจะประกาศผลการแข่งขันของนักวิ่งครบทุกคน นอกจากนี้ อาจต้องใช้เวลาหลายวันกว่าเจ้าหน้าที่ของงานวิ่งจะตรวจสอบเวลาระหว่างทางที่จุดต่างๆ และวิดีโอการแข่งขันเสร็จสิ้น งานวิ่งบางงานเปิดโอกาสให้ทำการประท้วงภายใน 24 ชั่วโมงนับจากประกาศผลการแข่งขัน สำหรับผู้ที่ไม่ใช่ นักวิ่งชั้นนำ จะต้องมีการยื่นข้อกล่าวหาให้นักวิ่งทุกคนเข้าถึงได้ตั้งแต่ก่อนการแข่งขัน และติดประกาศไว้คู่กันกับประกาศผลการแข่งขัน

การแข่งขันวิ่งทุกงานต้องมีกรรมการเพื่อช่วยดูแลเรื่องการแข่งขัน ในการแข่งขันวิ่งที่เป็นระดับชิงชนะเลิศของสหพันธ์ จะต้องมีการอุทธรณ์ (Jury of Appeal) ขอแนะนำว่างานวิ่งทุกงานควรมีคณะกรรมการ

อุทธรณ์ชุดนี้ด้วย สิ่งสำคัญในการคัดเลือกรกรรมการและคณะกรรมการอุทธรณ์คือ จะต้องเป็นผู้ที่มีความเข้าใจกติกาทางเทคนิคเป็นอย่างดี และหนึ่งในคณะกรรมการอุทธรณ์ควรเป็นเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการรับรอง

การทำให้สถิติเป็นทางการ

ผู้จัดการแข่งขันวิ่งประเภทถนนต้องทำให้แน่ใจว่าได้ปฏิบัติตามกติกาทางเทคนิคทุกข้อ เพื่อให้สถิติได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการจาก IAAF การทำให้เป็นทางการทำได้โดยยื่นใบสมัครต่อ World Record ที่มีในเว็บไซต์ของ IAAF

การแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่คาดว่าจะได้สถิติที่ดี ผู้จัดการแข่งขันอาจช่วยทำให้กระบวนการนี้เร็วขึ้นได้ด้วยการขอให้นักวิ่งระยะทาง 2 คนจาก IAAF วัดระยะทางของการแข่งขันไว้ล่วงหน้า

กติกาของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 260.28 (e)

เส้นทางจะต้องได้รับการยืนยันความถูกต้อง (นั่นคือ วัดระยะทางซ้ำอีกครั้ง) ในวันแข่งก่อนเวลาแข่งขันให้ใกล้ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หรือเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในทางปฏิบัติหลังการแข่งขัน ด้วยผู้วัดระยะระดับ “A” ที่เป็นคนละคนกับที่เคยวัดครั้งแรก

หมายเหตุ: ถ้าเส้นทางวิ่งถูกวัดระยะครั้งแรกด้วยผู้วัดระยะอย่างน้อย 2 คน โดยเป็นระดับ “A” ทั้งคู่ หรือ “A” กับ “B” อย่างละคน และหนึ่งในนั้นอยู่ในการแข่งขันเพื่อยืนยันความถูกต้องของเส้นทางตามกติกาข้อที่ 260.28 (e) ก็ไม่ต้องยืนยันความถูกต้องตามที่กำหนดไว้ข้างต้นอีก

7. ป้ายรับรอง จาก IAAF

งานแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่ได้รับป้ายรับรอง จากสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ

1. หลักการทั่วไป

- 1.1 แต่ละปี IAAF จะมอบป้ายรับรองให้แก่งานแข่งขันวิ่งประเภทถนนชั้นนำทั่วโลก
- 1.2 งานแข่งขันวิ่งประเภทถนนอาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท:
 - มาราธอน
 - ฮาล์ฟมาราธอน
 - งานแข่งขันวิ่งประเภทอื่นๆ – ซึ่งประกอบไปด้วย:
 1. งานแข่งขันวิ่งตาม “ระยะมาตรฐาน” ที่ได้รับการนับสถิติโลก
(คู่มือของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ ข้อที่ 261):
10 กม. – 15 กม. – 20 กม. – 25 กม. – 30 กม. – 100 กม.;
 2. “งานแข่งขันวิ่งประเพณี” (Classical race) ที่ระยะทางไม่เป็นไปตามระยะมาตรฐาน
- 1.3 ป้ายรับรองมาตรฐานมี 3 ระดับ ดังนี้
 - ป้ายรับรองระดับทองของ IAAF (Gold Label)
 - ป้ายรับรองระดับเงินของ IAAF (Silver Label)
 - ป้ายรับรองระดับทองแดง IAAF (Bronze Label)
- 1.4 กติกาต่างๆ อาจเปลี่ยนแปลงได้ทุกปีโดย IAAF

2. การสมัคร/ป้ายรับรองการจัดการแข่งขัน

2.1 การสมัครเพื่อขอป้ายรับรองการจัดการแข่งขันวิ่งประเภทถนนของ IAAF อาจส่งโดยผู้ดำเนินการการแข่งขัน ที่เป็นไปตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกติกาเหล่านี้ (พร้อมเอกสารแนบ)

2.2 ผู้จัดการแข่งขันควรส่งใบสมัครที่ได้รับการลงนามอย่างถูกต้องจากสหพันธ์สมาชิก (Member Federation : MF) ของประเทศที่จะจัดการแข่งขันขึ้น ให้ IAAF ก่อนกำหนดเส้นตายที่ระบุไว้ (ข้อ 2.4) โดยใช้ใบสมัครที่ถูกต้องตามระดับของป้ายรับรองที่ต้องการ

2.3 ใบสมัครจะได้รับการยอมรับก็ต่อเมื่องานแข่งขันวิ่งประเภทถนนนั้นๆ จัดมาแล้วอย่างน้อย 2 ครั้ง ก่อนวันสมัคร

2.4 จะมีการพิจารณาใบสมัครปีละ 2 ครั้ง: งานแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่จัดระหว่างเดือนมกราคมถึงมิถุนายนจะถูกประเมินในเดือนสิงหาคม โดย IAAF ต้องได้รับใบสมัครไม่เกินวันที่ 15 สิงหาคม และงานแข่งขันวิ่งประเภทถนนที่จัดระหว่างเดือนกรกฎาคมถึงธันวาคมจะถูกประเมินในเดือนธันวาคม โดย IAAF ต้องได้รับใบสมัครไม่เกินวันที่ 15 ธันวาคม

2.5 ป้ายรับรองการจัดการแข่งขันของ IAAF จะมีผลเริ่มต้นคราวละหนึ่งปี

2.6 งานวิ่งที่ได้ป้ายรับรองในระดับเดิมไม่ต่ำกว่า 3 ปีติดต่อกัน ถ้าขอให้ต่ออายุเป็นครั้งที่ 4 อาจได้รับป้ายรับรองในระดับดังกล่าวแบบที่มีผลครั้งละ 3 ปีเลย ขึ้นอยู่กับว่าผู้จัดการแข่งขันได้ทำตามกติกาเกี่ยวกับป้ายกำกับทั้งหมดและได้ส่งแบบฟอร์มรายงานประจำปีหรือไม่

2.7 การยอมรับหรือปฏิเสธใบสมัครเป็นวិชารณญาณของ IAAF แต่เพียงผู้เดียว ซึ่งจะพิจารณาจากการที่งานแข่งขันวิ่งประเภทถนนงานนั้น ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่วางไว้ในข้อกำหนดหรือไม่

2.8 IAAF สงวนสิทธิ์ที่จะปฏิเสธการขอต่ออายุป้ายรับรองของงานแข่งขันวิ่งใดๆ ที่ไม่สามารถทำตามข้อกำหนดของ IAAF เกี่ยวกับป้ายรับรองงานวิ่งประเภทถนนได้

3. ข้อบังคับ/สิ่งที่ต้องการจากผู้จัดการงานแข่งขันวิ่งประเภทถนน

3.1 ประเภทของนักกีฬา

กลุ่มนักกีฬานานาชาติ

งานแข่งขันวิ่งที่ได้รับป้ายรับรองระดับทองและเงินจะต้องมีกลุ่มนักวิ่งประเภทถนนชั้นนำจากนานาชาติ โดยประกอบไปด้วยนักวิ่งชายและหญิงอย่างละ 5 คนเป็นอย่างต่ำ เข้าร่วมแข่งขันในระยะเวลาที่ต้องการขอป้ายรับรองตามที่ระบุไว้ใน §3.2 โดยในจำนวนนี้ต้องมีสัญชาติแตกต่างกันอย่างน้อย 5 ประเทศ (หมายเหตุ: เช่น นักวิ่งชายชั้นนำทั้งหมดมาจาก 3 ประเทศ นักวิ่งหญิงชั้นนำทั้งหมดมาจาก 2 ประเทศ ในกรณีที่งานวิ่งนั้นจัดให้ทั้งหญิงและชาย) สำหรับป้ายรับรองระดับทองแดง นักวิ่งชั้นนำทั้งหมดจะต้องมีสัญชาติแตกต่างกันอย่างน้อย 4 ประเทศ

สำหรับงานแข่งขันวิ่งที่จัดขึ้นเพื่อเพศใดเพศหนึ่งโดยเฉพาะ จะต้องมีนักวิ่งชั้นนำชายหรือหญิงอย่างน้อย 5 คนจาก 5 ประเทศที่แตกต่างกัน

เพื่อให้แน่ใจว่ากลุ่มนักวิ่งชั้นนำที่เชิญมาจะเป็นไปตามจุดประสงค์ของป้ายรับรองของ IAAF นักวิ่งชั้นนำทุกคนจะต้องเป็นนักวิ่งที่เชื่อมั่นได้ว่าจะเป็นคู่แข่งที่คู่ควร

สำหรับรายละเอียดฉบับสมบูรณ์ ข้อกำหนดปัจจุบัน และแบบใบสมัคร หาได้จากหัวข้อ “งานวิ่งถนนที่ได้รับป้ายรับรอง (Label Road Races)” ในเว็บไซต์ของ IAAF www.iaaf.org

ภาคผนวก 1 สืบค้น

- กฎกติกาการแข่งขันของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (IAAF) สามารถสืบค้นได้จาก <https://www.iaaf.org/about-iaaf/documents/rules-regulations>
กติกาที่เกี่ยวข้องกับการวิ่งถนน
 - ข้อ 144 การให้ความช่วยเหลือแก่นักกีฬา
 - ข้อ 145 การตัดสินสิทธิ์การแข่งขัน
 - ข้อ 165.24 และ 165.25 ระบบจับเวลา
 - ข้อ 240 การวิ่งประเภทถนน
 - ข้อ 260 สถิติโลก
 - ข้อ 261 การแข่งขันที่มีสถิติโลก
- ข้อกำหนดสำหรับงานวิ่งถนนที่ได้รับป้ายรับรอง (Label Road Races) สามารถสืบค้นได้จาก <https://media.aws.iaaf.org/competitioninfo/446efa54-7567-429c-9e1b-5472158c0999.pdf>
- การวัดระยะทางสำหรับการวิ่งถนน สามารถสืบค้นได้จาก <https://aims-worldrunning.org/measurement/MeasurementOfRoadRaceCourses.pdf>
- ผู้วัดระยะทางที่ได้รับการรับรองจาก IAAF/AIMS สามารถสืบค้นได้จาก <http://aims-worldrunning.org/measurers.html>
- คู่มือการแพทย์ของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (IAAF) สามารถสืบค้นได้จาก <http://richwoodstrack.com/physiology/Medical%20Manual%20IAAF%202012.pdf>
- ข้อมูลสมาคมกีฬากรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ สามารถสืบค้นได้จาก <http://www.aat.or.th>

ภาคผนวก 2 องค์กร ที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีใช้ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกองทุน จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ พ.ศ. 2544 โดยมีหน้าที่ริเริ่ม ผลักดัน กระตุ้น สนับสนุน และร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ในสังคม ในการขับเคลื่อนกระบวนการสร้างเสริมสุขภาพ เพื่อให้คนไทย มีสุขภาพดีครบ 4 ด้าน กาย จิต ปัญญา สังคม และร่วมสร้าง ประเทศไทยให้น่าอยู่

เว็บไซต์ www.thaihealth.or.th

สมาคมกีฬากรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

(Athletic Association Of Thailand: AAT) เป็นสมาคมกีฬา ในประเทศไทยที่อยู่ในความดูแลของกรีกีฬาแห่งประเทศไทย เป็น องค์กรกีฬาระดับชาติสำหรับบริหารกีฬากรีฑาในประเทศไทย และ เป็นสมาชิกของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (IAAF) ที่ผ่าน มา สมาคมกีฬากรีฑาแห่งประเทศไทยฯ มีบทบาทอย่างมากในกีฬาเพื่อ ความเป็นเลิศทั้งประเภทลู่วิ่งและประเภทลาน

เว็บไซต์ www.aat.or.th

สมาพันธ์และมูลนิธิสมาพันธ์ชมรมเดิน-วิ่งเพื่อสุขภาพไทย

เกิดจากการรวมตัวของชมรมวิ่งต่างๆ และได้รับการสนับสนุนจาก สสส. เป็นองค์กรที่ดำเนินการโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรณรงค์ส่งเสริมให้ประชาชนมีกิจกรรมทางกายที่เหมาะสมและออกกำลังกายเพื่อสุขภาพเป็นวิถีชีวิต เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2545 มีภาคีเครือข่ายทั่วทุกภูมิภาค ได้แก่ ภาคเหนือตอนบน ภาคเหนือตอนล่าง ภาคกลาง ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก ภาคอีสานตอนบน ภาคอีสานตอนล่าง ภาคใต้ตอนบน ภาคใต้ตอนล่าง

เฟสบุ๊ก สมาพันธ์ชมรมเดินวิ่ง เพื่อสุขภาพไทย

สมาคมการแข่งขันวิ่งมาราธอนและวิ่งระยะไกลนานาชาติ (Association of International Marathons and Distance Races: AIMS)

เป็นสมาคมเกี่ยวกับการวิ่งระยะไกล มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการวิ่งระยะไกลทั่วโลก AIMS ทำงานร่วมกับ IAAF ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันวิ่งประเภทถนนในระดับนานาชาติ เพื่อมั่นใจว่าเส้นทางการแข่งขันจะถูกวัดระยะทางอย่างแม่นยำ โดยที่จะต้องถูกวัดโดยผู้วัดเส้นทางที่ได้รับการรับรองจาก AIMS/IAAF นอกจากนี้ ยังแลกเปลี่ยนข้อมูล องค์ความรู้ และความเชี่ยวชาญในบรรดาสมาชิกของสมาคม

เว็บไซต์ aims-worldrunning.org

สหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (International Association of Athletics Federations: IAAF)

เป็นองค์กรนานาชาติที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลกรีฑา ทั้งทางด้านการแข่งขัน และความเป็นมาตรฐานของอุปกรณ์เพื่อให้การทำสถิติโลกอย่างเป็นทางการมีมาตรฐาน อย่างไรก็ตาม โลกที่เป็นพลวัตทำให้ IAAF ปรับในเชิงรุกเพื่อให้เข้าถึงกลุ่มชนที่กว้างขวางขึ้น จากมุมมองที่ว่ากรีฑาไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับสถิติและสมรรถนะของนักกีฬาที่พิชิตเหรียญเท่านั้น แต่เป็นกีฬาสำหรับทุกคนและเป็นกีฬาที่มวลชนมีส่วนร่วม

เว็บไซต์ www.iaaf.org

ภาคผนวก 3 คณะทำงาน

คณะทำงาน พัฒนาแนวทาง และมาตรฐาน การจัดงานวิ่ง

1. นาย ฐิติ	ยะกุล	(โต้ง)
2. นาง บัญจรัตน์	สุหฤทธดำรง	(ตุ๋)
3. ดร. องค์กร	รัตนถาวร	(ป้อม)
4. นาย ภัคพงษ์	ภาคภูมิ	(เพชร)
5. นางสาว ปุณยนุช	ศิริณูร	(ปอนด์)
6. นาย พีระ	โสภิตนิกุล	(แบ่งค์)
7. นางสาว สมัญชา	คล้ายเคลื่อน	(แซม)
8. นาย กัมปนาท	เปรมรัตนานนท์	(บอย)
9. นาย สมภาพ	แจ่มจันทร์	(เอก)

เอกสารฉบับนี้ เป็นแปลเป็นภาษาไทยจาก “IAAF Road Running”
ของสหพันธ์สมาคมกรีฑานานาชาติ (International Association
of Athletics Federations: IAAF) ซึ่งเป็นองค์กรระดับโลก
ที่ดูแลกฎ กติกาการแข่งขันกรีฑา (รวมถึงการวิ่งประเภทถนน)
และยังเป็นผู้จัดระดับคุณภาพของการจัดการแข่งขันวิ่งถนนในระดับโลก
(ออกป้ายรับรองการจัดการแข่งขันวิ่งถนน: Road Race Label)
โดย คณะทำงานพัฒนาแนวทางและมาตรฐานการจัดงานวิ่ง
และได้รับความอนุเคราะห์จากสมาคมกีฬากรีฑาแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ (AAT) ในการสอบทานคำแปล

สนับสนุนการจัดทำโดย

